Păşind prin viaţă

Bogdan Matei

Păşind prin viaţă

Bogdan Matei

Păşind prin viață, 2014

Autor: Bogdan Matei
Redactare şi tehnoredactare: Vlad Timotei
Corectura: Bianca Ionescu
Conținut preluat de pe cascadorys.wordpress.com

CUPRINS

1. Europa în 80 de zile.....5
2. Provocarea 30/30.....7
3. La maraton.....41
4. Eşti motivat?.....51
5. Despre educaţie.....109
6. Însăilând versuri.....121
7. Despre fericire.....133
8. Privind la viitor.....143
9. De vorbă cu Dumnezeu.....153
10. Când iubeşti.....179
11. Dragă jurnal.....189
12. Despre viaţă.....219

PREFAŢĂ

„Toate gândurile cu adevărat înțelepte au fost deja gândite de mii de alți oameni înaintea noastră; ca să le facem însă cu adevărat 'ale noastre', trebuie să le gândim iarăși noi înșine, să le repetăm cu evlavie și respect, până când vor deveni o parte din viața și experiența noastră intimă.”

Goethe

„Nu e greu să vorbești, dar e greu să vorbești bine. Nu e greu să spui câte ceva, dar e greu să spui ceea ce trebuie. Nu e greu să scrii, dar lucrurile se schimbă atunci când trebuie să scrii ceva deosebit. Nu e greu să trăiești, dar a trăi nu este echivalent cu a trăi frumos. Nu e greu, dar, totuși, e! Și, de aceea, sper ca din puținele mele vorbe să luați doar vorbele bune, din ceea ce spun să ascultați doar ceea ce spun bine, din ceea ce scriu să luați doar deosebitul, iar din ceea ce trăiesc să nu luați decât frumosul, chiar dacă uneori este puţin!”

Bogdan Matei

„Deşi cartea pe care o ţii în mână a fost editată doar într-o lună, cuvintele frumos aşezate sunt adunate din experienţa unui visător, timp de şase ani. Cartea este povestea blogului cu acelaşi nume, de la începutul său, până acum! Citeşte despre alergare, iubire, motivaţie, viaţă, Dumnezeu şi ai curajul să păşeşti mereu frumos prin viaţă!”

Vlad Timotei

Prăjitura casei

Nu toate cărţile se nasc la fel. Unele se nasc din durere, altele din fericire... Altele se nasc dintr-un blog! Poate că undeva există un manual cu reţete, care te învaţă cum să aduni articole în cărţi. Eu nu l-am găsit la librărie, aşa că mi-am făcut propria reţetă. Dacă mai trebuie puţină sare sau dacă am lăsat-o prea mult la copt, asta nu ştiu, însă promit să învăţ şi data viitoare poate-mi iese mai bine. Să mă întorc la reţetă.

Timp de preparare: 1 lună
Porţii: nelimitate

De ce ai nevoie:
-un blog de calitate. Nu e obligatoriu să-l cunoşti personal pe autor (cazul meu);
-ideea să scrii o carte, folosind conţinutul blogului;
-un prieten care să te ajute la corectură. (mulţumesc Bianca!)

Apoi te apuci de treabă!

Mod de preparare:
Se citeşte conţinutul, se taie în felii mari şi se sortează în 12 capitole. Se aşează de la cele mai vechi, la cele mai noi. Se lasă un timp să se aşeze. Apoi se fierbe la 110°C timp de o săptămână, pentru a îndepărta 99,9% din greşelile ce s-ar fi putut strecura. Apoi formezi un aluat pe care îl laşi la crescut! Nu mult, ci doar cât suni pe cineva (mulţumesc Emma!), să aflii cum poţi să-i trimiţi prăjitura autorului blogului. Apoi, aşezi aluatul în forme şi-l dai la copt 30 de minute.

Mod de servire:
Se serveşte cald sau rece, dimineaţa sau înainte de culcare, în metrou sau autobuz. Nu este recomandată în timpul activităţilor plictisitoare datorită conţinutului mare în „dorinţă de libertate şi fericire”. Stimulează gândirea în afara tiparelor şi provoacă la crearea unei viziuni proprii despre viaţă! Nu înlocuieşte studiul personal!

Poftă buna!

Vlad Timotei

"I'd rather be hated for who I am, than loved for who I am not."
Kurt Cobain

Înainte să încep....

Proiectul „Europa în 80 de zile”

Unii ar spune că să cutreieri Europa pe bicicletă e o nebunie. Alții ar spune că e o dovadă de curaj și tărie de caracter. Noi credem că e un vis, care va deveni realitate curând! Începând cu Iulie 2014 eu (Bogdan Matei) împreună cu Adrian Podeanu vom porni să cunoaștem Europa… pe două roți (de fapt, sunt 6, dar na, mergem cu 2 ca să păstrăm culoarea locală). Vom dormi în cort, vom vizita orașe importante, ne vom pierde pe drumuri uitate de lume, vom cunoaște oameni și locuri, vom vedea soarele și cerul și din altă perspectivă. Adică, pe scurt, vom avea parte de aventuri și necunoscut din plin!

- Lungime traseu: aproximativ 8200 km, dar nu e bătut în cuie.
- Durată: 80 de zile.
- Distanță parcursă, în medie, pe zi: 120 km.
- Țări trecute:
  17(România-Ucraina-Slovacia-Polonia-Cehia-Germania-Olanda-Belgia-Franța-Spania-Italia-Elveția-Lichtenstein-Austria-Ungaria-Croația-Serbia).
- Capitale vizitate: 11.
- Traversăm 3 mari lanțuri muntoase: Carpați, Pirinei, Alpi.
- Ajungem pe țărmul Mării Nordului, Oceanului Atlantic și Mării Mediterane.

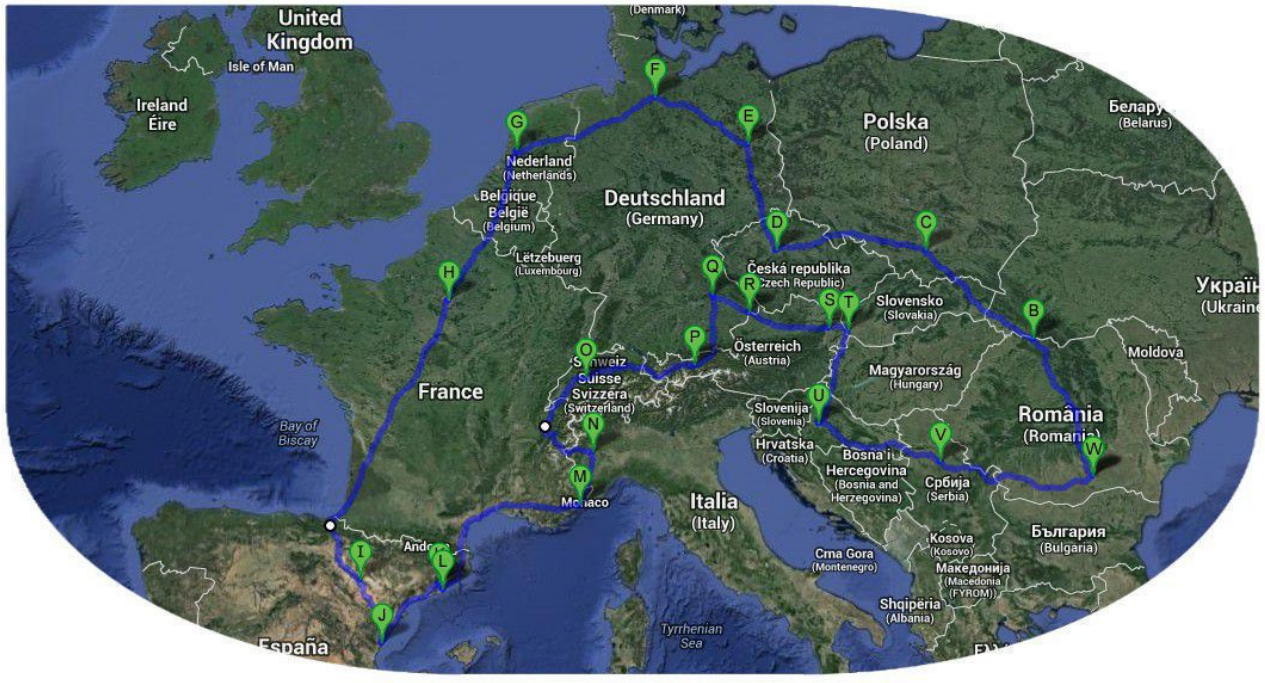

Nu știm cum fac alții când își propun lucruri măreațe, dar noi suntem conștienți că nu ne putem descurca singuri. Dacă stă în puterea ta și vrei să contribui la îndeplinirea acestui vis, te așteptăm să iei legătura cu noi. Nu există ajutor prea mic, ci doar gesturi care contează! Mulțumim pentru efort și implicare!

europain80dezile.wordpress.com

Provocarea 30/30

Au trecut aproape 5 luni de când am descoperit conceptul “provocării de 30 de zile”, concept revoluționar doar atunci când vine vorba de rezultate nu și de acțiuni. Pentru cei care nu știu, toată șmecheria constă în a realiza o acțiune în fiecare zi, timp de 30 de zile consecutive. Ideea am preluat-o dintr-un video “Încearcă ceva nou timp de 30 de zile”, prezentat de un tip, Matt Cutts.

În prima lună mi-am propus să citesc minim 50 de pagini în fiecare zi, deși citeam destul de mult și fără o astfel de provocare. Dar simțeam nevoia unei anumite rigidități în lectură, a unui program mai stabil. După cele 30 de zile, evaluând eficiența metodei, îmi spuneam că în fiecare lună voi avea câte o astfel de provocare pe rol. Însă distanța de la vorbă la faptă se dovedește, de multe ori, mult mai mare decât distanța de la gură la mână. Așa se face că din cele 5 luni trecute, doar două luni m-am ținut de treabă, iar în ultima lună în câteva zile nu am fost foarte serios.

Una peste alta, astăzi am de gând să încep o nouă serie de 30 de zile de foc. E ceva ce îmi doresc de mult timp să încerc, dar de fiecare dată am amânat. Sper ca începutul de acum să nu fie doar un foc de paie, iar paiele să fie puține. În timpul prezentării, Matt dădea ca exemplu scrierea unui roman, în 30 de zile. Calculele spun că pentru scrierea unei cărți de 50.000 de cuvinte într-o lună trebuie să scrii doar 1667 de cuvinte pe zi! Așa că pentru următoarele 30 de zile voi lua condeiul (modern al tastaturii) în mână, iar pe umeri îmi voi arunca mantia de scriitor, dacă o exista așa ceva. Nu voi scrie un roman, ci voi încerca să public în fiecare zi câte un post pe blog. Nu știu ce subiecte voi aborda, nu știu dacă îmi va ieși sau dacă va avea vreun rost, dar știu că vreau ca, peste o lună, să mă uit cu mândrie de artist liber-cugetător la cele 30 de zile trecute.

Câteva cuvinte despre amânare

De când am aflat despre metoda aceasta de implementare a unei noi activități mi-am crescut considerabil numărul luptelor cu “lăsarea pe mâine a ceea ce nu am chef sa fac azi”. Parcă așa suna proverbul, nu? Din păcate, în doar foarte puține lupte am ieșit învingător, luptele câștigate fiind cele din lunile în care am dus la bun sfârșit auto-provocarea.

Am observat însă că cel mai greu e să începi un lucru, nu să-l termini. E ceva ce te ține pe loc și te împiedică să faci pasul înainte. Poate că e frica de eșec sau lipsa disponibilității de a pune osul la treabă. Sau poate că e drumul prea lung și prea greu. Oricare ar fi motivele, după ce faci primul pas, restul devine mai ușori. Nu de alta, dar te uiți în urmă la cei deja parcurși și realizezi că nu au avut niciun rost fără cei care urmează! Dar poate că doar eu sunt așa.

Oricum ar fi, fiecare are momente în care amână și tot amână. Care o fi cauza? Nu știu, dar cel mai bun răspuns l-am găsit într-un articol de prin blogosferă: amânăm activitățile doar pentru că nu ne dorim suficient de mult ca acestea să fie îndeplinite. Restul – că nu avem timp, că e prea greu, că mai încolo, că o fi și c-o păți - scuze ieftine, can-can! De aceea metodele de combatere a amânării dau greș aproape de fiecare dată: tratăm efectele, în niciun caz cauza!

Eu gata, timp de 30 de zile, renunț la amânare! De fapt, dacă mă gândesc mai bine, o să o îmbrățișez mai tare ca niciodată. Pentru că voi amâna orice activitate îmi stă în calea îndeplinirii cu succes a “provocării”. Să vedem ce o ieși…și eu sunt curios!

Richard Branson, vestitul om de afaceri deținător de-a lungul timpului al unor companii precum Virgin Records, Virgin Atlantic, Virgin Galactic și multe altele, povestește în cartea sa “Screw it, let’s do it!” cum a învățat el să înoate. Totul a pornit de la un mic pariu cu mătușa sa: Richard avea timp până la sfârșitul celor câteva zile ale vacanței la mare să învețe să înoate. Dacă reușea câștiga 10 șilingi, o sumă frumușică pentru un copil de 9 ani. Ambițios din fire și hotărât să câștige banii s-a chinuit toată săptămâna să învețe, dar apa învolburată a mării nu i-a priit deloc. Supărarea nereușitei nu i s-a diminuat nici pe drumul spre casă decât atunci când a observat un râu pe marginea drumului și s-a hotărât să mai încerce o dată. Nici râul acesta nu era foarte prietenos, dar datorită încurajărilor familiei a înotat metri buni, în ciuda apei înghițite din plin și a curenților. Și-a primit mult doritul premiu împreună cu felicitările celor de pe margine, învățând că nimic nu este imposibil dacă lupți cu toată ființa ta.

Când citeam relatarea de mai sus nu a putut să nu observ importanța pe care a avut-o familia lui Richard în reușita fiului lor. Încrederea acordată, încurajările oferite și chiar și oprirea mașinii doar pentru ambiția copilărească a acestuia de a învăța să înoate și de a câștiga cei 10 șilingi au contribuit la crearea contextului favorabil succesului. Citind cartea mai departe nu am putut să trec peste faptul că încrederea familiei, faptul că a avut tot timpul pe cineva în spate, l-au ajutat pe Branson să ajungă acolo unde este astăzi.

Care-i faza cu încrederea în sine și de ce e importantă

Se spune că în viața fiecăruia, de o importanță capitală sunt primii ani ai copilăriei. Studiile arată că atunci se stabilește baza a tot ce se construiește mai târziu. Atunci copilul pune întrebări, învață tot ce se poate despre lumea înconjurătoare, dar și ce poate și ce nu poate. De asta copiii din familii iubitoare, care au fost susținuți chiar și în cele mai prostești idei, au tendința să ajungă mai departe decât cei care nu au trăit în astfel de condiții.

Trecând peste factorii îndepărtați, care ne-ar putea sluji ca scuză, încrederea în sine e importantă pentru că…este. Și atât. Se știe de ce e importantă: pentru că fără încredere în sine nu am realiza nimic. Nu reușim să aducem la îndeplinire decât ceea ce credem că putem îndeplini și asta fie că suntem, fie că nu suntem conștienți de acest lucru.

Cum se capătă încrederea

Nu, nu citind cărți sau vorbind se capătă încredere! Nu încurajările altora o fac mai puternică, dar nici nu o slăbesc. Tot ce vine din afară, de la alții, e doar confirmarea propriilor standarde. Totul pe lumea asta se atinge prin acțiune, iar învățarea de a avea încredere în propria persoană nu face excepție. Încrederea se cultivă și vine din reușitele trecute! Să știi că ai făcut X și Y, că erai aproape să ajungi în punctul Z, asta sporește încrederea. Reușitele de ieri sunt temelia reușitelor de mâine! E simplu. Dar nu și ușor!

De ceva timp m-am apucat de alergat, iar la începutul lui octombrie am terminat primul meu maraton. Cum am reușit să alerg 42 km deși cu ceva mai mult de un an înainte nu eram în stare să alerg 2 km? Cu pași mărunți, dar care au devenit, pe parcurs și mai mari și mai mulți. Cu fiecare pas încrederea că voi putea termina cei 42 km creștea și ea, iar în timpul cursei nu a existat niciun semn de întrebare dacă pot sau nu să reușesc.

E frumos că reușitele de ieri nu trebuie să fie neapărat corelate, ca domeniu, cu reușitele de mâine. Asta pentru că succesul de ieri îți clădește încrederea de azi, iar încrederea de azi îți aduce succesul de mâine. E simplu, dar nu și ușor!

Trăiește.

Să trăiești nu e niciodată ușor. Dacă ți se pare că e, înseamnă că nu trăiești, sau e doar atât: o părere.

Dacă vrei să te bucuri de viață, să obții maximul de la fiecare clipă, să profiți de fiecare pas, atunci trebuie să te zbați. Pentru că ceea ce primești fără efort se duce fără apreciere. Doar când te doare îți pasă.

Drumul prin viață necesită muncă asiduă și voință de fier, pentru că acesta trece peste dealuri și văi, nu se consumă pe banda de alergare. Rămâne însă peisajul care se schimbă continuu. Și provocările zilnice. Și dorințele împlinite. Și bătăliile câștigate. Și aerul curat. Afară întotdeauna va fi mai frumos, indiferent de cât de scump ne decorăm cutiile.

Uităm că răsplata vine după muncă și că ce vine fără muncă nu e răsplată. E un cadou care, de obicei, nu e prețuit, pentru că, deși evităm durerea în goana după plăcere, doar când ne doare prețuim lucrurile la adevărata lor valoare. Din cauza asta asta iubirea doare. Din cauza asta în durere găsești iubire.

Covor roșu și petale de trandafiri nu găsești decât în filme, sau în cărți. În viață te lovești de pietre pe drum, picioarele ți se acoperă de praf și de răni, iar chipul îți obosește sub lacrimi și sudoare, dar numai atunci când ești murdar și obosit te bucuri cu adevărat de un pat cald și de apă curată. Cine trăiește plat, se bucură plat.

Nu e nimic mai trist decât să te îmbeți cu apă rece și să trăiești în iluzii, ale tale sau ale altora. Să te ridici și să pleci la drum prezintă riscul să te împiedici și să cazi. Dar după fiecare căzătură o să fii mai bogat. Și mai puternic.

Să trăiești nu e niciodată ușor. Dacă ți se pare că e, înseamnă că nu trăiești și că ai ajuns o legumă sau un robot. Doar stând pe propriile picioare poți vedea până departe. Doar dându-te cu capul de pereți o să afli care sunt de carton și care sunt pe bune.

Viața nu e despre a sta închis într-un glob de sticlă. Viața înseamnă curaj, atitudine și luptă. Trăiești doar dacă te doare! Te doare însă și fără să trăiești.

Viața înseamnă schimbare

E ceva în natura noastră de oameni ce ne face întotdeauna reticenți la schimbare, iar când suntem doar reticenți vorbim de cazul fericit. De cele mai multe ori atunci când schimbarea survine, facem tot ce ne stă în putință să o îndepărtăm. E un război continuu între noi cei de azi și noi cei de mâine.

Nu ne place să acceptăm schimbarea deoarece aduce necunoscut și nu vrem, pentru că e bine în globul nostru…e confortabil și cald, dar nu realizăm că doar ieșind din zona asta plăcută putem ajunge într-una și mai bună. Preferăm să ne mulțumim cu puțin decât să mergem după un mai mult care nu se vede. Cineva spunea că "nu orice schimbare înseamnă progres, dar fără schimbare nu poate exista progres". Nimic mai adevărat! Deși cu toții știm adevăruri de genul, situația rămâne aceeași.

De ce e schimbarea benefică?

Pentru că întotdeauna te duce mai departe. Pentru că întotdeauna te duce pe unde nu ai mai fost. Pentru că te provoacă să vezi lucrurile altfel, să gândești altfel și să fii altfel. Chiar și așa-zisele schimbări "în rău" au avantajul de a te scoate din zona de confort.

Știam de aseară că azi va trebui să realizez design-ul pentru un material, însă nu știam că o să fie o provocare destul de serioasă. Deși îmi făcusem mental o schiță, cerința a fost extrem de diferită și când spun diferită chiar vorbesc serios! Problema mai mare era că nu prea făcusem ceva de genul și consideram că "nu e stilul meu", așa că, după ce am reanalizat lucrul, am decis să renunț. Am renunțat, dar tot l-am făcut! Asta pentru că insistența clientului a avut câștig de cauză. După câteva discuții și încercări nereușite am adus totul pe aceeași lungime de undă, iar acum nu îmi pare rău deloc! Deși mi-a luat foarte mult timp și m-am lovit de multe necunoscute, a rămas satisfacția progresului.

Am rămas surprins însă de cât de ușor am dat înapoi. Cum am văzut că apare ceva nou la orizont, cum m-am retras în cochilia mea, iar asta e reacția instinctivă a fiecăruia. Cum vedem noul, cum închidem ochii. Frica de ceea ce ar putea fi după colț ne paralizează și ne face să ne acceptăm condiția. Din această cauză cele mai mari reușite le ai atunci când nu mai ai nimic de pierdut. Când corabia pe care te simțeai atât de bine a ars, nu îți mai rămâne decât să pornești în explorarea țărmului.

Schimbarea poate fi ori o piedică, ori o oportunitate. Depinde doar prin ce ochelari o privești și dacă o accepți. Fie că ne place, fie că nu, lumea în care trăim este într-o continuă schimbare. Viața însăși este schimbare.

Scuzele-s mișto. Doar că nu țin

Scuzele sunt mișto. Din cauza asta le folosim atât de des în viața de zi cu zi. Urâm să ne asumăm responsabilitatea și ajungem să devenim victime în propria teorie a conspirației. Nici nu realizăm că noi suntem cei care pierdem cel mai mult.

Nu știu dacă înclinația de a nu ne asuma responsabilitatea este ceva învățat sau ceva cu care ne-am născut, dar este un fapt. Dacă întrebi un copil cine a stricat jucăria, îți va spune că s-a stricat singură. Un elev care nu și-a făcut temele îți va spune că a fost bolnav, sau că și-a uitat caietul acasă, dar se jură că scrisese tot, cap-coadă, pe bune! Între cei care se despart cine e de vină? Dacă îl întrebi pe el, îți spune că ea, iar dacă o întrebi pe ea, îți spune că el. Săracii, habar n-au că au perfectă dreptate și că se înșală amarnic, în același timp!

De ce caută oamenii scuze?

Pentru că nu vor să își asume responsabilitatea pentru acțiunile lor. Psihologii spun că nu am mai putea trăi cu noi înșine dacă ne-am recunoște vina și greșelile atunci când e cazul, dar, mă întreb, cu mincinoșii ce suntem, putem trăi?

Atitudinea asta de a considera pe oricine și orice responsabil, numai pe tine nu, parcă e scrisă în ADN-ul nostru, iar când nu avem persoane pe care să dăm vina ne folosim de circumstanțe. “Oricine ar fi făcut la fel (sau, poate, mai rău) în situația respectivă”, se spune. O altă liniștire a conștiinței, o altă scuză.

Unii îi fac responsabili, după caz, pe Dumnezeu sau pe Diavol. “Dacă Domnul a vrut…” sau “D***** m-a împins”, împreună cu alte expresii din aceeași categorie, nu sunt cazuri foarte ieșite din comun. Până la urmă, cine suntem noi ca să ne opunem celor mai mari forțe din univers? Să recunoaștem, they have a point!

Neasumarea responsabilității dăunează grav sănătății

Neasumarea responsabilității dăunează grav sănătății, dăunează psihicului. Deși îți conferă confortul unei conștiințe curate, te transformă într-un om slab. E o lege nescrisă care spune că schimbi doar ceea ce merge prost și renunți doar la cine nu își face treaba bine. Și atunci, cum să fii tu cel responsabil? Adică să fii nevoit să treci prin chinurile schimbării? Nu, mai bine nu! Cât încă există vecini nesuferiți, circumstanțe nesatisfăcătoare sau ființe supranaturale (care aruncă cu trăsnete, după plac), nu avem de ce ne teme, suntem acoperiți. Suntem acoperiți, dar nu progresăm. Încercăm să schimbăm ceea ce considerăm ca fiind cauza, în detrimentul adevăratei cauze. Din cauza asta, într-o relație de exemplu, fiecare încearcă să-l schimbe pe celălalt.

Oricum, în viață nu contează PRIN ce treci, contează CUM treci, iar scuzele sunt mișto, dar nu țin.

Ce bine ar fi fost să țină…

De ce fetele care citesc sunt de pe altă lume

De când mă știu, știu că mi-a plăcut să citesc. Nu am învățat înainte de a merge la școală, din păcate, dar cum am prins gustul cărților, nu prea m-am mai oprit. Pur și simplu, lumile descoperite printre rânduri m-au fascinat.

Este totuși ceva chiar mai fascinant decât o carte…o carte în mâna unei fete. Nu știu exact de ce, dar fetele care citesc sunt parcă de pe altă lume și când spun asta nu mă refer la raritatea lor, ci la calitatea lor. Pur și simplu, fetele care citesc lasă pe oricine în urmă!

Ce transmite o fată care citește?

Sunt conștient că trebuie să fie și o doză de subiectivitate la mijloc, dar iată ce cred eu că transmite o fată care citește, celor din jurul ei:

- Sunt inteligentă, așa că ai grijă cu ce replici mă iei. Le recunosc pe cele din cărți și pe cele expirate. La cele de pe net s-ar putea să mai am scăpări, deși mă îndoiesc.
- Dacă e cazul și vreau, putem discuta despre o mulțime de subiecte, o grămadă de timp. Mă întreb dacă poți să ții pasul.
- Știu că îți sunt superioară, dar nu o să ți-o arăt niciodată. E mai bine pentru amândoi.
- Mă pasionează noul și necunoscutul. Mă plictisesc repede și trec de la un lucru la altul cu ușurință. So, fii original!
- Sunt o fire curioasă și avidă după cunoaștere. Nu-mi plac ochelarii de cal și îngrădirile. Dacă le ești fan, mai bine lasă-mă să citesc în pace.
- Timpul este o resursă importantă pentru mine…ai grijă să nu mi-l irosești! Te pot da oricând pe o carte bună.
- Sunt aventurieră și visătoare. Uneori prea visătoare, alteori prea aventurieră. Îmi place de mine în ambele cazuri.

Sunt conștient că am ratat unele aspecte și că altele nu au caracter general, dar o fată care citește, tot specială va rămâne pentru foarte mulți băieți. Probabil nu îi vor spune cât e de frumoasă, dar îi vor aprecia inteligența, iar în timp inteligența rămâne, frumusețea se duce.

O fată îmi spunea că sunt lucruri mai importante la o persoană decât cititul și cred că are dreptate. Dacă citești nu înseamnă că defectele de caracter îți devin scuzabile, doar ai ceva ce nu se găsește atât de des. Poți greși însă, dacă te mulțumești doar cu atât.

“Atât de mulți oameni trăiesc în nefericire și, totuși, ei nu fac nimic pentru a-și schimba situația deoarece sunt limitați la o viață de siguranță, conformitate și conservatorism, aspecte care, în aparență, oferă pace interioară, dar, în realitate, nimic nu e mai dăunător spiritului aventurier al omului decât un viitor previzibil.” - În Sălbăticie, Jon Krakauer

Ce înseamnă “a trăi”? Cum arată o viață împlinită, folosită la maximum? Ce face diferența între o existență searbădă, anostă și una care merită evocată și retrăită? Care e granița între “trai” și “existență”?

Toate sunt întrebări retorice, prostești chiar. Nu există soluție general valabilă pentru problema numită “viață”. Ce e frumos pentru unul, e prostesc pentru altul. Ce e periculos pentru cineva, e joacă de copil pentru altcineva și tot așa.
În cartea “Oscar și Tanti Roz” apare o discuție deșteaptă pe tema asta:

“Vrei să spui că la „Viaţă“ nu există soluţie?
Vreau să spun că la „Viaţă“ există mai multe soluţii, prin urmare ea n-are soluţie.
După mine, Tanti Roz, singura soluţie la viaţă este să trăieşti.”

Înainte eram mai aventurieri

Trecerea timpului parcă ne transformă din ce în ce mai mult în legume umblătoare. Privind în istorie, oamenii erau mai aventurieri. Erau luptători și purtau războaie peste războaie. Se deplasau călărind sau pe jos. Se loveau de pericole la fiecare pas, dar asta nu-i dădea înapoi. Trăiau în mijlocul naturii și se bucurau de fiecare zi. Uneori aveau case în mijlocul sălbăticiei, în solitudine. Viața era mai palpitantă. Respirațiile erau mai profunde. Clipele deveneau mai lungi.

În zilele noastre ești privit ca ciudat dacă ieși pe stradă și începi să alergi.
Dacă îți place să mergi cu bicicleta, nu numai de acasă până la farmacie sau ceva mai mult decât o tură de parc, nu ai toate țiglele pe casă.
Dacă te atrag sporturi mai neconvenționale, nu îți prețuiești viața.
Intri repede în rândurile nebunilor dacă nu petreci măcar 5 ore zilnic în fața televizorului și dacă te deplasezi altfel decât cu fiarele cu motor.

Ne place safe. Mult prea mult. Și nu e safe

Fugim de tot ce nu e sigur. Încercăm întotdeauna să minimizăm riscurile. Nu ne apucăm de nimic decât dacă avem impresia că suntem în stare să reușim. Nu mai acceptăm provocări. Nu mai vrem nou. Nu, surprizele nu ne plac, iar tot ce trece dincolo de ceea ce acceptă societatea e rău. Ne place să ne numim liberi, dar ne amăgim. Am devenit sclavii tuturor, trăind pentru orice altceva și oricine altcineva, numai pentru noi nu.

Nu e safe. Poate că e confortabil și cald, dar e banal și asta îl face rece. Nu mai trăim, doar existăm și poate că suntem mulțumiți de existența noastră, dar, oare, nu ne-ar plăcea să vedem ce-nseamnă viața?

Oamenii care trăiesc, trăiesc în multe feluri. Oamenii care există, există la fel. Trăirea e diversă și rară, existența e plată și comună. Cu trecerea timpului, aventura din noi a murit. Pentru unii se mai poate face ceva…încă.

Un salt în gol poate schimba multe. Să sari e riscant, dar e de preferat unei nedesprinderi de la sol. Dacă ar fi să mor… aș da oricând canapeaua din sufragerie pe un vârf de Everest.

De ce am renunțat la facultate și ce am învățat din asta

Întotdeauna m-am considerat un visător. Ceilalți i-au spus naivitate. De fapt, cred că sunt și visător și naiv. Merg bine împreună. De mic mă stresa gândul facultății și al unei profesii. Am crescut cu fobia asta în mine, că nu o să știu ce să mă fac când o să fiu mare și, ca o profeție împlinită, exact așa s-a întâmplat! Nu știu cât de conștient am fost, când mi-am ales facultatea, că o să o dau în bară. E clar că dacă cedezi presiunilor celor din jur nu ajungi unde trebuie, nu? Dar nu, nu e vina lor! E vina mea că nu am fost mai puternic. Na, domeniul era bun, job-uri se găseau, salariile erau mari. Unde în altă parte aș fi vrut să merg dacă nu unde am mers? [...]

Am reușit să mă smulg și să renunț, asta după anul 2, pentru că după primul nu am avut tăria. De ce decizia asta radicală? Pentru că nu am vrut să devin propriul sclav. Nu am vrut să accept să-mi trăiesc viața după regulile altora. Pentru că nu merita să mai pierd niște ani din viață într-un domeniu care nu îmi oferea nimic, sufletește vorbind. Pentru că am realizat că nu e drumul potrivit pentru mine și ce faci când îți dai seama că nu mergi pe unde trebuie, mergi înainte? Cei mai mulți asta fac, merg exact înainte! Uneori se trezesc când e prea târziu. [...]

Deciziile importante întotdeauna vor stârni critici. Ceea ce merită realizat niciodată nu se va obține gratis. La fiecare pas pe care îl vei face în direcția visului tău, vei auzi zeci de voci care te vor trage înapoi. Nu le lăsa să reușească! Pentru mine renunțarea la facultate a fost cel mai important moment de până acum. Nu știu unde o să ajung, dar prefer să merg înainte. [...]

Odată cu marile alegeri vin și marile responsabilități, dar orice călătorie începe cu un pas și întotdeauna pasul următor este cel care trebuie făcut. Pentru o viață împlinită trebuie să renunți la tot ceea ce te ține în urmă și să accepți orice te-ar trage înainte. Tu ești creatorul propriei tale vieți. Ia deciziile pe care trebuie să le iei! Restul nu contează!

Citeşte articolul integral în capitolul "Despre educație", la pagina 115.

Ce înseamnă să renunţi

S-a creat un tip în societatea noastră pe care îmi place să-l numesc Mitul Eroului. Pe cine reprezintă? Pe toți cei care nu renunță niciodată. Îi întâlnești la tot pasul și te lovești de ei pe orice stradă. Îi recunoști de la distanță, au în ei o tărie și o înverșunare aparte. Cum se manifestă? Nu se opresc. Niciodată! Contează dacă merg pe unde trebuie? Dacă are vreun sens ceea ce fac? Dacă îi împlinește? Prea puțin! Ei au ceva de terminat și poți fii sigur că o să termine și, la fel ca eroii din filme sau basme, nu îi interesează ce distrug în misiunea lor de salvare, dar probabil că nu are nicio importanță asta, cine știe? [...]

Ai nevoie de curaj ca să pleci, pentru că, dacă o faci, vei fi considerat laș. Poate că nu ți se va spune în față, dar oamenii vor gândi despre tine că ești un prost, un încăpățânat și un ratat. În afară de câteva persoane cărora ai datoria să le explici, părerea celorlalți nu trebuie să te intereseze. Ascultă-i și ia aminte, dar fă ca tine!

Când toată lumea stă confortabil într-un tren e greu ca tu să ridici și să cobori, dar numai dacă cobori dai dovadă de curaj! Dacă ai realizat că locul tău nu e tren, nu ai fi un idiot dacă ai rămâne acolo, indiferent din ce motive ai face-o? E o chestie de bun simț, până la urmă! [...]

Să renunți înseamnă să bați în retragere fără să fii dat tot ce poți, deși te lupți pentru ceea ce îți dorești. Dacă realizezi că lupți pentru ceea ce nu vrei și te oprești, nu renunți – de abia atunci pornești la luptă! “Those who never win and never quit are idiots”, keep that in mind!

Citeşte articolul integral în capitolul "Despre educație", la pagina 117.

Frumos din răceala de gheață

E ceva special ce numai la prima zăpadă se întâlnește. Nu știu să spun ce anume și simt că, dacă aș face-o, l-aș ruina, într-o oarecare măsură. Primii fulgi de nea sunt cei mai așteptați, de către copii mai ales. Pe cei mai mari întotdeauna îi ia prin surprindere. Probabil fiindcă nu o așteaptă. Parcă se uită că a venit iarna și că iarna e frig și că atunci când e frig ninge. Se întâmplă în fiecare an la fel și în fiecare an suntem surprinși, aproape la fel.

Întotdeauna când vine zăpada vine și frigul, că uneori nu știi care pe care se aduce, dar parcă atunci sufletul mi se încălzește mai tare. Poate e din cauză că se ascund, dintr-o dată, toate efectele une jumătăți de an de răutate, ură, invidie. Mantia asta albă cu sclipici de stele te face să uiți de tot ce a fost, de tot ce-o să vină!

Ieri, la îngânarea zilei cu noaptea, stropii de ploaie s-au transformat, pe nevăzute, în raze de gheață și s-a pornit un război aprig între umezeala rece, de sus și umezeala caldă, de jos. Se produsese o inversare a stării de spirit, parcă: pământul era cald, aerul rece. De obicei căldura vine de sus, iar răceala din noi, oamenii. Am adormit cu speranța copilărească a unei dimineți mai albe ca cele de mai înainte și, spre deosebire de majoritatea speranțelor, asta s-a împlinit, ba a venit și cu un bonus: moleculele de cer continuau să cadă încă! Nu am putut să nu-mi lipesc nasul și obrajii de geamul rece… cum făceam odinioară. Ce de amintiri ne pot străfulgera în doar câteva fracțiuni de secundă!

E ciudat cum unii nu pot agreea iarna, frigul, zăpada…Oare ei nu au avut copilărie? Cu adunarea anilor peste ani și a filelor peste file, devenim rigizi, nemulțumiți și morocănoși. Nu ne mai bucurăm de nimic, nici măcar de anotimpuri și de succesiunea lor, ba, uneori, în lipsă totală de luciditate, ne mai și răzvrătim; dar oare ce am putea schimba?

Când toamna se duce lăsându-i loc surorii iarnă să vină, învăț să accept neschimbatul. Copilul din mine nu mai e, se pare, așa că tot timpul sunt luat prin surprindere, dar mă obișnuiesc repede și găsesc modalități să mă bucur. Frumosul se ascunde la fiecare pas și în spatele fiecărei respirații, chiar și în vântul de iarnă și în răceala de gheață.

Despre frica de succes

Dacă ar fi să numesc cel mai mare obstacol care se interpune între oameni și visele lor, nu aș sta deloc pe gânduri și l-aș rosti cu toată gura: FRICA. Frica are grijă să se manifeste în atât de multe feluri și să apară când și pe unde nu te aștepți, încât să te păzești de ea devine aproape o imposibilitate, de aceea, problema nu intervine atunci când frica apare, ci atunci când ea rămâne.

A trecut ceva timp de când am observat prima dată un tip particular de frică – frica de succes. Poate părea ciudat, dar frica de a reuși este la fel de prezenta ca și frica de a da greș. Atunci când vine vorba de a încerca ceva nou și provocator faptul că e posibil să reușești poate constitui o piedică importantă. Pare absurd, dar este adevărat. E ceva în noi ce ne face să preferăm starea actuală în detrimentul unei stări viitoare mai bune.

Ce se ascunde în spatele fricii de succes

Se ridică întrebarea: ce ne sperie, de fapt, atunci când ne e frică de succes? E clar, e normal să-ți fie frică că o să dai greș atunci când întreprinzi ceva, dar să-ți fie teamă că o să reușești, asta cum mai vine? Cred, însă, că nu de reușită ne e frică, ci de implicațiile ei. E un fapt că orice acțiune aduce rezultate și că odată cu schimbarea vine și necunoscutul. De necunoscutul care vine pe neașteptate cu rezultatele trebuie că ne este frică. Ne temem de lucrurile la care vom fi nevoiți să renunțăm, de oamenii cu care nu vom mai vrea să ne petrecem timpul și de viețile pe care le vom duce. Deși îți dorești din tot sufletul să ajungi la țintă, nu ai nicio garanție despre cum va fi acolo.

Problema cu frica de succes e că stă foarte bine ascunsă în subconștient și că ia tot timpul măștile altor frici. Ca să o identifici corect ai nevoie de săpături adânci și de o căutare sinceră. Când o descoperi însă, când vezi ce anume te reținea din a o lua la goană pentru a trăi cu adevărat, nimic nu te mai oprește! Ușile ți se deschid larg, iar ceea ce până mai ieri te paraliza, acum îți dă aripi! Nici măcar teama că ai putea să o dai în bară nu mai are putere.

Să-ți fie frică de reușită nu e atât de absurd cum pare, iar soluția e la îndemâna oricui: preiei conducerea, iar mai apoi, pe parcurs, o împingi afară. Succesul și frica nu pot conviețui, așa că dacă vrei să ai succes trebuie ca mai întâi să scapi de frică. Faci loc unuia doar scăpând de cealaltă.

Avem dreptul la viaţă!

Sunt o mulțime de lucruri care nu îmi plac la secolul în care trăim. Ne-am stricat ca oameni și avem grijă să promovăm o societate ieftină. Puține valori mai există, iar de cele pe care încă le mai avem, vrem să ne descotorosim. Punem presiune pe cei din jur să vadă cum vedem noi, de unde și când vedem noi. Nu ne place să ni se aducă o altă perspectivă și avem grijă să îi marginalizăm pe cei care se ridică contra curentului. Toți trebuie să trăiască la fel, să se bucure la fel, să gândească la fel. Nu se acceptă originalitatea, diferitul, specialul. Creăm șabloane pentru orice și ne străduim din toate puterile să îi facem pe toți după standarde. Ajungem să ne batem joc de viețile noastre și ale celorlalți – nici noi nu trăim, nici pe ei nu-i lăsăm.

Se spune că în vremurile pe care le trăim libertatea este la cel mai înalt nivel la care a fost vreodată în istorie. Niciodată ca până acum oamenii nu puteau să facă după cum le poftea inima și după cum le spunea conștiința. În trecut, de la familie până la împărat, trebuia să dai socoteală. Acum nu, fiecare e liber, se spune. Din păcate lucrurile nu stau chiar așa, iar libertatea asta e doar o iluzie. Nu mai suntem strânși cu ușa, dar suntem atrași cu momeala. Standardele sociale sunt realitatea iluziei libertății. Tocmai ele, care ar fi trebuit să ne facă liberi, ne îngrădesc. Ajungi să nu mai poți trăi decât dacă ai un 9-5 (nine-to-five) job, casă și mașină, concediu (de preferat în străinătate), ieșiri în weekend-urile de iarnă la munte iar în cele de vară la mare, smartphone și tabletă, etc. Deși nu te obligă nimeni, pe față, să trăiești astfel, subconștientul tinde să accepte aceste norme. Suntem duși cu zăhărelul, ca să fiu și puțin dulce.

Nu mă interesează din cauza a ce ajungem în situația de a “cumpăra lucruri de care nu avem nevoie, cu bani pe care nu-i avem, pentru a impresiona oameni de care nu ne pasă”. Până la urmă nu e vorba numai despre consumerism, e vorba de mai mult: de atitudini, de idei, de aspirații și mă oftic nu pentru că îngrădirea asta există(până la urmă doar cei care sunt liberi sunt oameni, iar o diferențiere trebuie să existe), ci pentru că mă surprind de mult prea multe ori în spatele gratiilor! Simt presiunea societății și dulceața zahărului, atât de tare, încât nu numai o dată rămân în celulă, iar în momentele în care sunt acolo, viața își vede de drum, pentru că ea nu așteaptă pe nimeni!

Totul merge atât de departe încât nici nu mai observăm lanțurile cu care suntem legați. Ajunge să ni se pară normal să trebuiască să avem anumite lucruri și să gândim și să ne comportăm într-un fel prestabilit. Îi judecăm pe ceilalți nu după valoarea intrinsecă pe care o au ca persoane, ci după șabloanele pe care le impunem, iar mai apoi aflăm că ne place așa și că asta ne-am dorit din totdeauna. Dar… oare?

Pentru fiecare minut în celulă pierzi unul de viață. Atunci când trăiești oricum altcumva, dar numai nu cum vrei și îți place, nu trăiești, te mulțumești să exiști. Oameni nu sunt decât cei care sunt liberi…și ne alegem baricada în fiecare clipă. Avem dreptul la o viață de libertate, de ce să alegem iluzia?

Disciplină

E destul de târziu, dar nu vreau să merg la somn fără să-mi scriu postarea. Îmi dau seama pe zi ce trece că nu e deloc ușor ceea ce mi-am propus…probabil de asta se numește “provocare”, dar sper să fiu suficient de disciplinat pentru a duce lucrurile la sfârșitul dorit.

“A fi profesionist înseamnă a face ceea ce îți place în zilele în care nu ai dispoziția necesară”, spunea cineva. Îmi amintesc de un episod pe care îl povestea Zig Ziglar, în una din cărțile sale, legat de disciplină și de cât de greu poate deveni uneori să duci la îndeplinire unele sarcini. Spune că într-o zi a avut foarte mult de lucru și l-a prins ora 3 dimineața încă treaz. Planul îi spunea că trebuie să fie la 5 în picioare pentru a alerga, dar nu se simțea deloc în stare și nici chef nu avea. Înainte de a adormi a dus o luptă în care a fost în ambele tabere: să se trezească sau nu după doar 2 ore de somn? Deși știa că dacă va face astfel ziua va fi compromisă, a ales să nu sară peste alergarea de dimineață. De ce? Pentru că lucrurile bune nu se obțin decât prin muncă și sacrificii și pentru că a fi consecvent valorează mai mult decât confortul personal.

Cam așa am pățit eu azi…și m-am luptat să nu sar peste partea de provocare. Cum să spun la sfârșit că au fost 30 de zile dacă nu au fost 30??? Nu mergea, așa că mai bine sunt mâine puțin mai amețit decât de obicei, dar cu lucrurile în ordine. Puțină disciplină nu cred că strică, în cazul de față.

În încheiere vreau să vă las un exercițiu foarte fain care sigur vă va ajuta. L-am învățat la una din prezentările lui Lorand și constă în doi pași simpli:

1. Notează-ți pe hârtie 5 lucruri care, dacă le-ai face în fiecare zi, te-ar aduce mai aproape de visul/obiectivul tău.
2. Ia cele 5 lucruri și fă-le în fiecare zi, dar în fiecare zi, fără vacanțe și concedii medicale!

Se va pune problema DACĂ îți vei atinge visul/obiectivul? Nu, continua Lorand, singura întrebare va fi: CÂND vei atinge ceea ce ți-ai propus!

Mult spor!

Nota: Despre cine este si ce face Lorand poti afla pe www.lorand.biz/

Trăiește (frumos) din prima!

Din diferite motive am ajuns să îmi scriu postarea de ieri destul de târziu în noapte și am fost nevoit "să dau timpul înapoi". Cum? Fictiv doar. Voiam să îmi apară data de 30 noiembrie, dar deoarece era aproape 1 noaptea, WordPress-ul îmi lua automat 1 Decembrie. Am căutat puțin pe la opțiuni și am găsit locul de unde am putut să mă întorc pe 30 noiembrie, ora 11.55 PM și să îmi postez articolul. Și așa am rezolvat și problema și am și călătorit în timp.

Viața nu are buton de dat înapoi

Wow, ce noutate am spus, nu? Cine nu știe că viața nu merge decât înainte și că ce s-a dus, dus rămâne? Ei bine, adevărul e că toți știm asta! Fie că ne place, fie că nu, lucrurile nu merg decât într-o direcție, iar de artificii ca cel de care am povestit mai devreme, din păcate nu putem beneficia.

Trăim, însă, fără a fi conștienți că viața nu are buton de dat înapoi și cred că nici de faptul că nu suntem conștienți, nu suntem conștienți. Mai jos am făcut o listă cu 4 domenii majore ale vieții la care ne-am raporta cu totul altfel dacă am realiza cât de trecătoare e viața.

- **Relațiile cu ceilalți.** Cum ar fi relațiile noastre cu cei din jur? Am fi, oare, mai atenți? Am arunca vorbe dure atât de ușor în stânga și-n dreapta? Ne-am mai pierde vremea certându-ne pe fleacuri? Am investi în amintiri de neuitat sau în greșeli de îndreptat? Nu că am fi mai îngăduitori cu ceilalți? Nu că i-am iubi mai mult și am fi mai buni?
- **Banii.** Au fost și vor fi întotdeauna un subiect delicat pentru mulți, dar nu pot să nu mă întreb, cum ne-am raporta la bani dacă am fi conștienți că nu putem da lucrurile înapoi? Am fi oare mai economi sau am risca mai mult? Am investi mai des sau am cheltui mai mult? Ne-am teme mai tare sau ne-ar păsa mai puțin de pierdere?
- **Viitorul și trecutul.** De multe ori ne amintim atât de mult de trecut și ne temem așa de tare de viitor, încât uităm de prezent. Ne-ar mai păsa de ceea ce a fost, dacă am realiza că oricum nu mai putem schimba mare lucru? Ne-am mai stresa atât de mult de ceea ce-o să vină, sau ne-am strădui să facem totul cât mai bine posibil? Ne-am mai îneca în regrete și ne-am mai amăgi cu speranțe? Cine știe…
- **Calitatea acțiunilor.** Categoria asta am lăsat-o la urmă pentru că se intersectează și cu cele de mai sus, dar și cu toate celelalte la care m-aș fi putut gândi, dar nu am făcut-o. Cum am face lucrurile dacă am știi că avem o singură încercare? Cât de mult ne-am pregăti? Cât ne-am lupta? Cât suflet am pune? Ne-am mai permite să tratăm viața cu superficialitate? Îmi place să cred că am da tot ce am avea mai bun și că ne-am lupta cu toată ființa noastră, chiar și pentru detalii. Orice schimbări ar aduce, nivelul realizărilor noastre ar crește cu siguranță.

Ce rezultate vreau eu să obțin prin articolul ăsta? Nu multe; îmi doresc doar atât: să conștientizăm că viața nu are buton de dat înapoi și că, tocmai din cauza asta, trebuie să trăim frumos din prima. A doua șansă…nu ni se oferă. Așa că…trăiești (frumos) din prima?

Tu eşti vinovat!

Postarea de astăzi o să fie cea cu numărul 15, din cele 30 propuse. Și nu îmi vine să cred că jumătate din drum a fost deja parcurs…

Se spune că a doua jumătate a unei activități e mai ușoară, cel puțin așa o percepem. Am observat de multe ori chestia asta la antrenamentele de alergat: e mult mai ușor să renunți în prima jumătate, decât în a doua. Bine, adevărul e că antrenamentul nu devenea mai ușor în a doua parte, dar distanța parcursă mă împingea de la spate, obstacolele devenind mai mici decât erau în realitate.

De când m-am trezit am început să mă gândesc la ceea ce o să scriu astăzi. Voiam să nu mai las lucrurile pe ultima sută de metri, dar nu am reușit. Am dat vina pe lipsa de inspirație, ca să nu fiu eu cauza nereușitei, dar uite că, atunci când omul e strâns cu ușa, face ce face și se descurcă cumva.

Din păcate ne irosim viața în scuze. Dăm vina pe situații, pe oameni, pe vreme, pe orice și oricine pentru tot ce nu ne iese și deși am mai scris despre asta cum câteva zile, tot în zona asta o să rămân. De ce? Pentru că oricât de mult am vorbi, niciodată nu ar fi destul. Bine, nici nu ar trebui să vorbim, dacă am acționa, dar pentru că schimbarea e responsabilitatea fiecăruia, nu ne rămâne decât să folosim asta ca scuză și să ne oprim la a vorbi. Vedeți? Tot scuzele, bată-le vina!

Pe parcursul întregii zile mi-am liniștit conștiința spunându-mi că “nu am inspirație” să scriu. Să mai aștept mi-am zis…și am așteptat. M-a căutat inspirația, oare? A ajuns, până la urmă și la ușa mea? Da, cred că da, acum parcă aud o bătaie stingheră…De ce așa târziu? Probabil că a avut oameni mai importanți pe listă, înainte mea. Sau, mai probabil, inspirația nu îi ajută decât pe cei care se ajută singuri.

Că viața îi ajută pe cei care se ajută singuri, e un fapt, iar când spun “viață”, mă refer la orice aspect: Dumnezeu, oameni, circumstanțe, etc. Nu sunt adeptul filozofiei în care “întreg Universul conspiră” în favoarea ta. Sunt, însă, adeptul muncii sistematice și susținute, făcută cu pasiune. Oamenii care fac lucrurile să se întâmple sunt cei care nu acceptă scuze. Dacă au o problemă, o rezolvă. Dacă dau de o greutate, trec peste ea. Dacă fac o greșeală, o recunosc și fac tot ce pot să o îndrepte. Nu dau vina pe alții pentru eșecurile lor. Nu se mulțumesc cu scuze, vor soluții! Nu acceptă ca lucrurile să se întâmple, pur și simplu, ci pun mâna pe treabă și fac lucrurile să se întâmple!

Asta este una din principalele diferențe dintre un om realizat și fericit și un mediocru: unul caută scuze, celălalt caută soluții! Dacă vrei să cunoști un om, ascultă pe cine și ce dă vina, e simplu! Astfel îți va fi ușor să-i creionezi caracterul și de ce nu, chiar viitorul!

Problema e ce vrei tu de la viața ta? În ce categorie (vrei să te) regăsești? Un lucru trebuie doar să ții minte: oricum ar fi, tu ești singurul vinovat de starea vieții tale! Restul? Doar scuze.

Întâi dărâmi. Abia apoi construiești

Pe zi ce trece mă uimesc tot mai tare de cât de mult s-au împământenit anumite idei în mințile oamenilor. Sunt anumite tipare de gândire care se întâlnesc peste tot, indiferent dacă ești mic sau dacă ești mare. Încep să cred că oamenilor le place să trăiască slab, să existe doar. Cine a spus că cel mai mare dușman al lui “foarte bine” este “bine” și nu “rău”, mare adevăr a grăit!

De când ne naștem începe procesul de “spălare de creier”. Poate că sună dur, dar ăsta este adevărul și adevărul doare uneori, nu? Ei bine, de atunci, de la primul contact cu mediul și cu ceilalți, personalitățile noastre încep să fie modelate. Nu, nu noi le modelăm, ci ceilalți! Cele mai multe lucruri le învățăm în familie. Părinții și rudele îți devin modele, iar ce spun ei devine un fel de lege nescrisă. Ei sunt responsabili, într-o mare măsură, de caracterele și personalitatea copiilor lor. Sunt ei oare conștienți de asta? Nu în măsura în care ar trebui să fie! Dacă ar fi, nu și-ar mai învinui așa de ușor copiii pentru greșelile și actele necugetate, ci s-ar uita mai întâi la ei înșăși, pentru că, de multe ori, copiii nu sunt decât copii mai sincere ale părinților lor.

Să revin. În familie se pun bazele educației de mai târziu. Părinții își modelează copiii după propriile valori și aspirații. Ei le transmit acestora, uneori fără să fie conștienți de asta, propria viziune despre lume. De asta despre oamenii care și-au depășit condiția se scriu cărți, pentru că ei au reușit, cumva, să treacă peste limitările dobândite acasă. Ei au reușit să-și depășească “condiția”.

După familie vine grădinița. După grădiniță, apare școala primară. Apoi școala generală și, mai apoi, în ordine: liceul, facultatea, masteratul, doctoratul. Până la o vârstă, cele de mai sus se împletesc cu familia, iar de la o altă vârstă încep să se împletească cu internship-uri și joburi, dar de ce trebuie ca lumea să urmeze drumul ăsta? De ce trebuie să vedem toți cum ni se spune să vedem? Ne întoarcem, oare, la timpurile în care dacă ți se spunea că toate culorile sunt roșii, chiar le vedeai roșii? Ceva nu pare deloc în regulă!

Realitatea e că noi suntem într-o mare măsură vinovați de situația creată. Prin încercarea constantă de a-i face pe ceilalți să vadă lucrurile cum le vedem noi și prin dorința aprigă ca cei din jur să se comporte cum vrem noi să se comporte, ducem mai departe “tradiția”. “Viața nu are manual de utilizare, existând mai multe moduri de a o trăi”, citeam undeva de dimineață. Atunci, de ce oare tot încercăm să îi transformăm pe ceilalți după chipul și asemănarea noastră?

“Dacă mergi pe drumul pe care merge toată lumea, ajungi acolo unde ajunge toată lumea!” spun unii, mai inteligenți ca alții, poate. Mai deștepți, nu pentru că au fost în stare să formuleze fraza asta, ci pentru că, îmi place să cred, reușesc să o conștientizeze și să trăiască cu ecoul ei în minte mai des decât ceilalți. Noi, cei care nu o conștientizăm, suntem vinovați de viețile pe care le trăim! Punct. Fără scuze și fără alte comentarii. Într-adevăr, dacă vrem, puteam da vina pe societate și de multe ori exact asta facem! E mai ușor, mai comod, mai lipsit de responsabilitate. Avem însă și dreptate? În niciun caz! Indiferent de ceea ce am fost învățați, de ceea ce ni se spune, de presiunile la care suntem supuși, noi suntem cei care decidem. Dacă refuzi libertatea doar pentru că vine la pachet cu responsabilitatea, te faci nedemn de amândouă!

Supărător e însă când fiecare îți spune ție cum trebuie să-ți trăiești viața. “Dar voi nu aveți viață?”, îmi vine să strig! Probabil că nu, dacă ar avea, nu le-ar mai da sfaturi altora, nu? De ce își face lumea atâtea probleme că nu ai și tu o facultate și nu ai un job? A ajuns să vă placă sclavia sistemului atât de mult? De ce spuneți toți că viața se poate trăi doar așa cum ați trăit-o voi? Nu ați avut tăria să vă îndepliniți visele și acum îi opriți și pe cei care încearcă?!? Nu știți, oare, că cel care eșuează e mai demn de respect decât cel care nu încearcă? Nu să nu cazi înseamnă măreție, ci să cazi și să te ridici, iată puterea!

Îngrădirile, drumurile deja trasate și potecile bătătorite sunt locuri pe care doar cei mediocri le frecventează. Lumea s-a schimbat mult prea repede în ultimii ani și mulți oameni nu au reușit să țină pasul cu ea. Din păcate, trăiesc în “pe vremea mea…”. De ce le-o fi așa greu să vadă că asta nu e vremea lor? De ce nu înțeleg că lumea e plină de resurse, că o facultate nu te face deștept și că succes nu înseamnă să lucrezi 8 ore pe zi, 5 zile pe săptămână pentru un amărât de salariu? De ce nu acceptă că există și alte căi și că viața poate fi trăită și altfel?

Am fost modelați de ceilalți și de evenimentele prin care am trecut, dar putem să ne autodistrugem, pentru a renaște. Doar uitând cum ne-au învățat alții să trăim putem avea viața pe care ne-o dorim. Fiecare are propriul drum și doar acesta putând să ofere cu adevărat satisfacție. Să trăiești după cum ți-au dictat sau îți dictează ceilalți, înseamnă să îți irosești adevăratul “self”. Asta vrei?

8 lecţii de viaţă din ring

Că viaţa e grea nu e loc de discuţii. Că e frumoasă, aici se poate discuta puţin, pentru că frumuseţea e relativă. Înainte să mă apuc de antrenamentele pentru primul meu maraton, am găsit o mulţime de citate care comparau viaţa cu o astfel de cursă. Asemănări sunt multe, iar paralela este una inteligentă, dar azi am descoperit că viaţa se aseamănă mai bine cu un alt sport – cu boxul şi, deşi nu-l agreez, cam asta e realitatea. Trebuie să-i dăm Cezarului ce e al Cezarului, nu? Iată câteva învăţături şi paralele “din ring”:

- **Doar în ring trăieşti –** Oamenii se împart în două categorii: spectatori şi jucători. Jucătorii se găsesc în ring, se luptă, se zbat. Uneori pierd, alteori câştigă. Spectatorii? Privesc, comentează, dau sfaturi şi judecă. Uneori încurajează, alteori descurajează. Niciodată nu câştigă. Pentru că niciodată nu riscă.
- **În ring poţi să ţi-o iei, dar numai acolo poţi să câştigi -** Multă lume se sperie când vine vorba de a intra în ring pentru că riscul de a fi făcut knockout este foarte mare, însă uită că doar fiind acolo se poate câştiga şi mai uită că pierderea nu e pierdere decât atunci când nu înveţi din ea.
- **În ring eşti întotdeauna surprins -** Nu sunt expert în box, dar îmi pun imaginaţia la treabă. Cum poate cineva să-şi învingă adversarul? Prin antrenamente susţinute şi printr-o cunoaştere cât mai bună a acestuia şi a stilului său, corect? Ei bine, viaţa e cel mai crunt adversar. Oricât de mult ai studia-o, oricât de mult te-ai antrena, până când nu începe lupta nu ştii de ce e capabilă, iar pe parcurs are grijă să te ia tot timpul pe nepregătite şi să îţi ofere lucruri la care nu te aştepţi.
- **Antrenorul e important, dar munca o faci tu -** Să ai un antrenor bun e un mare avantaj în orice sport. La fel e şi în viaţă: dacă ai un mentor de la care să preiei diferite trucuri şi care te susţine, ai un mare plus, dar el nu poate face munca în locul tău! Tu trebuie să depui efort, să transpiri şi să lupţi, nu el. Rezultatele trebuie să fie ale tale, nu ale altuia. Şi, oricâtă lume te-ar sprijini de pe margine, lupţi singur.
- **Chiar şi când câştigi te costă -** Din ring, chiar dacă obţii victoria, tot şifonat ieşi, câteva lovituri tot încasezi şi tu. În viaţă orice victorie are preţul ei, iar dacă nu te costă înseamnă că nu e o victorie.
- **Linia se trage la sfârşit -** Box-ul se joacă pe runde. Dacă pierzi sau câştigi o rundă nu e mare lucru, cel care contează e rezultatul final! Nu te bucura pentru o bătălie câştigată şi nu te întrista pentru una pierdută – rezultatul războiului e important.
- **Tu eşti singurul responsabil -** Nu contează câţi te sprijină şi câţi te înjură. Nu contează că e gălăgie prea mare sau că e prea linişte sau că luminile sunt prea puternice, ori prea slabe. Pe context nu poţi da vina. Doar tu eşti responsabil pentru felul în care te lupţi, pentru eşec sau pentru reuşită.
- **Trebuie să fii bun încasator -** În viaţă trebuie să ştii să încasezi loviturile, exact ca în ring. Deşi sunt dureroase, trebuie să ai grijă să nu te dărâme. Până la urmă, la asta se rezumă totul: cine rezistă mai mult, câştigă.

În ring e pericolul, dar tot acolo e şi oportunitatea. Să stai pe margine şi să discuţi nu te face un expert. Doar dacă intri în ring arăţi că ai valoare şi chiar dacă pierzi, ieşi mai câştigat decât cel care nu a intrat deloc. E posibil să nu mai poţi sta afară. Ai prins gustul şi simţi că doar acolo trăieşti, deşi te doare. Ştii că orice victorie costă şi eşti dispus să plăteşti preţul.

Cum vedem lumea

"When you see something as good, the bad qualities are played down. When you see something as risky, the harder it becomes to notice the benefits." - David McRaney

Se spune că "vedem lumea nu așa cum este ea, ci așa cum suntem noi". Asta înseamnă că totul în viață e relativ și că nu contează cum sunt ceilalți, ci cum suntem noi. Pentru că așa cum suntem noi, așa îi vedem și pe alții.

Nu știu dacă lucrurile stau chiar așa. E evident că, în unele aspecte, vedem lumea și cum este ea. O vedem prin ochii noștri, dar putem trece peste subiectivitate. Când am citit însă ideea lui McRaney în cartea sa "You are not so smart" am știut, într-o clipă, că are dreptate. "Când vezi ceva ca fiind bun, defectele devin nesemnificative. Când vezi ceva ca fiind riscant devine greu să observi beneficiile", spune el.

Studii de caz: dragostea și investițiile

Asta se aplică în cel puțin două domenii, pe cât de distincte, pe atât de legate: investițiile și dragostea. De ce investițiile și dragostea? Nu știu sigur, dar probabil pentru că în ambele situații, oricât de pregătit ai fi și oricât de bine ai cunoaște cealaltă parte, riscul ca lucrurile să nu meargă rămâne mare, pentru că ambele costă: bani, timp, sentimente.

Adevărul e că ideea nu e aplică doar la cele două domenii, dar acestea pot fi studii de caz. Problema cu dragostea face parte dintr-un fenomen mai complex: cel al relațiilor interpersonale. Ai observat că, dacă nu suporți pe cineva, îți e aproape imposibil să îl apreciezi când merită sau, într-o relație, că există tendința să treci peste defectele partenerului? Așadar, îi vedem pe ceilalți cum vrem să îi vedem, nu cum sunt ei de fapt. Asta înseamnă că suntem prieteni cu cine vrem noi să fim și că nu ne înțelegem cu cine vrem noi să nu ne înțelegem și astfel problemele interumane se rezumă la alegeri subiective, în majoritatea cazurilor.

În cazul investițiilor lucrurile se văd la fel de clar. Am întâlnit o mulțime de persoane care consideră viața de angajat o viață sigură și cred că a da timpul tău în schimbul banilor e o idee bună. Despre investiții și afaceri cred că sunt cea mai mare prostie, că sunt riscante, că e periculos, că nu merită și știu și alții care văd exact invers: consideră viața de angajat riscantă, iar cea de antreprenor singura care merită. De unde diferențele? Din subiectivism: cine crede că afacerile sunt riscante, nu poate să vadă beneficiile; cine crede că un job e bun, nu vede inconvenientele și invers.

Cred că uneori vedem și realitatea, dar ceea ce credem în subconștient ne împiedică să luăm deciziile corecte. Subestimăm puterea de alegere a acestuia și ne mințim că deținem controlul și că suntem raționali. Uneori avem dreptate. De multe ori ne înșelăm.

Cum vedem, de fapt, lumea

Nu, nu vedem lumea cum suntem noi. Vedem lumea cum vrem să o vedem! Asta înseamnă că în orice context noi avem ultimul cuvânt. Nu putem da vina pe circumstanțe sau pe ceilalți. Noi alegem dacă un lucru e bun sau rău, dacă merită sau nu, dacă aduce beneficii sau inconveniente și în funcție de ce decidem, judecăm ce se întâmplă. Depinde prin ce ochelari alegem să privim. Dacă lentilele sunt gri și soarele pare întunecat; dacă lentilele sunt roz și norii par mai calzi.

În viață totul e relativ, adică depinde de mine și de tine cum o percepem și cum o trăim.

Bani și ochi de…

Mulți îl consideră “ochiul Dr*****i”. Alții sunt mai indulgenți și îi spun “un rău necesar”. Toți îl doresc și nimeni nu-l refuză. Suntem în stare să oferim mult la schimb pentru el. Îl vrem, uneori indiferent de preț. Despre cine e vorba? Despre BAN, s-a prins toată lumea!

Când vine vorba de bani, parcă intri pe un tărâm tabu. Și salariile sunt, de multe ori, confidențiale. Se vorbește mult despre ei, dar nu se spune nimic. Bine, adică se spune; toată lumea se plânge că nu-i are și că i-ar prinde bine să aibă mai mulți. Unii spun că sunt rădăcina tuturor relelor. Alții nu se pot despărți de ei.

Dar ce sunt, până la urmă, banii? Răspunsul: o resursă. Nimic mai mult, nimic mai puțin. Pentru ce au fost creați? Să circule. Cu scopul? De a se înmulți. Asta e mentalitatea corectă. Dacă ai impresia că ei sunt o recompensă, un scop sau o plată te înșeli.

Atunci când îi privești altfel decât ar trebui să o faci, te raportezi greșit la ei. Ajungi să lucrezi pentru ei. Vrei să ai din ce în ce mai mulți, să cheltui din ce în ce mai mulți. Te temi că i-ai putea pierde.

Ajungi să îți dai viața la schimb pentru bani. Pentru o resursă. În loc ca aceștia să te slujească, să îți facă viața mai bună, devii sclavul lor. Nu ei muncesc pentru tine, ci tu muncești pentru ei! Dacă ai prea mulți, trăiești cu frica lor. Dacă ai prea puțini, trăiești cu grija lor.

Oricum ar fi, cel mai important e să nu te atașezi de bani. Până la urmă, nici nu contează cum îi privești sau câți ai. Dacă îi privești cu detașare, ești liniștit. Reușești să îți păstrezi stăpânirea de sine când nu îi ai (sau îi pierzi) și reușești să nu te schimbi când îi ai (când îi câștigi) și nu te atașezi de ei doar când îi vezi așa cum sunt – o resursă.

Cel mai important e să nu faci din bani scopul tău în viață. Niciodată să nu muncești pentru bani. Cât mai des posibil, fă banii să lucreze pentru tine. Întotdeauna să fii mulțumit cu cei pe care îi ai, dar mereu să îți dorești mai mulți. Nu îi iubi și, deși azi cu ei poți cumpăra cam totul, nu te baza niciodată exclusiv pe ei.

Nu uita: banii sunt o resursă, iar resursele nu pot fi nici bune, nici rele. Modul în care sunt întrebuințate le oferă sau le ia din valoare. Tu rămâi la cârmă…

Ca bonus poți să citești mai jos 11 citate despre bani care mie mi se par foarte faine și cu o învățătură profundă:

“Măsura reală a bogăţiei este cât de mult dă lumea pentru tine atunci când ţi-ai pierdut toţi banii” – Anonim
“În fiecare dimineaţă când mă trezesc, mă uit pe lista Forbes pentru a afla dacă am ajuns printre cei mai bogaţi oameni din America. Dacă nu apar pe listă, ma duc la muncă.” - Robert Orben
“Deseori banii costă prea mult” - Ralph Waldo Emerson
“Banii nu au fost niciodată o mare motivaţie pentru mine, ci doar o modalitate de a ţine scorul. Adevărata plăcere este să joci jocul” - Donald Trump
“Aproape oricare om ştie să câştige bani, dar nici măcar unul dintr-un milion nu ştie cum să-i cheltuiască” – Hnery David Thoreau
“Muncește ca și cum nu ai avea nevoie de bani. Iubește ca și cum nu ai fi suferit niciodată din dragoste. Dansează ca și cum nimeni nu s-ar uita.” – Mark Twain
“Prietenia este ca şi banul, uşor de realizat dar greu de păstrat.” – Samuel Butler
“Money won’t create success, the freedom to make it will.” - Nelson Mandela
“Money is only a tool. It will take you wherever you wish, but it will not replace you as the driver.” - Ayn Rand
“A wise man should have money in his head, but not in his heart.” - Jonathan Swift
“It is not the creation of wealth that is wrong, but the love of money for its own sake.” - Margaret Thatcher

Timpul…vine și pleacă

Timpul vine și pleacă. Aduce cu el frumosul sau urâtul, tristețea sau fericirea, iubirea sau indiferența. Are el grijă, le învelește ca pe un cadou prețios, într-un ambalaj nou, unicat.

Sunt momente pe care le-ai lua și le-ai strânge cu putere la piept și ai face-o atât de tare încât să-ți intre în suflet. Să intre și să rămână acolo…pe veci, iar odată cu ele te-ai chinui să îndepărtezi și persoane dragi, locuri de vis și gânduri curate. Cine știe când te va lovi dorul? E bine să ai de unde le scoate…

Sunt însă și clipe pe care ai vrea să le faci uitate. Parcă nici nu contează de ce, important e să se ducă… departe. Cele mai triste amintiri nu se șterg, deși, dacă le îngropi destul de adânc învață și ele să nu mai doară.

Poate că timpul nici nu vine, nici nu pleacă. Poate că e așa cum se spune, că noi trecem prin timp și poate că trecem, dar unde ne ducem? Pentru că uneori ne grăbim și fugim, dar de ce atâta goană? Și către unde? Către o zi de mâine mai altfel, care să ne placă mai mult? Către o vreme mai bună și caldă? Cine știe? Se poate.

Tot noi suntem și cei de azi. Tot noi am fost și ieri, vom fi și mâine. Timpul, da, aduce peste noi nepătrunsul. Noi, însă, suntem cei care îl descifrăm. Fiecare moment poate fi frumos, dacă îți alegi ochiii cu grijă și îl privești cum trebuie.

Timpul… vine și pleacă și nu, nu ne așteaptă…

Pe tine ce te face fericit? (Cele 3 nivele ale fericirii)

Despre fericire și cum să ajungi la ea s-au scris cărți întregi. De vorbit despre ea se vorbește mereu. Toți știm ce înseamnă să fii fericit, puțini și suntem. De ce avem, oare, nevoie, ca să fim fericiți?

În viață există trei categorii de situații în care putem fi fericiți. Putem spune că sunt 3 nivele. Să le prezint, pe rând:

1. Sunt fericit dacă…
Dacă primesc ceea ce mi-am dorit, dacă o să iau job-ul respectiv, dacă o să merg la munte etc.
Fericirea devine tot timpul condiționată, dar eu nu pot să fiu fericit și să mă bucur de viață, decât dacă…

2. Sunt fericit pentru că…
Pentru că am primit ceea ce mi-am dorit, pentru că am job-ul respectiv, pentru că am mers la munte, etc.
Devii fericit doar după ce aspectele de la 1. devin istorie, dar fericirea, în multe cazuri, rămâne nematerializată.
De ce? Pentru că, dacă…

3. Sunt fericit în ciuda…
Nu am primit ce mi-am dorit? Nu am luat job-ul respectiv? Nu am mers la munte? Să fiu mai puțin fericit?
Nu, să fiu fericit…în ciuda. În ciuda faptului că nu am primit ce mi-am dorit.
În ciuda faptului că nu am luat job-ul respectiv. În ciuda faptului că nu am mers la munte.
Fericirea nu mai e o treabă condiționată de aspectele din exterior.

În viață nu e important ce ni se întâmplă, ci cum reacționăm la ceea ce ni se întâmplă. Vedem viața nu cum e ea, ci cum suntem noi. Așadar, fericirea ține de fiecare în parte. Nu suntem fericiți nici dacă, nici pentru că. Aia e iluzie de moment. Fericire e ceea ce izvorăște din interior. Suntem fericiți cu adevărat doar în ciuda…

De ce dăm satisfacția de mâine pe comoditatea de azi

Dacă vrei să obții ceva de la viața pe care o trăiești trebuie să lupți. Zilele devin câmpuri de bătălie, iar clipele devin momente decisive, pentru că nimic din ceea ce contează pe lumea asta nu se obține gratis. Deși ne-am dori ca totul să fie pe degeaba, dar e mai bine că ne costă, pentru că doar costul conferă valoare și apreciere.

Doar după ce depui un efort poți să te bucuri cu adevărat de rezultate. Să primești ceva te poate face recunoscător, dar să obții ceva te face încrezător! Știi că prin muncă și zbatere ai reușit să treci la un alt nivel și prin această trecere ai atins și rezultatele dorite, iar rezultatele vin, întotdeauna, la pachet cu satisfacția. Sentimentele care te încearcă când eforturile tale și-au atins ținta sunt unice și de neprețuit. Îți dau o stare de bine și te fac să vrei să încerci mai mult.

Este ceva în natura noastră umana care ne face să dăm satisfacția reușitelor de mai târziu pe comoditatea confortului de astăzi. Zig Ziglar spunea că "marea noastră problemă este că dăm ceea ce ne dorim cel mai mult pe ceea ce ne dorim acum", dar de ce oare ne comportăm astfel? Ce ne determină să renunțăm, uneori chiar înainte de a începe? Cred că sunt două mari probleme care ne fac să pierdem în viață: 1) nu ne dorim suficient de tare și 2) pierdem destinația din vedere. Sa detaliez.

1. Nu ne dorim suficient de tare

De multe ori avem impresia că dăm tot ce putem, că ne luptăm cu tot ce avem mai bun, că ne dăm ultima suflare în încercarea de a reuși, dar adevărul e că lucrurile nu stau așa. Doar ni se pare că mergem până la capătul puterilor. De fiecare dată când alegem orice activitate în detrimentul realizării pașilor care au potențialul de a ne duce unde ne dorim…înseamnă că nu ne dorim suficient de tare. Ce am face dacă ne-am dori? Nu ne-am lăsa. Am lupta și ne-am depăși limitele. Nu am aștepta ca împrejurările să ne schimbe direcția. Nu am sta la mila vântului, așteptând unul prielnic. Am pune mâna pe vâsle și ne-am duce acolo unde trebuie să ajungem.

Data viitoare când vei alege să vezi un film, să stai la televizor sau pe Facebook, să ieși în oraș sau să dormi mai mult, amintește-ți că asta înseamnă că nu îți dorești suficient de mult și că, dacă ai impresia că îți dorești cu toată ființa ta, te înșeli amarnic! Când știi unde vrei să ajungi și știi și drumul care te duce acolo, care e singura piedică care îți poate sta în cale? Da, TU ești piedica, ai dreptate!

2. Pierdem destinația din vedere. E posibil ca uneori, în ciuda dorinței arzătoare de a realiza anumite lucruri, să pierdem lupta. De ce? Pentru că pierdem din vedere destinația. Cum să ajungi unde nu știi că vrei să ajungi? Să pierzi din vedere ținta înseamnă că șansele de a o atinge rămân la bunul plac al norocului și meerită să îți lași viața în mâna hazardului? Nu știu, mie nu mi se pare prea avantajos.

Întrebarea care se ridică, în mod logic, este ce determină pierderea destinației din vedere, iar răspunsurile pot fi multe și diverse, dar cred că obstacolele sunt cele care se interpun între noi și destinație și fac din călătorie o provocare continuă. Îmi place un gând despre obstacole, călătorii și destinații: "obstacolele sunt aspectele pe care le vedem când pierdem din vedere destinația" și, uite așa, se creează un cerc vicios: destinația nu o mai vedem din cauza obstacolelor, iar obstacolele apar din cauză că ne luăm ochii de la destinație. Încurcat și provocator, nu? Îmi plac sporturile de când mă știu și deși am unele pe care le îndrăgesc, mi se par fantastice lecțiile pe care orice sport le oferă. Perseverență, disciplină, voință de fier, spirit de luptător, muncă multă, dorință, viziune, echipă sunt doar câteva din aspectele pe care le înveți prin practicarea unui sport. Când mă antrenam pentru primul meu maraton mă luptam, uneori, cu comoditatea și lipsa chefului de a mă antrena. Dădeam satisfacția cursei pe confortul lenevirii în casă și, ca să mă repun pe treabă, trebuia să îmi reamintesc de ce m-am apucat, care e ținta finală și cât de mult îmi doresc să ajung acolo. A funcționat de fiecare dată. Se pare că așa suntem, uităm repede și avem nevoie să ne reamintim des din ce cauză trebuie să muncim atât de mult!

Ce nu mai facem astăzi

Nu știu dacă toată lumea a prins vremurile în care se lua “curentul” mai des. Adică atunci când rețeaua electrică nu era atât de bună, iar penele erau mai dese. Îmi amintesc că, pe când eram copil, petreceam multe zile fără electricitate și nu, nu am prins vremurile de înainte de ’89.

Astăzi, după ani buni, am petrecut o zi fără electricitate. M-au năpădit multe amintiri, dar am observat și câteva aspecte care s-au schimbat de-a lungul timpului și nu în bine. Sunt unele lucruri pe care nu mai știm să le facem în această epocă a tehnologiei și a gadget-urilor. Te-ai gândit vreodată cum ți-ai petrece o zi fără energie electrică? Ce ai face pe parcursul ei? Ar fi o provocare pentru tine sau te-ai descurca? Mai jos am enumerat câteva din observațiile pe care le-am făcut pe parcursul zilei, constrâns de situație. Nu sunt doar locale și limitate, ci sunt pattern-uri întâlnite pe toate drumurile, în multe situații. Gândește-te care ți s-ar potrivi și trage semnale de alarmă, acolo unde e cazul.

- **Nu putem trăi fără tehnologie!** Ne-am învățat să fim tot timpul înconjurați de gadget-uri așa că, atunci când nu le avem, nu știm cu ce să ne umplem timpul. Ce facem, într-o zi obișnuită, când ne plictisim sau nu avem chef de treabă? Pierdem vremea pe net: Facebook, Youtube, Mail etc, dar imaginează-ți cum ți-ai petrece o zi departe de tot ce înseamnă tehnologie? Ai putea trăi fără smartphone, tabletă, PC, internet, semnal gsm etc? S-ar putea să zici că da, dar nu știi cât de greu ți-ar fii și, așa trec la a doua observație:
- **Ne-am pierdut creativitatea!** Nu știu dacă realizăm cât de mult timp petrecem în activități mărunte, insignifiante. Oare la ce cifre am ajunge dacă am contoriza toate minutele petrecute pe Facebook, verificându-ne mail-ul, trimițând SMS-uri, privind filmulețe etc? Activități pe care le facem atunci când zicem că suntem “la treabă”. Dar, dacă dai deoparte toate aceste elemente, cu ce ți-ai umple timpul? Ai avea destule idei încât să nu te plictisești o zi întreagă? Ai știi cum să petreci acest timp, făcând din el unul de calitate? Îmi amintesc cum mă jucam când eram mic…alergam toată ziua pe afară, inventam tot felul de jocuri, ne distram pe cinste. Ce face un copil astăzi dacă îi iei telecomanda, netul și tableta? Nici nu vreau să mă gândesc…
- **Nu apreciem timpul de calitate!** Tot fiind angrenați în diversele activități ale unei zile, am uitat cum e să petreci timp de calitate. Nu mai știm cum e să te bucuri de o masă mâncată în tihnă. Nu ne mai încântăm cu mirosul paginilor dintr-o carte bună. Nu mai știm cum e să te plimbi fără grijă printr-un colț de natură. Totul în viețile noastre se grăbește și ne grăbim și noi, încercând să prindem cât mai mult din ele. De-am fi conștienți că, tocmai prin grabă, ne ratăm viața…

Una peste alta, când lucruri cu care te-ai obișnuit dispar din peisaj, viața ți se schimbă. O banală întrerupere a energiei electrice mi-a permis să citesc mai mult, să lucrez la unul din visele mele și să mă bucur deplin de această zi. Nu realizăm cât de aglomerată ne e viața și cât de multă nevoie avem de pauze. Unele lucruri pe care le făceam cu ușurință în trecut s-ar putea să nu mai fim în stare să le facem astăzi. Să fie și cele de mai sus printre ele?

Forța din vis

Se știe că în drumul de la copil la adult se produc multe schimbări în mentalitate și comportament. Pierdem unele valori, unele atitudini, dar adoptăm altele. Există însă un aspect de o reală importanță pe care îl pierdem undeva pe drumul acesta. Uneori îl regăsim. Alteori avem momente de luciditate, care nu durează.

La ce mă refer? La abilitatea noastră de a visa. Copii fiind, obișnuiam să stăm tot timpul cu capul în nori. Atunci orice era posibil, iar limitele nu existau. Dacă ne intra în cap că vom avea jucăria dorită, cine era în stare să ne convingă că ne îmbătăm cu apă rece? Visam mult atunci. Visam tot timpul. Visam măreț. Visam frumos. Visam…

Visul face diferența

E păcat că acum nu mai visăm. Acum, adică mari fiind. Oare atât de tare ne-a pocnit realitatea în cap, de am rămas și fără vise? Cui și de ce am dat voie să ni le ia? Doar erau ale noastre…De ce, de ne ce, mulți am rămas fără vise. Unora ne-au fost furate. Altora ni s-a spus atât de des că-s o prostie, încât am ajuns și noi să credem. La unele am renunțat chiar noi, de bunăvoie și nesiliți de nimeni.

E de rău. E de rău pentru că fără vise progresul e imposibil. Cum poți să obții ceva, dacă nu știi ce e acel ceva? Cum arată? Unde se găsește? Cum ajungi acolo? E simplu: nu poți! Dacă nu visezi, trăiești la întâmplare. Cineva spunea că “dacă nu lucrezi la realizarea visului tău, lucrezi la realizarea visului altcuiva”.

Societatea ne-a învățat să trăim cu picioarele pe pământ. Ba mai mult, ne obligă să trăim astfel! Adică încearcă până la urmă, decizia finală tot nouă ne aparține. Dar oamenii au grijă să ne facă să uităm de vremurile copilăriei și să trăim în realitate. Care realitate? Aia delimitată de ei, normal!

Nu e forță, pe lumea asta, mai mare ca un vis. Visul unește potențialul cu realitatea, face obstacolele mai mici, conferă putere, disciplină și perseverență. Te transformă din ceea ce ești în ceea ce trebuie să devii, ca să-l poți atinge. Construiește poduri peste prăpastii. Le aruncă în aer pe cele care te încurcă. Un vis modelează viitorul.

Să visezi e primul pas

Un vis a stat și va sta întotdeauna la baza oricărui lucru nou. Doar un vis are puterea să transforme lucrurile în realitate. Unde se plăsmuiește viitorul? În imaginație. Dacă nu visezi, nu poți să treci la primul pas. Cum să mergi spre ce-ți dorești, dacă nu știi ce îți dorești?

Să visezi implică să treci la treabă. Nu poți sta cu mâinile în sân, așteptând ca dorințele împlinite să cadă din cer (sau să ți le aducă Moșu’, ca să fim “de sezon”)! Un vis temeinic implică un plan serios de acțiune, iar visele fără acțiune sunt doar niște fantezii. Nu o să te bucuri niciodată de ele.

Să visezi e periculos, pentru că un vis te transformă și te duce în necunoscut. Probabil că de asta nu mai visăm. De frică.

Scrisoare către Moș Crăciun

Dragă Moș Crăciun,

M-am hotărât să îți scriu, deși sunt convins că nu exiști, poveștile cu tine nefiind, după cum bine li se și spune, decât povești. Am să te rog să nu îți faci vreo iluzie, îți scriu doar pentru ca am puțin timp liber și ca un exercițiu de imaginație. Sper să nu te superi că îți spun cum stau lucrurile de la început, dar sunt convins că e mai bine așa. Oricum, tu primești milioane de scrisori, așa că probabil pe a mea nici nu o să o citești și tocmai pentru că riscul acesta este mare, dar și pentru că a scrie scrisori unor moși imaginari nu e foarte onorabil, nu o să fiu lung deloc.

Crăciunul ăsta nu te mai aștept. Te-am așteptat de atâtea ori de-a lungul timpului, că am obosit și eu. Știi cum e, speranța moare ultima, dar și când moare, moartă rămâne! Poate că dacă m-ai fi vizitat vreodată, acum nu aș fi fost atât de dur cu tine sau, cine știe, poate că m-ai vizitat, dar nu îmi mai amintesc eu. Se întâmplă atât de multe lucruri și atât de repede în viața asta că nici nu știi pe care să le ții minte și de care să te descotorosești. Sper că nu ai fost în vreun loc nepotrivit și ai ajuns în coșul de gunoi al amintirilor, iar dacă ai ajuns acolo, eu nu te pot scoate, trebuie să te descurci singur.

Deci, dragă Moșule, despre ce ar trebui să-ți scriu? Știam eu că trebuie să îți scriu mai des; dacă o făceam, acum mi-ar fi fost mai ușor. În fine. A, da, despre ce vreau de la tine trebuie să îți scriu! Parcă despre asta îți scrie toată lumea și cine vrea astăzi să facă altfel decât cum se face? Aproape nimeni, ai ghicit, bravo!

Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar eu nu o să îți cer nimic. Știi, așa sunt eu mai pe dos uneori; apreciez originalitatea și puterea de a sta în picioare în fața curentului. Nu o să îți cer nimic și din cauză că știu că nu o să mă asculți; de ce să te mai deranjez degeaba? Vreau să mă asculți, totuși, pentru că o să îți spun ce o să realizez eu anul care vine. Ar trebui să apreciezi că nu te încarc pe tine cu nevoile mele și că sunt dispus să lupt eu să mi le îndeplinesc, dar probabil că apreciezi asta, doar că nu îmi spui.

Așadar, în anul care vine, Moșule, o să fiu mai curajos. O să încerc multe lucruri noi, o să mă plimb mai mult, o să îndrăznesc să mă bucur de viață cum nu am mai făcut-o până acum. O să îmi iau inima în dinți și o să fiu mai sincer cu cei din jurul meu. O să fiu mai perseverent, mai disciplinat, mai luptător. O să merg pe drumuri pe care nu am mai mers și, când o să obosesc, o să merg mai departe. Aș fi cerut curaj, dar o să fac eu rost din altă parte, nu-ți face griji! Se spune că în fiecare există o doză mare de resurse nefolosite, așa că poate anul care vine folosesc din curajul propriu.

Tot de la anul, o să încep să apreciez timpul. Cu adevărat, nu lasă-mă să te las, cum am făcut până acum! O să mă bucur de fiecare clipă frumoasă și o să învăț tot ce se poate învăța din clipele urâte. O să stau mai mult cu cei dragi și o să am grijă la relațiile interpersonale, vreau să fie unele de calitate. Vreau să împart bine timpul, Moșule! Nu înțelegi? Să-ți explic: când mă distrez să fie distracție cu toată inima; când muncesc, să muncesc pe bune, fără întreruperi și distrageri. Orice activitate aș face, vreau să fiu 100% prezent, atunci și acolo și, cine știe, poate că din folosirea asta inteligentă a timpului o să iasă și alte beneficii; unii spun că “timpul înseamnă bani”, așa că o să încerc să sper.

O singură pretenție mai am de la mine în anul care vine (atât îți mai spun și gata, te las, că nu mai e mult până la Crăciun și sigur ești în criză de timp). Ei bine, măi Moșule, vreau să fac ce îmi place! Fie că e vorba de distracție, fie că e vorba de muncă, o să o fac pentru că o să îmi placă. Știi, e atât de multă nefericire pe lumea asta (chiar, de ce nu aduci oamenilor niște bucurie anul ăsta?), iar viața e așa de scurtă, că nu are niciun rost să trăiesc cum vor alții să trăiesc și cred că am fi cu toții altfel dacă am avea curajul să ne modelăm viețile după cum ne spune nouă inima!
Nu că am dreptate?

În fine, dragă Moșule, hai că te-am ținut cam mult. Pentru un Moș, chiar și imaginar așa cum ești tu, scrisoarea asta trebuie să fie extrem de lungă și obositoare! Scuză-mă, m-a cam luat valul, data viitoare o să fiu mai succint. Fii bun, te rog și nu uita de bucuria pe care te-am rugat să o dai oamenilor sau măcar fă-i conștienți că la ei zace cheia fericirii, poate la unii o să prindă.

Ai grijă de tine că, pentru că am înțeles că și voi, moșii imaginari, aveți problemele voastre!

Te salut cu drag!

P.S: Înainte să vii, trimite niște zăpadă! O să îți meargă mai lin sania și o să pui și niște zâmbete mari pe chipurile oamenilor. Bine, nu pe ale tuturor, că unii-s mai morocănoși, n-ai ce să le faci.

Fii cel de mâine, de azi

După aproape două luni de zile am decis să renunț la barbă. Dintr-o joacă, fără un motiv anume, de la jumătatea lui octombrie mi-am schimbat look-ul, iar schimbarea a luat sfârșit azi. Pe parcursul perioadei m-am lovit de câteva ori de unele capete tari. “Ce vrei să dovedești prin asta?”, întrebau. Mi s-a tot spus că nu îmi stă bine, că nu e frumos, că mă îmbătrânește etc. Îmi erau aduse tot felul de argumente ca să renunț la decizia mea. Am văzut cum lucrează presiunea socială și cât de neacceptat ești dacă ieși din rândul lumii și, de fiecare dată, când cineva se lega de barba mea, nu puteam să nu mă gândesc la reacția pe care ar avea-o într-o situație mai importantă. Se știe că societatea creează tipare în care trebuie să te încadrezi și valori pe care ești nevoit să le accepți. Tocmai din această cauză nu o să vorbesc despre asta.

După lupte strașnice, am renunțat la look-ul din epoca de piatră. Când m-am văzut în oglindă, la sfârșitul operațiunii, am rămas șocat. Nu, nu eram eu cel care se holba la mine! Pur și simplu, nu mă recunoșteam și ce n-aș fi dat să îmi pun barba la loc! De atunci, tot evit oglinzile. Asta nu pentru că m-am transformat în vampir, ci pentru că, deocamdată, mintea mea nu a procesat schimbarea.

Cu ocazia aceasta am înțeles ce citeam mai demult într-o carte despre schimbare. Se dădea exemplul unei persoane care vrea să slăbească. Care vrea cu adevărat să slăbească, nu doar de pe buze. Autorul împărțea procesul în 3 stadii: gras – slab – din nou gras. Pe unde era slăbirea? La mijloc, dar nu dura. De ce? Pentru că persoană în cauză nu se putea recunoaște în noul corp, deși acesta era mai frumos și mai sănătos. Mi s-a părut absurd când am citit, nu am crezut, dar azi am înțeles.

Schimbarea are mai mari șanse de reușită dacă ți-o imaginezi dinainte. Cu cât te creionezi mai detaliat în viitor, așa cum vrei să devii, cu atât o să îți fie mai ușor. Lucrurile mărețe se plăsmuiesc întâi în minte. Abia apoi devin realitate. Oamenii care nu realizează nimic merg la întâmplare. Nu au un plan pe care să-l urmeze, nici destinație finală. Nu știu cum vor să arate lucrurile în final. E de mirare că nu reușesc? Nu chiar…

E o șmecherie în treaba asta cu imaginatul: nu e suficient. Sunt unele “teorii” care susțin că dacă îți pui ceva în gând și îl vizualizezi constant o să îl ai. Cum? Așa, stând în pat și uitându-te la TV! Nimic mai fals. Să produci schimbarea întâi mental și abia apoi fizic o face mai ușor de acceptat. În plus, prin evocarea asta continuă, te motivează să o atingi mai repede, iar când o atingi te ajută să o accepți, pentru că pe unele lucruri le îndepărtăm atunci când le primim, deși le vrem, deși am luptat pentru ele.

Cu cât te vezi mai detaliat pe tine, cel de mâine, cu atât te ajuți mai mult. Nu o să fie suficient, dar o să facă mai ușoară acceptarea. O vizualizare constantă îți va ușura drumul, făcându-l mai cunoscut, te va ajuta să recunoști destinația când o vei atinge și va spori satisfacția reușitei.

În zilele noastre se pune un mare accent pe comparația cu ceilalți și încadrarea în anumite “castre” sociale. Alergăm după anumite standarde materiale și morale, în dorința noastră de a fi acceptați de anumite persoane. Vrem să ajungem la nivelul la care alții sunt, dacă se găsesc mai sus. Am putea zice “că vrem egalitate, dar nu pentru căței”.

Tot timpul îi evaluăm pe ceilalți să vedem la ce nivel au ajuns. Și ne evaluăm și pe noi, să vedem la ce nivel ne găsim față de ei. Are vecinul o mașină mai bună? Trebuie să îmi iau și eu una! Câștigă colegul de muncă mai mulți bani? Nu e în regulă, am rămas în urmă, trebuie să fac ceva, urgent! Prietenul meu are o iubită mai frumoasă ca a mea? Cât de repede posibil mă afișez cu altcineva pe măsură! Exemplele pot continua, dar observi ce se întâmplă? Pentru fiecare caz în care stăm mai prost ca ceilalți căutăm o soluție. Vrem o mașină nouă, un job mai bine plătit, partenere mai arătoase, etc. Fericirea și bunăstarea noastră devin brusc condiționate de fericirea și bunăstarea celorlalți.

Cealaltă fața a monedei

Există și cealaltă față a monedei, care constă în comparația cu cei care stau mai prost. Mașina mea e mai bună, job-ul meu mai respectabil, prietena mea mai frumoasă și tot așa. Ne uităm la ceilalți, comparăm diferite aspecte ale vieții noastre cu aspecte din viața lor și tragem concluziile. Dacă atunci când ne comparăm cu cei de “mai de sus”, fericirea noastră devine condiționată de fericirea altora, atunci când ne comparăm cu cei de “mai de jos” progresul nostru devine condiționat de progresul altora.

Problema mai e că ne hrănim serios ego-ul. Ne uităm la ceilalți, vedem că o ducem mai bine și începem să ne considerăm mai buni, dar nu suntem. Dovada? Tocmai faptul că îi privim de sus și că nu coborâm să-i ajutăm.

Care e etalonul corect

Noi. Fiecare, în parte, este etalonul corect pentru comparație. Vrei să vezi dacă ești mai bun? Compară-te cu tine, cel de acum un an, o lună, o săptămână. Vezi dacă azi ești mai sus ca ieri și ai grijă ca mâine să fii mai sus ca azi!

Suntem diferiți, cu toții. Trăim în contexte diferite și avem talente diferite. Nu suntem înconjurați de aceeași oameni și nu beneficiem toți de aceleași oportunități, de aceea comparația cu ceilalți nu e sănătoasă. Deși în general ne comparăm cu persoane apropiate ca situație și posibilități, tot nesănătoasă rămâne. Lupta nu e să fiu mai bun ca X, ci să fiu mai bun decât eu, cel din trecut. Scopul final e acela de a ne atinge potențialul nostru maxim, nu potențialul altora.

Cum știi că progresezi?

Știi că ai progresat atunci când te uiți la realizările de care erai mândru cândva și îți e rușine. Îți e rușine că ai putut considera acele reușite motive de satisfacție și nu îți vine să crezi cum puteai să fii mulțumit cu ele, dar nu e nimic rău în faptul că atunci erau bune iar acum nu mai sunt. De fapt, tu ai devenit mai bun, ele au rămas la fel și tocmai acesta este adevăratul motiv de satisfacție: conștientizarea că tu ești etalonul și că tu ești cel care trebuie depășit.

Din mândrie, comoditate sau ignoranță alegem să ne comparăm cu ceilalți. Când ne comparăm cu cei de mai sus, ne legăm fericirea de ei. Când ne comparăm cu cei de mai jos, crește mândria în noi și ne oprim din dezvoltare. Când ne comparăm cu noi însă, cu cei care am fost ieri, abia atunci pornim la drum. Stăm mai rău ca ieri? Nu e de laudă, dar mâine putem sta mai bine ca azi! Stăm mai bine ca ieri? Bun, tot înainte, mâine să stăm mai bine ca azi!

Când cuvintele nu mai au rost, faptele sunt cele care vorbesc, iar progresul venit dintr-o comparație sănătoasă se rezumă la atât: azi mai mult ca ieri, mâine mai mult ca azi.

De ce disciplina bate entuziasmul

"Being a professional is doing the things you love to do, on the days you don't feel like doing them."

Julius Irving

Nu știu alții cum sunt, dar când vine vorba de a face ceea ce îmi place, nu mă întrece nimeni și activitățile care mă pasionează nu sunt deloc puține. Însă, oricât de mult mi-ar plăcea să fac un lucru, nu îl fac decât atunci când am chef de el. Probabil că nu sunt singurul care face astfel.

"Entuziasmul e cel care te face să începi, disciplina e cea care te face să continui". E ușor să începi o activitate. Mai greu e să termini. Dacă entuziasmul nu e continuat de disciplină, orice începi are mari șanse să nu fie terminat niciodată. De ce? Pentru că entuziasmul este o emoție, iar emoțiile nu durează. Disciplina este un act de voință, iar ceea ce vrem să devină realitate, o să și devină.

Ca să te bucuri cu adevărat de viață trebuie să te ocupi de activitățile care te împlinesc și îți umplu sufletul, iar atunci când faci ceea ce îți place ai randamentul cel mai ridicat. Profesioniștii au găsit ce le place și fac asta în fiecare zi, dar, oare, o fac în fiecare zi pentru că vor? Or avea și momente în care fac lucrurile pentru că "trebuie"? Cu siguranță! De fapt, tocmai de asta se numesc profesioniști! Ei sunt acei oameni care pot, de fiecare dată, să treacă peste comoditatea de moment și să privească la succesele ulterioare. Oare cum ar fi ca marii sportivi să se antreneze doar când au chef? Sau marii muzicieni să repete doar când nu mai pot de entuziasm? Probabil că nu ar mai fi chiar atât de mari…

În viața de zi cu zi, noi, muritorii de rând, facem lucrurile care contează doar atunci când vrem să le facem. Uneori le facem și pentru că suntem constrânși și pentru că nu avem de ales, dar în situațiile de genul avem grijă să nu le facem și cu simț de răspundere. E păcat că nu conștientizăm cât de departe ne poate duce îndeplinirea unei activități în mod regulat. Să faci câte puțin în fiecare zi înseamnă ca la sfârșit să fii făcut foarte mult.

Nu știu dacă ne place sau nu, dar lucrurile care contează nu le poți face doar când ai chef să le faci! Întotdeauna vor exista și momente în care cheful lipsește, dar ele trebuiesc făcute. Să găsești puterea să le realizezi în astfel de situații e cheia către mai departe. Oricine obține randament din chef de treabă, însă doar profesioniștii obțin randament în ciuda lipsei de chef.

Manifest

Tocmai ce am citit pe Facebook o postare foarte interesantă, care reflectă niște adevăruri evidente, niște boli cronice aș putea zice, boli de care suferim, cu toții. Nu știu cine l-a scris și îmi pare sincer rău pentru persoana în cauză, dar iată cum spune: *“Am dat licența, am luat o notă foarte bună, de peste 9.50. Am muncit în timpul facultății pentru că auzisem de la cei din jur că atunci când vei termina îți trebuie experiență. La toate locurile de muncă la care am fost în timpul școlii pot să zic că mă duceam cu silă și scârbă, doar pentru ca nu aveam altă sursă de venit și eram nevoită. Acum, de 3 luni, sunt acasă, pe spatele părinților, lucru care sporește stresul pentru ca îmi reproșează faptul că am făcut o facultate degeaba și acum sunt nevoiți să mă întrețină ei la 22 de ani.”*

Nu știu pe cine consideră persoana respectivă vinovată de situația în care a ajuns ea. Dacă îi consideră pe alții, îmi pare rău pentru ea, ar trebuie să conștientizeze că se înșeală. Postarea am citit-o pe profilul unei terțe persoane și avea, la început, încă o frază:”Să mulțumim sistemului educațional de căcat!”. Deci, cine e vinovat pentru situația fetei? Sistemul, normal!

[...]

Poveștile noastre seamănă între ele. Suntem cu toții oameni și majoritatea dintre noi am putea face lucrurile mai bine. Am putea să ne refuzăm condiția, să ne ridicăm și să luptăm pentru propriile vieți și destine. Putere avem. Resurse avem. Ne lipsesc dorința, responsabilitatea și alegerea. Alegerea de a vrea să facem pasul înainte. Dacă suntem nemulțumiți de ceilalți, înseamnă că suntem nemulțumiți de noi. Dacă vrem să-i schimbăm pe ceilalți, trebuie să ne schimbăm noi mai întâi. Că viața e grea, știm, dar că depinde de noi să o facem mai frumoasă suntem conștienți?

Citeşte articolul integral în capitolul "Despre educație", la pagina 118.

Pe 18 octombrie începeam o perioadă de 30 de zile de postări zilnice pe blog – 30/30 – cum i-am spus eu. Știam că provocarea va fi mare, ținând cont de timpul necesar și de faptul că fiecare articol trebuia să fie cât mai calitativ posibil. Ideea mi-a venit dintr-un video TED , iar astăzi e ultima zi din cele 30, așa că trag concluziile și învățămintele.

Ce am învățat

Sunt multe lecțiile pe care le-am învățat în luna aceasta, dar o să mă rezum doar la 3 dintre ele. Le găsești mai jos, într-o ordine aleatorie, toate fiind la fel de importante.

Am început să privesc mai mult în jurul meu. De multe ori ne surprindem că trecem prin viață fără să fim atenți la ce se întâmplă în jurul nostru. Ei bine, în perioada asta am început să deschid mai bine ochii și mintea la lumea înconjurătoare. Cineva spunea că "viața e ceea ce se întâmplă în timp ce noi ne facem alte planuri"… De ce să aibă dreptate și în dreptul nostru? Am învățat că nu vreau să se aplice și în viața mea, așa că am deschis ochii și am scris despre subiecte ca: schimbare, lectură, renunțare, frică și succes, programarea socială, timp, comparație cu ceilalți, comoditate și alte 22 de subiecte. Majoritatea inspirate din viața de zi cu zi și de mici întâmplări cotidiene. Mi-am lăsat imaginația să zboare și i-am scris chiar și lui Moș Crăciun!
Am învățat să fiu mai disciplinat. "Entuziasmul e cel care te face să începi, disciplina e cea care te face să continui" spunea cineva. În primele zile eram foarte entuziasmat de noua mea provocare; mă vedeam deja la sfârșitul celor 30 de zile privind în urmă și bucurându-mă că am reușit să sar și peste hopul ăsta. În realitate însă lucrurile au fost mult mai grele, călătoria fiind mai dificilă decât se vedea de la început sau decât se vede acum, de pe linia de finiș. Am avut momente în care simțeam că nu o să reușesc. Nu doar o dată am vrut să renunț…Ce m-a făcut să continui? Încurajările unor prieteni, susținerea unor cititori, ambiția de care dau uneori dovadă, dar am învățat că atunci când entuziasmul se duce, trebuie să intre disciplina în scenă. Niciodată nu trebuie să dai ceea ce vrei cel mai mult pe ceea ce vrei acum.
Tot ce e bun în viață costă. Ca să scriu 30 de articole în 30 de zile consecutive a trebuit să renunț la unele activități. A trebuit să investesc timp și energie. A trebuit să citesc și să mă documentez. A trebuit să trec peste lene, oboseală, comoditate. Uneori mă prindea ora 2:00 noaptea scriind. Alteori, stăteam în fața laptop-ului minute în șir, încercând să fac frazele să sune bine. Cu unele am reușit, la altele încă mai era de lucrat. Am învățat în ultimele 30 de zile că, dacă vrei să realizezi ceva anume, trebuie să renunți la altceva. Trebuie să scoți ceea ce te împiedică și să faci loc. Am învățat că lucrurile bune costă și că de noi depinde dacă plătim sau nu prețul.

În loc de concluzie

Așa cum spuneam, lecțiile după o astfel de perioadă sunt nenumărate, dar unele nu merită decât amintite. Îmi place să cred că am crescut și că m-am dezvoltat, măcar puțin, în domeniul scrisului. Am fost nevoit să îmi pun anumite întrebări și să găsesc răspunsurile. Am învățat să îmi planific timpul și să fiu mai organizat. Am realizat că scrisul "pe comandă" nu e o treabă ușoară și că necesită voință, curaj și disciplină. Am văzut cât e de ușor să renunți și ce satisfacție te cuprinde când termini și, în ultimul rând, am înțeles că oricât de multe ai ști, întotdeauna se poate învăța mai mult.

Stau și mă gândesc la cât de lungă va fi pauza până o să postez din nou. Sper că nu prea mare, deși acum îmi simt capul golit de resurse. Una peste alta, mă uit la viitor și încerc să îmi aleg noua "Provocare de 30 de zile"…Începutul de an e numai bun pentru schimbări și implementare de noi obiceiuri. Măcar unul să fie adoptat, că din februarie se cam duce entuziasmul, nu? Deci, asta a fost ultima postare din seria 30/30!

La maraton

Natura spune multe

Astazi s-a implinit o saptamana de cand “am vizitat” Varful Omu. Acest traseu, ca de altfel orice lucru din natura, m-a invatat niste lectii deosebite, pe care sper ca o sa le si aplic. O sa vi le spun si voua, unele mai pe scurt, iar altele mai pe larg. Nu o sa le prezint in ordinea importantei, ci aleatoriu.

1) Sa urci nu e niciodata usor. Nu conteaza cat de experimentat esti sau cat de rezistent la efort te consideri, nu o sa-ti fie niciodata usor sa escaladezi un munte.

2) Trebuie sa stii unde iti este locul. Fiecare planta din natura stie unde-i este locul. Copacii cresteau pe straturi; jos, la poale se gaseau foioase, apoi conifer, apoi arbusti,iar mai sus doar ierburi. Bradului nu-i trecea prin minte sa se mute mai sus, dar nici arbustilor sa coboare; fiecare stie unde e mai bine pentru el. Oare de ce noi oamenii nu stim?

3) Trebuie sa fii dispus sa acorzi ajutor, dar si sa primesti ajutor. Erau unii dintre noi care ramaneau in urma, avand dificultati in unele locuri. Se gasea cate cineva sa le intinda o mana, dar erau si unii care nu vroiau, sustinand ca se descurca. Nu e buna nici mandria, dar nici indiferenta.

4) In viata trebuie sa fii constant. Daca nu mergeai intr-un ritm constant puteai sa te confrunti cu una dintre urmatoarele probleme: ramaneai in urma grupului si apoi trebuia sa alergi ca sa-i ajungi pe ceilalti sau te trezeai prea in fata si trebuia sa astepti. Ambele aspecte duceau la acelasi rezultat: oboseala.

5) In viata trebuie sa stii unde mergi. Noi mergeam pe Vf. Omu. Stiam unde voiam sa ajungem si asta ne-a ajutat sa continuam in pofida obstacolelor intalnite.

6) In viata ai nevoie si de pauze. Chiar si cei mai rezistenti s-au oprit sa ia o gura de aer. Asa este si in viata: din cand in cand trebuie sa te opresti din activitatea ta.

7) Trebuie sa tii cont de ceea ce-ti spun altii.Pe parcursul drumului am primit mai multe sfaturi de la diferiti turisti. Daca alegeam sa nu tinem cont de ele era posibil sa nu ne intoarcem chiar in regula.

8) Urmareste un plan. Chiar daca stiam traseul nu unul au fost momentele in care am fost nevoiti sa cautam indicatoarele de traseu. Erau locuri in care daca pierdeai marcajul te pierdeai si tu.

9) Trebuie sa fii unit cu apropiatii tai. Aproape de varf mergeam printe nori, vizibilitatea fiind foarte scazuta. Daca nu stateai in grup aveai foarte mari sanse sa ramai acolo.

10) Evita ingamfarea si spiritul de om superior. Am avut colegi care au ales sa mearga foarte repede ca sa arate cat sunt ei de buni. La momentul respectiv nu parea o idee rea, insa a doua zi, da. Febra musculara le-a dat mari dureri de cap.

11) Uneori e bine sa te faci mic in fata problemelor tale. Vantul batea foarte tare pe creasta si, ca sa te poti odihni si incalzi putin, cea mai buna solutie era sa te faci ghem si sa stai jos.

12) Privelistea e mai frumoasa de sus. Nu ne mai interesa nimic in afara de peisaj atunci cand am ajuns in varf. A fost greu sa urcam, dar privelistea a meritat tot efortul. Nu conteaza cat efort faci pentru a aduce la indeplinire un lucru, atata timp cat sti ca vei fi satisfacut la sfarsit.

13) Nu asteapta niciodata recunostinta sau, generalizat, sa nu ai niciodata asteptari de la altii pentru ca vei fi dezamagit.

14) Ia-ti intotdeauna o marja de eroare. Pana la trenul de intoarcere aveam cam putin timp. In ciuda faptului ca ne calculasem timpul si ca am mers foarte repede, ne-a prins si noaptea si n-am ajuns nici la trenul de intoarcere.

15) Pregateste-te si pentru situatii neprevazute. Nici prin cap nu ne trecea ca o sa ne prinda noaptea si totusi aceasta a venit mai devreme decat ne-am asteptat. Daca nu ar fi fost cativa baieti mai prevazatori care si-au luat si lanterna ne-ar fi fost aproape imposibil sa ne mai intoarcem teferi.
16) Nu te lasa inselat de aparente. La un moment dat, intuneric fiind, am avut cu totii impresia ca am ajuns la o bifurcatie. Am luat-o spre ceea ce ne parea a fi un drum, insa ne-am inselat. Nici vorba de drum. O aparenta inselatoare.
17) Increde-te in Dumnezeu. Nu stiu altii ce au simtit, dar eu chiar am simtit prezenta lui Dumnezeu cu noi. Nu ni s-a intamplat nimic rau nici la urcare, nici la coborarea, pe intuneric. Erau destule pericole de care el ne-a ferit: animale salbatice, prapastii, cazaturi etc, ca sa nu mai vorbim de felul minunat in care a lucrat pe drumul de intoarcere Busteni-Bucuresti. Numai El putea sa ne trimita si oameni binevoitori si legatura la tren. E un Dumnezeu minunat, nu? Numai increzandu-te in El in viata de zi cu zi, vei putea sa spui ca traiesti cu adevarat.

Cum a fost la MIB (Maratonul International Bucuresti)

De fapt, la semi-maraton, dar in cadrul MIB. A fost, nu stiu, o experienta extraordinara, de neuitat si provocatoare si cand spun asta, nu o spun ca si cliseu, ci ca realitate. Desi am aflat foarte tarziu faptul ca voi participa, lucrurile au decurs nesperat de bine, dar totusi diferit fata de socoteala de acasa. Startul l-am ratat, din motive obiective, zic eu, astfel ca am plecat cu o intarziere de 5 minute. Asa se face ca la final am ajuns dupa aprox. 2 ore si 7 minute. (Mie mi-au iesit 2 ore si 2 minute). Insa pana acolo a fost drum lung! (21 km, am putea spune)

Ca sa nu va zapacesc cu detaliile despre cursa, o sa spun pe scurt ca mi s-a parut foarte solicitanta. Desi prima jumatate a fost foarte lejera, mai tarziu lucrurile s-au schimbat radical. Era nevoie de automotivare maxima. Ultimul sfert a fost sfertul de foc. Doua citate motivationale imi sunau in minte tot timpul: “Daca nu poti sa zbori, atunci alearga; daca nu poti sa alergi, atunci mergi; daca nu poti merge, atunci taraste-te; dar orice ai face, nu te opri!” si “Eu nu concurez cu ceilalti, ci cu vocea din capul meu care imi spune ca nu mai pot!”. Mi se parea asa de usor sa renunt, dar ma bucur ca nu am facut-o! Imi tot spuneam cat de jalnic ar fi din partea mea daca nu as duce totul la capat si a functionat!

Imi amintesc de o idee care asemana viata cu un maraton si inteleg de ce. In viata alergi, te lupti, incerci sa nu renunti etc. Insa exista o diferenta: la maraton intotdeauna stii unde e finalul, in viata nu. La un maraton te poti motiva spunandu-ti ca nu mai e mult, dar in viata niciodata nu stii cat dureaza o problema sau urmarirea unui vis. In ambele cazuri, perseverenta face diferenta! Sa pui pas dupa pas, gand dupa gand, actiune dupa actiune – asta este cheia! Nu sa te gandesti la sutele de pasi pe care ii mai ai de facut, ci doar la pasul urmator.

Acum deja am inceput sa caut noi curse, desi astazi spuneam ca niciodata nu o sa mai particip! A te impinge la maximum, a explora noi posibilitati, a continua atunci cand tot corpul iti spune sa te opresti constituie ceva de neuitat, iar sa primesti medalia la final, a fost un sentiment nemaisimtit! Probabil ca asa e si in viata, cand reusesti sa faci ceva ce pare peste puterile tale. Probabil ca nu ai trait niciodata sentimentul asta, asa ca poate ar fi timpul sa te apuci pe treaba! Fie ca e vorba de o cursa sau de viata insasi! Ridica-te, fa-ti un plan si actioneaza! Daca vrei sa reusesti, trebuie sa lupti si, chiar daca nu o sa reusesti, vei stii ca ai incercat. Sau, asa cum spune Steindhardt: “Biruinta nu-i obligatorie, obligatorie e lupta!”

Lecții (de viață) de la alergat

Mai deunăzi se împlineau trei ani de la o discuție cu un prieten despre alergarea unui maraton și culmea, era vorba exact de Maratonul Internațional București, cel din 2010 cred. Important e că îl ascultam cum îmi povestea despre alergarea a 42 km, iar eu mă întrebam cum o fi să alergi 2 km? Nu credeam poveștile alea că, dacă te antrenezi, poți termina un maraton. Mi se părea așa de mult (și de greu și de imposibil, și de fără rost), că nici nu îmi trecea prin cap că peste trei ani voi sta față în față cu primul meu maraton. Alt an, același maraton și, cu certitudine, alt om. Adică tot eu, dar mult schimbat.

Am început să alerg vara trecută, într-o perioadă destul de tulbure pentru mine, iar alergatul a devenit o evadare, un drog sănătos, care mă facea să uit de restul lumii, pentru câteva ore pe săptămână. Maratonul era în plan să fie alergat anul trecut, dar, din cauza unei anumite conjuncturi, m-am oprit doar la semi. Derulând puțin lucrurile, într-o zi pe la începutul lui iulie m-am hotărât brusc să particip la Maratonul Internațional București, ediția 2013. Eram prea distrus, cu mult prea multe obiective ratate și fără planuri clare de viitor, așa că aveam nevoie de ceva palpabil pe care să-l urmăresc și, ca să nu mă răzgândesc și să îmi aduc un plus de motivație, am rezolvat cu înscrierea în seara aceleași zile și am pornit antrenamentele. Am progresat destul de mult, așa că mâine încerc să-mi bat recordul la distanța alergată, 30 km. Ca să marchez momentul, am zis să scriu despre câteva lecții de viață pe care le-am învățat de la alergat. Iată-le mai jos, aleatoriu și prea puțin șlefuite:

- **Importanța țintei finale:** E mult mai ușor să te motivezi când ai o țintă precisă pe care vrei să o atingi. Depui altfel efortul, muncești mai mult, treci mai ușor peste momentele de delăsare, pentru că privești în depărtare și știi că vei fi satisfăcut când vei trece linia de sosire.
- **Călătoria e mai importantă decât destinația:** Știu că expresia asta deja s-a clișeizat, dar chiar transmite cel mai bine “fenomenul”. Oare cum ar fi fost să alerg de fiecare dată doar gândindu-mă la bucuria de la final? Că da, linia de sosire poate aduce un plus de motivație, e adevărat, dar dacă asta este singura motivație, lucrurile nu vor merge mult. La fel și în viață: dacă nu te bucuri de drumul până la atingerea unei ținte, o să fii nefericit tare.
- **Marea bătălie se dă în creier, nu în picioare:** Mi s-a părut fantastic de cât de mult am putut să mai duc după ce am zis că nu mai pot. Sunt momente când ai impresia că nu mai poți să faci niciun pas și că te prăbușești dacă încerci. Adevărul e că nu e chiar așa. Poți îndura mai multe decât crezi, poți merge mai departe decât ți-ai imaginat vreodată! Bătălia se dă în mintea ta, nu în picioarele tale. Când creierul a renunțat, poți fii sigur că ești pierdut. “Dacă crezi că poți să o faci, sau dacă crezi că nu poți să o faci, ai dreptate oricum”, spunea o maximă. La alergat te lovești de situația asta la fiecare pas. La fel și în viață.
- **Fii consecvent în tot ce faci:** În tot ceea ce faci e important să dai 100%. Să fii consecvent. Să ieși la antrenament chiar dacă ești terminat psihic sau cazi din picioare de oboseală, pentru că timpul trece și viața nu așteaptă. Cu fiecare zi în care nu lucrezi pentru visul tău, amâni atingerea acestuia.
- **Deschide ochii:** O experiență fainăcând alergi e că poți vedea altfel lumea. E incredibil pe lângă câte lucruri trecem zi de zi, fără să ne bucurăm de frumusețea lor. Nici nu le observăm, cel mai probabil. Pentru că urăsc plictiseala și rutina, mi-am făcut trasee de alergat prin oraș și am ajuns să văd că și Bucureștiul poate fi frumos, liniștit, civilizat și că există frumusețe și noutate chiar sub nasurile noastre.
- **În doi e mereu mai ușor:** Am încercat pe cât posibil să nu alerg singur. De ce? Niciodată nu strică puțin ajutor de la un coechipier. Când am alergat ultima tură de 21 km, un prieten a stat lângă mine pe bicicletă. Ajută enorm puțină susținere externă. În plus, dacă alergi în doi, tu îl ajuți pe el și el pe tine, dar e important să aveți același nivel de antrenament.

- **Înconjoară-te de oameni puțin mai buni, dar nu mai slabi:** Am participat la un cros acum câteva zile, iar unii din alergătorii de acolo erau extraordinari. Am scos cel mai bun timp al meu la 7 km. Cum? M-au “tras” cei mai buni după ei. Dacă alergi însă cu oameni mult mai puțin antrenați pierzi și tu, și ei. Tu îți irosești timpul după ei, iar ei își dau duhul încercând să te urmeze, iar în viață: dacă vrei să devii mai bun, du-te după cei mai buni ca tine. Oprește-te din a-ți petrece timpul cu cei care te încetinesc.
- **Păstrează-ți ritmul:** Cu ocazia unor antrenamente mai lungi am ajuns să alerg și prin parc și m-am lovit de o problemă: încercam tot timpul să depășesc pe toată lumea. Rezultatul? M-am extenuat repede de tot. Mi-a fost greu să înțeleg că poate ceilalți sunt mai antrenați, aleargă doar de câteva minute, sau, pur și simplu, sunt mai rapizi. Chiar nu poți depăși pe toată lumea. (Dar mă simțeam totuși super la fiecare persoană de care treceam:D). De multe ori în viață ne comparăm cu ceilalți. Încercăm să-i depășim, să facem ce fac ei, cum fac ei, când fac ei. Vrem rezultatele lor, dar cu eforturile noastre. Ceea ce contează e să te compari mereu cu tine însuți. Dacă azi ești (măcar) puțin mai bun ca ieri e suficient. Uită de restul.
- **Trebuie să știi când să te oprești:** Alergătorii știu că accidentările sunt nelipsite din viața de maratonist. Nici eu nu am fost scutit, din păcate. Problema mea cu ele a fost că încercam să trec peste și să forțez la maxim. Uitam că, uneori, e mai bine să pleci învins dintr-o bătălie ca să poți lupta într-o altă zi. Nu are rost să te distrugi pe câmpul de luptă, dacă situația chiar nu o cere.

Mai sunt, cu siguranță lecții, dar le-am scăpat printre degete, fie pentru că nu le-am observat, fie pentru că nu le-am învățat. Cea mai importantă lecție, însă, este aceea că putem deveni orice vrem noi să devenim, dacă credem și muncim cu seriozitate pentru aceasta. Antrenamentele de până acum îmi dau speranța aceasta, iar medalia de finisher de pe 6 octombrie îmi va confirma că am avut dreptate. Fă pași și viața îți va arăta că poți face mai mulți, mai repede, mai mari.

“Dacă vrei să câștigi o cursă, aleargă 1km. Dacă vrei să vezi ce înseamnă viața, aleargă un maraton” - Emil Zatopek

Așa cum spuneam mai demult, pe 6 octombrie urma să particip la primul meu maraton. Iată că 6 octombrie s-a dus și, cu el, s-a dus și Maratonul Internațional București – maraton la care am participat și, pentru că marile experiențe trebuiesc ancorate în timp, iată mai jos povestea din fața și din spatele poveștii.

Pe 6 octombrie se împlineau aproximativ 2 luni și 3 săptămâni de când începusem antrenamentele pentru maraton – primul meu maraton. Perioada era una insuficientă, îmi spunea site-ul pe care mi-am făcut programul de antrenament și care cerea un minimum de 4 luni de antrenament, dar, cum nu puteam să plusez cu zile, nu am avut ce face. Îmi doream foarte tare să alerg cursa asta, așa că am încercat să compensez cu motivație. Pentru mine, maratonul de anul acesta era un fel de reeditare a unei încercări de anul trecut de a termina un maraton. Din motive destul de obiective, în 2012 nu am putut să particip decât la proba de semi-maraton.
Ei bine, nu aveam de gând să ratez din nou și nu am ratat.

Zilele premergătoare competiție au fost pline de emoție. Nopțile, nu mai zic, îmi lua o veșnicie să adorm! *Oare cum o să fie? O să plouă? O să fie frig? Oare o să rezist? Vor fi suficiente antrenamentele mele? Dacă o să reapară durerea aia supărătoare din genunchi? Cum o să fie la “zid”?* Și alte gânduri de genul. Dar au trecut și s-a făcut dimineață, duminică dimineață. Vremea? Cer senin și soare mult, dar aerul destul de rece. Oricum, nu era rău deloc. Starea mea? Excelentă, atât fizic cât și psihic. Deși nu aveam decât două antrenamente realizate în ultima săptămână din cauză vremii foarte proaste (duminică – 21Km și marți – 5Km) mă simțeam foarte, foarte bine. În Piața Constituției atmosfera era una de vis: mulți oameni echipați care se pregăteau de cursă, muzică ritmată în boxe și o nerăbdare crescândă ce umplea aerul. M-am echipat repede, m-am întâlnit cu Adrian Podeanu, un bun prieten, aflat și el tot la primul maraton. Am mers la locul de unde trebuia să pornim, undeva în spate de tot și am așteptat startul. La 9:00 ne-am pus în mișcare și ne-a luat aproximativ 2 minute să începem pe bune, adică să trecem de linia oficială de start.

Citisem mult pe tema maratonului așa că partea teoretică a cursei era, cât de cât, acoperită. Strategia o aveam definită, rămânea ca noi să reușim să o aplicăm. Ne propusesem să alergăm împreună o cât mai mare distanță, fără a ne stânjeni unul pe altul. Voiam să menținem un ritm de 5 min/km pentru cât mai mult timp; asta ar fi însemnat un timp total de 3 ore și 30 minute. Misiune imposibilă, ne dădeam seama, așa că target-ul mai realist era cel de 3 ore și 45 de minute. Încă de la început ne-a fost greu să menținem ritmul. Aglomerația era foarte mare, trebuia să depășești foarte des, ruperile de ritm erau extrem de stresante. Abia după vreo 2 km s-a mai aerisit traseul și abia de atunci am început să ne concentrăm pe ritm. Eram mult în urma celor 5 min/km, iar pacemakerii de 3:45 și 3:30 habar nu aveam unde sunt. Noi ne-am continuat cursa însă și, pe la sfertul primei ture, i-am ajuns și depășit pe cei de la 3:45. Ne simțeam bine, zburam cum s-ar zice, și nu aveam deloc chef să ne gândim că se va schimba ceva. Până la jumătate totul a mers astfel, lin și ușor. Pașii alergătorilor, încurajările spectatorilor și entuziasmul nostru m-au făcut să cred că un maraton nu e o chestie chiar așa grea, până la urmă, iar crampele, oboseala, sau dorința de a renunța poate interveneau la cei mai slabi sau neantrenați nu și la mine. Totuși, știam că era prea frumos să fie adevărat, așa că mă așteptam și la mai rău.

Semi-maratonul l-am terminat în 1:48, un record pentru mine. L-am sunat pe fratele meu care urma să alerge cu mine ultimii kilometri și am continuat încrezător. Nici nu am realizat când am încetinit ritmul, dar pe la km 23 am fost prinși de pacemakerii de la 3:45. Adi începea să fie din ce în ce mai obosit, așa că ne-am despărțit, eu alăturându-mă grupului ce tocmai ne depășise. Eh, și aici am greșit eu puțin. M-a cam luat valul și i-am dat cam tare. Bine, ritmul impus (5.21 min/km) nu era unul foarte dur, dar distanță mai era destulă și eu nu alergasem niciodată mai mult de 30 km. Am mers cu ei până la kilometrul 29 și m-am pierdut, la propriu. Dureri tăioase de mușchi nu mă lăsau să îmi mai mișc picioarele. Doar oprirea la un punct de alimentare și hidratarea și fructele de acolo m-au ajutat să mă repun în mișcare. Nu îmi puneam problema că nu o să termin, dar îmi era ciudă că dau cu ritmul de pământ și timp de 1 km am alergat singur. Singur, singur adică. Mai eram și depășit de alți alergători și mă ofticam că nu puteam să mă țin după ei. Fratele meu nu mai sosea, așa că tacâmul era complet și fizic și psihic.

La km 30 a intrat și el în cursă, așa că nu am mai fost singur. Oh, ce ușurare a fost să văd o față cunoscută alături de mine! Mușchii tot mă dureau (m-au durut până la sfârșitul cursei), dar acum era altfel. Prezența lui m-a ajutat enorm. Îmi dădea apă, mă ținea la curent cu ritmul, mă motiva. Și cel mai important, m-a tras după el. Încet, încet se duceau kilometrii și când spun încet, o spun la propriu. Parcă nu se mai terminau, nu alta. Am făcut eu cum citisem, împărțisem cursa în distanțe mai mici, dar nu părea să ajute. Ajuta însă mult când mă uitam la alți alergători care erau de abia pe la km 22 și încurajările celor de pe margine. Oricât de tare dureau mușchii, nu puteai să te oprești când o mulțime de oameni te aclama de pe margine! Pe ultimii 6-7 kilometri am reușit chiar să mai recuperez din timpul pierdut, iar ultimul kilometru l-am alergat chiar foarte repede, ținând cont de cât de obosit eram. Am reușit chiar să forțez și să depășesc câțiva alergători pe ultimii metri, ceea ce a sporit și mai tare satisfacția: *“uite că mai puteai”*, mi-am zis. M-am chinuit puțin să îmi desfac chip-ul, mi-am primit medalia și m-am trântit jos, pe unde am apucat. Eram, oficial, “maratonist”, cu un timp total de 3:51:15!

Să alergi un maraton e o chestie tare de tot, dar și dură pe măsură. E exact ca în viață: când să te bucuri, dai de greu, când crezi că nu mai scapi de rău, atunci vine binele, doar să mergi înainte. Așa cum povesteam în prima parte, jumătate din cursă am dus-o fără prea mari eforturi și foarte relaxat, dar nu știam cât de tare urmau să se complice lucrurile în a doua parte și de cât de multă voință voi avea nevoie să termin. Cu ceva timp în urmă mi-am făcut o listă cu “Provocări imposibile”, listă care cuprinde realizarea unor lucruri care mi se par nebunești și care trebuie să mă scoată din zona de confort și să mă ducă cât mai departe. Terminarea unui maraton era una din provocări, iar acum gândul îmi zboară departe, la ceva și mai imposibil. Oricum, e fascinant cum poți să ajungi să realizezi obiective pe care le credeai imposibile, dacă îți propui și te pregătești corespunzător pentru îndeplinirea lor!

E foarte interesant că la o cursă de anduranță nu contează cât de bine te descurci pe termen scurt; cel mai important e să reziști până la capăt, cât de bine poți și trebuie să fii în stare să te stăpânești. La început era foarte mare tentația de a alerga repede și de a depăși alți concurenți, iar spre sfârșit dorința de a renunța era maximă. Doar printr-o disciplină serioasă te poți abține de la a alerga cum simți. Uneori e mult mai important să gândești lucrurile, decât să le simți.

Pe parcursul cursei am văzut cât contează să ai pe cineva aproape. Fie că e vorba de prima jumătate în care am alergat cu Adi, fie că e vorba de ultimul sfert în care fratele meu mi-a fost alături, susținerea externă devine crucială în unele momente și simplul fapt că, uneori, mă întâlneam cu fețe cunoscute sporea energia. Pot să spun că cea mai grea perioadă a maratonului a fost cea în care am alergat singur, pierdut în urmă de pacemakerii de 3:45.

M-a surpins solidaritatea existentă între participanți, ca să nu mai vorbesc de încurajările spectatorilor! Deși, teoretic, ne aflam cu toții într-o cursă, sentimentul era unul singur: nu concuram cu ceilalți, ci cu noi înșine. Încurajări, o palmă așezată pe un umăr obosit, zâmbete schimbate între concurenți și chiar aprecieri și încurajări în gura mare schimbau peisajul în bine, transformând o cursă frumoasă în una extraordinară. Acolo, toți eram prieteni, nu concurenți, iar publicul, te împingea de la spate, la propriu aproape. Când am ajuns din nou în zona startului și urma să fac bucla spre Unirii, Universitate, Eroilor durerea de mușchi era una teribilă. Voiam să mă opresc să îmi revin puțin, dar strigătele celor de pe margine și aplauzele acestora nu m-au lăsat. Știu că poate părea comic, dar îmi era rușine să mă opresc acolo, în mijlocul lor. Parcă mi-aș fi bătut joc de dăruirea încurajărilor lor, așa că am mers înainte. Am înțeles și eu de ce sportivii profesioniști sunt împinși de la spate de spectatori și cât de mult îi ajuta asta. E exact cum spuneam, uneori o doză de motivație din exterior te poate împinge spre noi limite și noi reușite, dacă găsește motivarea interioară, cu care să facă echipă bună.

Pentru că tot în capul meu s-au dus luptele. Lupte nu că voi reuși sau nu, pentru că eram sigur că voi termina: problema se punea în cât timp urma să ajung la finish. Nici măcar nu am lovit așa-zisul "Zid", cel puțin nu am avut un moment în care să cred că îmi e imposibil să mai continui, pentru că perioade grele au fost din plin, însă pe tot parcursul maratonului am discutat cu mine însumi, mai mult ca niciodată cred. Mi-am reglat ritmul, m-am motivat să merg mai departe, m-am împins înainte când picioarele nu mai voiau să o facă. Cam ăsta e adevărul: cele mai mari lupte se dau în noi, în mintea noastră. Ceea ce se vede în exterior e doar rezultatul a ceea ce a fost în interior.

Una peste alta, să alergi un maraton e frumos, înainte și după adică, pentru că pe parcurs sigur vei avea și momente mai puțin plăcute. Ce e frumos e că după nu îți rămân în minte decât lucrurile bune; ce a fost urât se șterge, rămâne doar o amintire fadă, că nici nu știi dacă a fost adevărat sau nu. Sentimentul ce te cuprinde când treci linia de sosire și când îți primești medalia îți spune clar că a meritat tot efortul. Da, lucrurile frumoase costă…și oare dacă n-ar costa, le-am mai aprecia? Oricum, așa cum spuneam, cred că oricine ar trebui să alerge un maraton măcar o dată în viață. Lecțiile pe care le înveți, disciplina pe care ți-o impui, oamenii pe care îi cunoști te vor schimba pentru totdeauna. Vei ajunge să privești viața cu alți ochi, să ți se pară mai palpitantă, mai interesantă, mai frumoasă.

Eşti motivat?

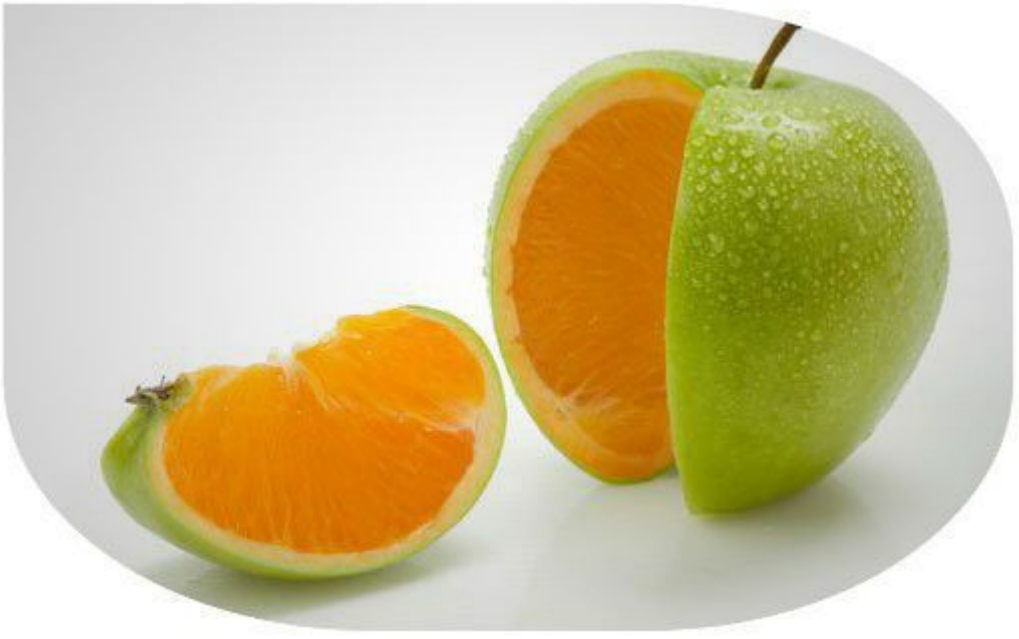

Provocari(le mele) Imposibile

Intocmirea acestei liste a fost un exercitiu mult mai solicitant decat ma asteptam. Am tras concluzia ca, uneori, e greu si sa visezi! Cand imi trecea vreo idee prin minte, eram tentat sa nu o scriu, deoarece parea chiar imposibila. Sunt sigur ca pe unele din acest motiv nu le-am trecut, dar sper ca pe viitor sa le adaug. Scopul nu este ca se le indeplinesc pe toate, ci sa incerc sa le realizez pe toate. Deci, succes mie si numai bine tie! Cum arata lista ta ?

Diverse:

1. O saptamana fara Facebook ✓
2. O saptamana fara Internet
3. O luna fara Facebook
4. O luna fara Internet
5. O saptamana fara internet, telefon etc.
6. O luna fara internet, telefon etc.
7. O luna de trezit la 5!
8. O carte pe saptamana, timp de minim 3 luni consecutive.
9. Sa scriu cate o postare pe zi (pe blog), timp de 30 de zile consecutive! ✓

Blog/Site:

1. 100 de vizite zilnic, constant
2. 500 de vizite zilnic
3. 1000 de vizite
4. 500 de fani pe facebook
5. 1000 de fani
6. 100000 de fani
7. 50000 de vizite totalizate pe blog
8. 100000 de vizite totalizate
9. Sa ajung la 500 de postari pe blog
10. Sa imi cumpar domeniu si sa imi imbunatatesc site-ul.
11. Sa adaug si pagina cu design-urile mele.

Calatorii:

1. Turul Romaniei pe bicicleta
2. Turul Europei pe bicicleta
3. Sa ajung pe zece varfuri peste 2000 de m, tot pe bicicleta
4. Sa vizitez 10 tari in 10 zile
5. Sa calatoresc in 50 de tari in maxim 3 ani
6. Trasee montane pe toate continentele
7. Turul Elvetiei pe bicicleta
8. 10 zile in salbaticie, fara telefon/internet
9. Sa merg cu Transiberianul
10. Sa merg cu bicicleta pe toata lungimea Zidului Chinezesc
11. Sa merg in Alaska si Groenlanda
12. Sa escaladez cele “7 varfuri”, de pe cele 7 continente.
13. Sa vizitez 5 parcuri naturale din SUA/Canada
14. Foto-Safari in Savana Africana
15. Foto-Safari in Jungla Amazoniana
16. 100 de km de mountain-biking
17. 200 de km de mountain-biking
18. Traseu de cel putin 500 de km, mountain biking
19. Scufundari in zona Marelui Recif de Corali (Australia).
20. Sa merg cu bicicleta pe malul Dunarii de la izvor pana la varsare.
21. VeryFirstTo.com: calatoria de 2 ani prin principalele locatii din patrimoniul UNESCO.
22. Sa vizitez 5 canioane din lume.
23. Sa ma plimb pe cele mai frumoase 5 plaje din lume.
24. Sa fac scufundari in zona Marelui Recif de Corali(Australia).

Sport:

1. Maraton (Maratonul International Bucuresti 2013) ✓
2. Ultramaraton
3. Inot 1 km
4. Inot 3 km
5. Pedalat 200 km ✓
6. Pedalat 300km ✓
7. Pedalat 500 km
8. 50 flotări
9. 100 flotari
10. Trailing 40 km
11. Trailing 60km
12. Trailing 100 km
15. Sa invat sa patinez (cat sa joc hochei)
16. Sa invat sa schiez (depasesc nivel mediu)
18. Sa invat sa ma dau cu placa
19. Surf cel putin o luna intr-o locatie exotica
20. Rafting pe Nera
21. Sa termin Transmaratonul, proba de maraton.
22. Sa termin Transmaratonul, proba de Ultramaraton.
23. Sa termin Ciucas Trail Running Semimaraton.
24. Sa termin Ciucas Trail Running Maraton.
25. Sa termin Ciucas Trail Running Ultramaraton.
26. Sa alerg 24 ore.
27. Sa pedalez 24 ore.
29. 30 de zile prin tara, fara tehnologie.
30. Maraton Piatra Craiului.
35. Sa alerg 5 maratoane intr-un an.
36. Sa alerg 5 maratoane montane intr-un an.
37. Minim 3 ultra-uri.
38. Triatlon (obisnuit).
39. HalfIronMan.
40. IronMan.
41. SpartanRace.
42. Sa termin SemiMaraton <1h 30m.
43. Sa termin Maraton <3h 30m.
44. Marathon 7500.

Realizari profesionale:

1. 200 de euro venit pe luna ✓
2. 500 de euro pe luna
3. 1000 de euro pe luna
4. Sa imi vand un design pe luna
5. Sa imi vand un design pe saptamana
6. Sa imi vand un design pe zi
7. Sa vand 10 design-uri
8. Sa vand 50 design-uri
9. Sa vand 100 design-uri
10. Sa vand 1000 design-uri
11. Sa vand 10000 design-uri
12. Sa scriu un pdf book de minim 20 pagini ✓
13. Sa scriu o carte de minim 150 de pagini ✓
14. Sa scriu minim 3 carti
15. Sa vorbesc in fata a 10 persoane ✓
16. Sa vorbesc in fata a 50 persoane
17. Sa vorbesc in fata a 100 de personae
18. Sa vorbesc in fata a 1000 de paersoane
19. Sa vorbesc unui stadion plin
20. Sa particip la TED (ca speaker)
21. Sa lucrez cu Lorand.
23. Sa imi creez o afacere on-line.
24. Afacerea sa o vand cu minim 1 milion (lei, euro, usd, nu prea conteaza).
25. Portofoliu de minim 50.000 de lei la BVB.
26. Portofoliu de minim 100.000 de lei la BVB.
27. Randament la BVB anualizat de 15%.
27. Randament la BVB anualizat de 30%.
28. Randamentul la BVB anualizat de 50%.

Sa-i intalnesc pe:

1. Robert Kiyosaki
2. Donald Trump
3. Richard Branson
4. John Maxwell
5. Robin Sharma
6. Jon Acuff
7. Leo Babauta
8. Brian Tracy

Aventuri/Nebunii:

1. Sa sar cu parasuta
2. Sa zbor cu deltaplanul
3. Bunjee-jumping de pe un pod/ in Taipei
4. Simularea unui raliu Paris-Dakkar
5. Scufundari in izvoare subterane
6. Sa explorez pesteri mai putin cunoscute
7. Sa pilotez un avion
8. Sa cobor cu un DH pe un traseu peste medie
9. Rafting
10. Sa zbor cu parapanta
11. Sa pilotez un elicopter
13. Sa urc 5 varfuri peste 1500 de m din Romania. ✓
14. Sa urc 10 varfuri peste 1500 m din Romania.
15. Sa urc 20 varfuri peste 1500m din Romania.
16. Sa urc 5 varfuri peste 2500 m din Romania.
17. Sa urc 10 varfuri peste 2500 m din Romania.
18. Sa urc 5 varfuri peste 4000 m.
19. Sa urc 10 varfuri peste 4000 m.
20. Speologie/vizitare 5 pesteri Romania.
21. Speologie/vizitare 10 pesteri Romania.
22. Speologie/ vizitare cele mai frumoase 10 pesteri din lume.
23. O luna in salabticie.
24. Minim 3 zile in munte, iarna de preferat

Cel mai mare invins

In fiecare an, ascotiatia reporterilor sportivi de baseball desemneaza cate un goalgather din Liga Nationala si din Liga Americana, pentru a le fi inmanata prestigioasa distinctie “Cy Young”, numita astfel in onoarea celui care a devenit celebru datorita unui record cu neputinta de doborat: 511 meciuri castigate intre anii 1890-1911. Astazi, Cy Young, un jucator aprig, cu o nezdruncinata incredere in propriile forte este cunoscut drept “cel mai mare jucator de baseball al tuturor timpurilor”. Oricum, Cy Young a doborat si un alt record, cel putin tot atat de greu de intrecut ca si primul. El a pierdut 315 meciuri! S-ar putea spune despre el ca a fost cel mai mare invins care a jucat vreodata baseball. Daca Cy Young si-ar fi petrecut timpul ingrijorandu-se pentru numeroasele sale esecuri, poate ca s-ar fi descurajat si ar fi abandonat.

Cy Young a invatat ceva din esecuri. Tu ce inveti din ale tale?

Lumea noastra ar fi altfel

Era o zi normala de sfarsit de septembrie cand eu impreuna cu cativa colegi am plecat in oras pentru a rezolva niste treburi urgente. Parea o zi banala, dar, asa cum am spus, doar “părea”. De ce? Pentru ca a existat ceva ce m-a frapat. La o prima vedere, aspectul era banal. Un om imbracat destul de saracacios, cu barba, dar fiind inca tanar, cu o sacosa aproape goala in mana ocupa linistit, dar vesel, un loc in RATB. Chiar daca zambetul lui putea sa atraga atentia, nu a facut-o. Ceea ce mi-a facut gandurile sa se opreasca pentru cateva clipe bune a fost inca un obiect pe care il avea in mana. Era vorba despre o bucata de carton, jerpelita, pe care erau mazgalite urmatoarele cuvinte: “Nu mai fiti dusmanosi. Va multumesc!” Am incercat atunci sa imi imaginez care ar putea fi motivele care ar determina pe cineva sa scrie astfel de cuvinte. Nu am putut sa nu vad in fata ochilor ura, neintelegerea, batjocura cu care aceasta persoana era tratat zi de zi. Poate ca lumea ii spunea sa se indeparteze putin, sau poate ca oamenii fugeau de el. Nu stiu. Nu stiu ce scenarii ti-ar fi creat tie asemenea cuvinte, dar stiu ca mie mi-au prezentat un adevar absolut si relativ in acelasi timp. Am devenit dusmanosi…cu noi, cu altii… Am uitat de compasiune, de intelegere, de altruism. Vedem persoane in dificultate, dar mergem mai departe, oameni al caror stomac da concerte pe scena operei din Paris, dar noi nu avem o asa buna ureche muzicala, persoane care nu joaca rolul cersetorului din cartea lui Twain, dar pe care le tratam ca si cand nu ar exista. Ba uneori, ne purtam asa cum lasa acel mesaj sa se subinteleaga, intr-un mod total nepotrivit: cu dusmanie. De parca rautatea ar aduce ceva bun… Nu stiu daca mai exista azi persoane care incearca sa se puna in locul altora, dar cum ar fi oare lumea noastra daca atunci cand ai trece pe langa cineva cu mana intinsa ai lasa ceva acolo? Nu neaparat un ban, dar o vorba buna, un gand, o parte de suflet..Lumea are nevoie de iubire. O iubire neegoista, care nu aduce nimic pentru sine, ci ofera ce are mai bun pentru altul si atunci mesajul de pe bucata de carton s-ar schimba cu siguranta in ceva de genul: Nu mai fiti asa iubitori; nu mai am loc sa depozitez atata iubire…Va multumesc! Lumea noastra ar fi altfel…

“Ce vreau de la viata” sau “Ce vrea viata de la mine”?

Ideea titlului mi-a venit in timp ce faceam un proiect pentru scoala. Ideile pe care o sa le scriu nu le stiu inca, dar sper ca or sa apara si ele…Da fapt, stiu inceputul: “Ce vreau de la viata?” sau “Ce vrea viata de la mine?”…?

Acum sa ma explic. Am ramas surprins sa observ cate persoane nu au niciun tel in viata, sau, daca il au, nu il au decat conturat si, cand spun asta, nu ma refer doar la tineri, ci la fiecare, in general. Nu e uimitor cati dintre noi traim doar asa, ca sa ne aflam in treaba? Nu avem niciun entuziasm in a ne trai viata…Uitam sa ne bucuram atunci, dar nici cu intristarea nu stam mai bine… Ne-am invatat sa ne lasam dusi de val. Nu ne mai gandim ca noi trebuie sa cerem ceva de la viata, si nu ea de la noi. Tanar fiind, mi se tot spune ca trebuie sa am grija in viata, sa o conduc eu pe ea, nu ea pe mine si cred ca asa trebuie sa fie. Ceea ce parca nu imi place insa este faptul ca prea multi uita de aceste sfaturi, pe care cred ca le-am primit fiecare. Ne complacem intr-un trai apatic…lasam viata sa ne ia si ultimul strop de energie. Scoala, serviciu, familie, afaceri, treburi sunt doar cateva din lucrurile care ne conduc, dar de fapt, ar trebui sa le conducem noi. Ca nu o facem, asta e o alta problema…

Tot gandindu-ma la ceea ce vezi insiruit aici mi-am amintit doua idei foarte interesante care, recunosc, cred ca mi-au marcat viata si inca mi-o vor marca. Iata-le reproducerea, pentru ca doar cu asta am ramas:

1. Viata nu e o ecuatie care trebuie rezolvata, ci o aventura care trebuie traita.

2. Problema cu viata e ca nu are buton de dat inapoi.

Nu pot sa nu le dau dreptate celor care au spus aceste afirmatii! Am obosit privind in jur la toti cei care nu fac altceva decat sa rezolve. Ce anume, nici ei nu cred ca stiu, iar pentru ei, intervine al doilea aspect: nu pot schimba nimic. Daca vor realiza (si majoritatea realizeaza, dar, din pacate, prea tarziu) ca nu si-au trait viata, ci ca viata i-a trait pe ei, nu vor mai putea face nimic cu trecutul, in fata standu-le doar viitorul. Sa speram ca eu si tu deasemenea te vei trezi cand trecutul tau este relativ mic, iar viitorul relativ mare…nu de alta, dar ca sa ai mai putin de regretat!

Inchei…dar vreau sa nu uitam ca viata trebuie traita! In adevaratul sens al cuvantului!

Viata ca un…

Tie iti place sa mergi la circ sau la teatru? Mie imi place foarte mult, chiar daca nu am mers niciodata! Stiu ce se intampla in astfel de locatii si stiu si de ce imi place. Sa-ti spun si tie. Pentru ca circul si teatrul sunt singurele locuri in care oamenii sunt mintiti pe fata. In viata, cel mai mare circ/teatru, oamenii sunt mintiti “pe spate”. Explicatia vine imediat. Oriunde te-ai uita, observi ca fiecare joaca un rol. Nu stii daca este sau nu persoana care lasa sa para ca este. Ba mai mult, uneori buzele ei spun ceva, dar fiecare actiune o contrazice. Ce sa mai crezi? De asta e frumos la circ: stii ca atunci cand clovnul isi va termina reprezentatia se va termina si minciuna pusa in scena. De asta e frumos la teatru: cat timp esti in sala urmaresti scenariul, dar, dupa, acesta ia sfarsit. Ia sfarsit pentru ca fiecare sa-si poata continua propriul rol, pentru ca fiecare jucam un astfel de rol. E adevarat ca unii mai incearca sa realizeze o fuziune intre rol si “viata”, dar cat de putini sunt acestia.

Stiu ca am insirat vrute si nevrute…dar promit sa revin cu un “studiu” amanuntit (asta de parca ii pasa cuiva!) Pana atunci, ai grija la rolul pe care il joci! Incearca sa il faci cat mai putin fals. Cei din jur te depisteaza, aproape instant!

Clipe si…clipe!

Maine la ora asta.…era sintagma mea preferata in a doua parte a zilei de ieri. Atata nerabdare, speranta, emotie…Urma sa merg din nou acasa, chiar daca nu dupa foarte mult timp. Inainte sa adorm insa, mi-a trecut un fulger prin minte: de unde stiam eu ca *maine la ora asta* eu o sa fiu intr-adevar acasa? Cineva spunea ca nu stii ce iti aduce o clipa, dar doua…iar eu aveam pretentia unei intregi zile…(Nu stau sa socotesc clipele care incap in 24 de ore :p). M-am gandit atunci la clipele prezente pe care le irosesc, uneori. Mi-a fost greu sa recunosc, dar mi se intampla sa ma gandesc atat de mult la viitor, incat sa uit sa ma bucur de prezent…De fapt, as putea spune, sa uit de prezent. Stiu teoria, cum ca nu e bine sa traiesti nici in trecut, nici in viitor…ca prezentul e cel mai mare dar, dar totusi, teoria nu imi e de ajuns, uneori…

Ma gandesc daca mai sunt persoane ca mine. Sper ca da. Fiind putin rau, sper ca sunt si persoane care o duc mai rau ca mine. Adica nu, sigur sunt persoane care o duc mai rau ca mine, persoane care chiar uita sa traiasca! (Si nu sper asta!Chiar nu mi-as dori asta!) De ce ni se intampla asa? De ce alegem (doar) sa visam? Probabil fiindca ne e mai usor…Imi amintesc cum aman(am) lucrurile. Intotdeauna spuneam ca voi face, voi rezolva, voi schimba totul maine, sau ca ma voi apuca de anumite lucruri cand voi scapa de altele. Am un exemplu clar in minte: momentan spun ca, dupa ce voi termina cu BAC-ul si admiterea, ma voi apuca de citit, mult citit. Dar am mai zis chestii de genul si m-am oprit la a zice. Se pare ca amanarea e un dusman crunt. Dar nu despre asta voiam sa vorbesc. Of, ce repede ma ia valul!

Revenind…de ce uitam sa traim? De ce trecem zi de zi prin viata fara sa vedem pe unde mergem? Auzim, dar nu ascultam? Vedem, dar nu privim? Invatam, dar nu intelegem? Nu mai observam frumusetea vietii…chiar daca ea exista, **inca** si mai e un aspect pe care nu-l vedem, sau eu nu-l vad. Nu vad ca viata nu imi apartine. Adica e a mea, dar nu pot controla totul astfel incat sa fiu sigur ca ceea ce ar trebui sa se intample se va si intampla. Spunea Coelho ceva interesant (parafrazez): uneori ne formam anumite imagini cu privire la viitor sau la anumite aspecte si nu mai vedem ceea ce este evident, si real in acelasi timp. (Promit ca voi reveni cu citatul exact. Simt ca fac ca si profesul meu de Filozofie, care a spus ca nu poate povesti o carte sau un film bun, pentru ca ii ia toata substanta, il trunchiaza, il seaca de esenta.) Si mai uit ca timpul schimba multe. Sau, asa cum imi place mie sa spun, descopera multe…Se pot schimba atat de multe intr-un timp atat de scurt, incat mie uneori nu imi vine sa cred. (Ca sa nu vorbesc de accidente, boli, sau altele de genul care schimba radical vietile). Timpul – dusman nepretuit…

Ma opresc…am insirat multe…iar acum e timpul sa le rezum: bucura-te de prezent! Nu te bucura de aceasta zi, de aceasta ora, ci…**bucura-te de…aceasta clipa!** Nu uita ca timpul trece si, asa cum citeam undeva, el nu merge si inapoi…Asa ca, ia clipa de fata in mana, priveste-o atent, analizeaz-o si..**.traieste-o**!…

I have a dream…

“Am un vis…” spunea Martin Luther King…si cred ca era fericit. Fericit pentru ca stia ca a luptat pentru visul sau si pentru ca intrevedea implinirea acelui vis. Eu am mai multe visuri. Dar si mai multe am avut si le-am pierdut. Mi-e teama sa nu le pierd si pe cele care mi-au mai ramas…Parca tot inaintand in viata pierzi din visuri, pe drum. Nu stiu daca timpul le face sa para mai putin realizabile, sau ceilalti, sau maturitatea, sau…Nu stiu. Stiu insa cate as vrea sa realizez si, desi incerc sa-mi mentin aceste visuri treze, simt cum se sting, usor, usor. Ma uit la unii copii…”Eu ma voi face aviator”…”Vreau sa fiu medic”…Iar cand devin mari se multumesc eventual, cu mai putin: sofer, asistent (asta in cazurile fericite). Unde este dorinta si pasiunea din ochii lor, de odinioara? Unde s-a dus? Probabil acolo unde s-a dus si a mea. De ce atatia renunta la visul lor?…

“Am mai mult de un vis”…si vreau sa lupt pentru fiecare dintre ele, iar pe cele pierdute, le voi regasi. Nu voi lasa ca timpul sa faca din visurile mele ce a facut cu ale altora. Nu ma voi lasa sters, in lupta cu viata. Da, am un vis: Sa-mi indeplinesc toate visurile… Asa sa-mi ajute Dumnezeu!

Oportunitate ignorata (O populatie ignoranta)

Cu ceva timp in urma am descoperit o carte care a inceput sa-mi schimbe viziunea despre viata. In romana apare sub titlul “Tanar si bogat”, iar semnatura ii apartine lui Robert Kiyosaki. In acelasi timp, aceasta carte mi-a redeschis apetitul pentru a invata lucruri noi si a mai facut ceva: mi-a amintit cat de multe stiu altii, si cat de putine stiu eu, asa ca am deschis internetul si am inceput sa-mi caut materiale pe care sa le asimilez, video-uri pe care sa le urmaresc, seminarii pe care sa le ascult. Chiar exista oameni de la care merita sa inveti pe lumea asta…(Emerson spunea ca fiecare om ii este superior intr-un anumit domeniu – nimic mai adevarat – asa ca invata de la fiecare trecator.)

M-am intrebat insa de ce nu profit la maximum de toate aceste oportunitati. Traim intr-o era a tehnologiei, in care informatia se transmite atat de usor, dar parca niciodata lumea nu a fost atat de analfabeta – in toate aspectele vietii. As fi curios sa aflu cate carti tiparite existe, cate in format electronic, cate in format audio, video…Cu ceva timp in urma, inainte sa termin liceul, unui prieten i-a venit ideea sa organizam intalniri periodice cu diferiti oameni – oameni care au strans in bagajul lor experienta, cunostinta, intelepciune. Am renuntat dupa prima intalnire, pentru ca auditoriul a fost dezamagitor de slab. Nici macar 10% din totalul elevilor si, nu am putut sa nu ma intreb care este motivul care se ascunde in spatele acestei atitudini. Mi-am dat doua raspunsuri: fie ai mei colegi stiau totul, fie erau ignoranti. Fara niciun afront adus nimanui, inclin sa cred ca a doua varianta este cea corecta. Ce este trist este ca majoritatea adopta aceasta atitudine.

Nu stiu exact ce se intelege din cele scrise aici, dar ma intereseaza ceea ce nu vreau sa se inteleaga: nu vreau sa se inteleaga ca doresc sa pun in contrast ignoranta altora cu setea mea de cunoastere. Pentru ca nu este asa. Din pacate, dupa cateva zile situatia va reveni la normal, in cazul meu. Vreau sa subliniez diferenta care se va vedea in timp intre cei care se dezvolta, se perfectioneaza si cei care se complac in starea lor, devenita deja comoda, iar pentru a da glas acestei diferente imi place sa folosesc ilustratia unui fost prof’ de-al meu. El ne dadea exemplul unui grup de turisti care urca un munte; ii scotea in evidenta pe cei care ajungeau primii, cu mult inaintea celorlalti. Ce facusera acestia pentru a capata avans, au mers alergand? Nu, spunea el, ci au mers PUTIN mai repede ca ceilalti, iar in timp, distanta a devenit suficient de mare pentru a face diferenta. Ce au facut codasii cand au vazut unde au ajuns cei cativa din frunte? Nu au putut sa nu se intrebe cum de au reusit…

Asadar, nu uita ca in viata doar atat conteaza: ce gandesti, ce spui si ce faci. Pentru ca ceea ce gandesti se aude prin ceea ce spui si se vede prin ceea ce faci. Ca si concluzie aleg o vorba inteleapta:

“Ceea ce esti astazi esti datorita deciziilor si actiunilor tale de ieri.”

Building Success

Despre ce este vorba? Sa-i spunem simplu: despre scop sau tinta, sau vis, sau aspiratie, sau cum vrei tu sa-i spui. Pana acum ceva timp in urma nu pusesem acent pe definirea unui scop al meu, propriu. Insa nu stiu cum de s-a nimerit, dar am dat peste niste carti care trateaza dezvoltarea personala si toate aveau pagini bune rezervate acestui aspect – definirea scopului personal.

Ce este scopul? Imi place sa-i spun: destinatie. Scopul tau in viata este ca si o destinatie atunci cand pleci la drum. Chiar daca te mai opresti prin alte orase sau locuri, totusi – in cazul fericit – nu uiti unde trebuie sa ajungi. Asa este si cu scopul. Persoanele care au un scop in viata, ceva pentru care lupta, nu se lasa absorbite de detaliile din jur. Stiu unde vor sa ajunga, iar cand lucrurile sau oamenii lovesc in ei, merg mai departe. Ei au o destinatie.

Pentru ca banuiesc ca fiecare stie ce inseamna un scop, dar si care este importanta lui, as vrea sa trec la cativa pasi practici care ar trebui facuti in vederea definirii scopului.

- •Ia-ti un timp in care sa stai singur si gandeste-te la tot ceea ce vrei de la viata.
- •Noteaza fiecare gand care iti vine in minte, oricat de prostesc sau irealizabil ar parea.
- •Apoi incearca sa faci o separare intre scopuri si dorinte. (Scopurile – destinatii; dorintele – puncte intermediare).
- •Din cele pe care le consideri scopuri selecteaza trei care crezi ca merita sa-ti conduca viata (nu uita: oricat de prostesti, sau de irealizbile).
- •Scrie-le pe cele trei (sau doar pe cel din capul listei) undeva unde sa-l poti vedea si citi, de cat mai multe ori pe zi.
- •Gandeste-te la pasii pe care trebuie sa-i urmezi pentru a-ti atinge scopul si incepe sa-i realizezi.

Pentru ca pot sa fie scopuri bune si scopuri “mai putin bune ” vreau sa impartasesc 6 sfaturi pe care le da John Maxwell atunci cand vorbeste de alegerea si definirea scopurilor:

1. Scopul tau trebuie sa-i includa pe ceilalti. Nici un scop nu are valoare daca te include doar pe tine.
2. Scopul tau trebuie sa fie valoros. Daca scopul tau nu are valoare, atunci probabil ca nu este decat una din dorintele tale.
3. Scopul tau trebuie sa fie clar. “Daca nu stii incotro te indrepti, nicio harta nu iti va fi de folos.”
4. Scopul tau trebuie sa fie masurabil. Trebuie sa stii daca faci progrese sau nu.
5. Scopul tau trebuie sa poata fi extins. Odata cu trecerea anilor, viziunea se schimba; probabil ca va fi nevoie si de extinderea scopului. Daca scopul tau nu este destul de flexibil, lucrurile nu vor fi in ordine.
6. Scopul tau trebuie urmarit cu convingere. Convingerea este combustibilul care te propulseaza spre reusita. Daca iti urmaresti scopul cu convingere, nimic nu-ti va sta in cale.

Unde-i visul?…

Intr-o seara, de curand, mi-a fost retrezita o veche dilema de-a mea. Am aflat despre un prieten ca s-a reorientat in vederea facultatii, deoarece nu reusise sa intre acolo unde isi dorise, iar apoi am vorbit putin cu el. In timp ce discutam si ma chinuiam cu dedicare sa-l conving sa renunte la idee, nu am putut sa nu ma intreb: “De ce?”, “De ce renunta la visul lui?” .

Lasand la o parte exemplele, revin la intrebare. Oare de ce atat de multi dintre noi nu luptam pentru visurile noastre? Sau daca luptam, de ce renuntam la intalnirea primului obstacol. Cand spun asta, ma gandesc in primul rand la mine. Am o multime de visuri pe care le abandonez, uneori inainte sa le incep si atunci intrebarea vine din nou. Am gasit si un potential raspuns: nu-mi doresc suficient de mult.

De multe ori ma gandesc la oameni de succes sau care au realizat ceva pe lumea asta. Am observat ca toti aveau un vis (sau spune-i scop, daca vrei); si nu numai ca il aveau, dar si luptau pentru el. Am intalnit un citat care transmitea urmatoarea idee: toti oamenii au visuri, dar numai cativa actioneaza. Nu mi-l pot imagina pe Columb nedescoperind America, pe Gates neformand Microsoft, sau pe Bedrich Hronzny nedescoperind imperiul Hitit. (si lista ar putea fi continuata la nesfarsit). Ma intreb, ei de ce nu s-au reorientat atunci cand au intalnit obstacolele pe drum…

Asadar, unde-i visul? Da, visul ala la care te gandeai zile intregi, pe care il rasuceai pe toate partile si pe care de abia asteptai sa-l implinesti? Unde-i sclipirea aia din ochii tai? Unde a disparut totul?

Inchei, provocandu-te: recupereaza-ti visul. Lupta pentru el. Realizeaza-l.

“Mai bine”…decizi!

Atunci cand vine vorba de alegeri, majoritatea oamenilor nu stau asa de bine si, cand spun asta nu ma refer la lipsa ocaziilor cand trebuie sa aleaga, ci la modul in care fac alegerile. De fapt, Maxwell spunea ca un om face, intr-o zi, aproximativ 1000 de alegeri. Si, probabil, 99,(9)% din aceste alegeri sunt alegeri banale. (in gen: cu ce ma imbrac, ce mananc etc). Cum sta insa treaba cu alegerile mari? Cu alegerea unei scoli sau a unei slujbe, cu intrarea sau iesirea dintr-o afacere, cu inceperea sau terminarea unei relatii, cu alegerea unei religii si/sau a unui Dumnezeu?

Niciodata nu mi-a fost usor sa fac alegeri…mari. Stiti cum e treaba cu alegerile? Daca nu o iei pe drumul care trebuie de la prima intersectie, mai tarziu te costa sa revii. Fie ca intorci, fie ca o iei pe scurtatura, lucrurile stau rau. Nu de putine ori am ales bine, dar tarziu si, totul a trecut pe langa.

M-am tot intrebat de ce viata asta a noastra nu este mai simpla. Adica, de ce nu ne-a programat Dumnezeu (ca tot ma intersectez peste domeniul asta al programarii) sa alegem cum e mai bine? Trebuie ca Dumnezeu manifesta o mare stapanire de sine daca ne lasa, pe noi, copiii Sai, sa alegem, pentru ca uneori o facem tare prost, ne doare si plangem.

Alteori, cand Dumnezeu intervine, nu imi place. Vreau sa fie ca mine; dar, in timp, vad ca a fost mai bine ca El. Totusi nu invat nimic din asta, pentru viitor, sau prea putin.

Insa nu-mi plac momentele cand El nu intervine. Parca mi-ar placea ca toate lucrurile sa mearga cum vrea El, pentru ca stiu ca e mai bine, dar, incep sa fiu constient, ca nici asa nu mi-ar conveni. M-as revolta ca face numai cum vrea El!

Oricum ar fi, sa iei o decizie nu este un lucru usor. Si, desi cantaresti toate avantajele si dezavantajele, uneori o dai in bara. Asta este. In orice decizie exista o doza de risc; trebuie sa fii dispus sa ti-l asumi. Nu stiu pentru tine cum suna, dar pentru mine suna foarte bine astfel: “Mai bine sa-mi para rau ca am incercat si nu a mers, decat sa-mi para rau ca am renuntat inainte sa incep!”.

Lucruri marunte, lucruri marete

In cartea pe care tocmai am terminat-o am dat peste o multime de idei foarte, foarte interesante. M-am hotarat sa selectez cateva dintre ele si sa le postez pe blog. Cartea se numeste: “Fara risc nu exista castig” – Roger Fritz – cu subtitlul “Descopera drumul spre succes”. Stiu ca multi au oroare de cuvintele *succes* si *bani*, dar mai stiu ca toti si le doresc. Oricum, important nu este sa nu vrei sa ai bani sau succes, ci sa stii ce sa faci cu ele. Asadar, iata cateva mici piese de puzzle, dar pline de o mare intelepciune:

• Daca astepti sincronizarea perfecta, poti foarte bine sa renunti chiar in acest moment. Exista intotdeauna motive ca sa nu faci ceva.

• Trebuie sa iei initiativa; lumea nu poate fi a ta fara ca tu sa faci un prim pas.

• Primul pas spre esec este sa te indoiesti de abilitatile tale. Ultimul este sa incetezi sa incerci.

• Castigatorii nu se concentreaza pe ceea ce au facut, ci pe ceea ce mai au de facut.

• Esecul este o experienta din care poti invata. Daca inveti o lectie de un miliard de dolari dintr-un esec de un milion de dolari, este vorba de o educatie ieftina. (Rich DeVos)

• Talentul ar trebui utilizat, nu pus la pastrare.

• Invinsii incearca sa utilizeze raspunsurile zilei de ieri pentru problemele zilei de maine.

• Lucrurile marete sunt realizate prin intermediul unor lucruri marunte puse laolalta. (Van Gogh)

• Invinsii asteapta ca fructele sa pice din copac. Invingatorii scutura copacul.

• Nu pentru ca lucrurile sunt dificile nu riscam; ci pentru ca nu indraznim sa credem ca sunt dificile. (Seneca)

• Nu conteaza cat de incet mergi, atata vreme cat nu te opresti. (Confucius)

• Cea mai slaba cerneala este mai buna decat cea mai tare memorie.

• Primul efort este arareori cel mai bun. Consecventa conteaza.

• Retroactiv, oricine poate fi un geniu.

• Nu exista termen de comparatie intre ceea ce s-a pierdut pentru ca nu a avut sorti de izbanda si ceea ce s-a pierdut pentru ca nu a fost incercat. (Francis Bacon)

• Nu poti schimba trecutul, asa ca invata din el!

• Cea mai importanta cauza a eseculuи – si singura – este sa abandonezi lupta prea devreme.

Succes!

Cum sa faci mai multe, mai repede

Azi am facut un experiment de care am auzit cu ceva timp in urma, dar pe care nu-l incercasem niciodata. Despre ce este vorba? Despre un lucru banal si extrem de simplu, dar care m-a trezit la realitate. Am luat telefonul si am cronometrat, pe parcursul intregii zile, timpul pe care il petrec invatand. Rezultatele au fost uimitoare, adica socante. Dintr-un total de aproximativ 8 ore, am invatat undeva aproape de 3. Nu prea bine, am gandit eu.

Am privit in urma sa vad ce am facut in rest. Am realizat ca o ora am fost in oras sa mai cumpar cate ceva. O alta am petrecut-o vorbind la telefon. Inca vreo ora, sa zic, am mancat, am spalat vasele, si tot ce tine de asta, iar restul de timp nu stiu de unde sa-l iau. Putin citit, ceva mai mult stat pe net, invartit prin camera si altele de genul si am ajuns la o concluzie: trebuie sa-mi gestionez mai bine timpul.

Cineva spunea ca oamenii nu au nevoie sa fie invatati lucruri noi, ci sa li se aminteasca ceea ce stiu deja. Experimentul de astazi mi-a amintit ca stiu destul de multe despre managementul timpului, dar ca nu aplic aceste cunostinte si in viata practica. Pentru cei care au mai putine cunostinte in domeniu insa, iata cativa pasi:

1. Incearca experimentul. Gandeste-te la o activitate importanta pe care trebuie sa o desfasori, iar apoi cronometreaza timpul pe care i-l dedici. Fii sincer cu tine insuti si nu fura. Opreste cronometrul de fiecare data cand iti indrepti atentia spre altceva (o carte, o cafea, vorbit la telefon, tv etc).

2. Trage linie. Ia-ti timp seara si analizeaza ziua ce tocmai se incheie. Daca timpul pe care l-ai petrecut antrenat in activitatea propusa ti se pare suficient, atunci esti pe drumul cel bun. (Dar exista loc de mai bine, nu?) Analizeaza cum ti-ai petrecut restul timpului. A fost folositor sau nu? Activitatea era urgenta sau era doar un moft? -si alte intrebari de genul- Daca nu stii prea bine cum ti-a trecut ziua, problema e mai grava.

3. Decide-te sa nu mai pierzi timpul. In viata, pentru fiecare schimbare importanta, e nevoie mai intai de o decizie. Fara aceasta, lucrurile vor ramane la fel. (De multe ori si cu decizii foarte hotarate ramanem in acelasi loc, iti dai seama fara…). Apoi actioneaza. Cum? Incepe cu pasii urmatori!

4. Concentreaza-te asupra unui singur lucru. E normal sa ai multe lucruri de facut. (Si ar trebui sa fie normal sa le faci si bine) Ia-le pe rand (de preferat ar fi sa ai o agenda in care sa-ti notezi de seara – sau macar de dimineata - activitatile pe care trebuie sa le intreprinzi); nu trece la alta sarcina pana nu o termini pe cea deja inceputa.

5. Stabileste-ti un ‘deadline’. Hotaraste un timp de sfarsit pentru fiecare activitate; nu iti lasa libertatea sa te intinzi mai mult de cat ar fi cazul. Un sfat ar fi sa iti notezi in agenda cu sarcini si timpul aproximativ de care ai avea nevoie pentru fiecare activitate in parte.

6. Elimina intreruperile. Atunci cand te apuci de lucru, lucru sa fie. Nu raspunde la telefon, nu vorbi pe mess sau facebook. Renunta la admiratul peisajului sau al mobilei si adu-ti toate gandurile acasa! Un sfat bun ar fi acela de a lucra in reprize: 1-2 ore de lucru intensiv urmate de 5-10 minute de pauza.

7. Fii consecvent. Mergi in felul acesta zilnic. Desi o sa te lovesti de o multime de obstacole, este important sa continui. Parca nici nu te-ai hotarat bine ca vrei sa iti administrezi mai bine timpul ca dai numai de piedici: telefoanele nu se mai opresc din sunat, prieteni cu care nu ai mai vorbit de secole intra pe mess, dureri de cap te lovesc in plin si altele, dar nu uita! Ai luat o decizie si trebuie sa o respecti. Fii consecvent!

8. Continua sa cauti. Da, ai citit bine, desi suna nepotrivit. Continua sa cauti metode de folosire adecvata a timpului. Citeste, asculta audiobook-uri sau priveste seminarii, discuta cu oamenii calculati etc. Vei fi uimit cate lucruri poti aplica in viata ta si mai cauta intr-un loc: in mintea ta. Mintea ta este un ‘instrument’ extraordinar; fii creativ si gandeste propriile metode de abordare a sarcinilor si a problemelor.

Cum sa schimbi lumea

“Daca vrei sa schimbi lumea, incepe cu tine”. – Ghandi

Se stie cine a fost si ce a facut Ghandi (poate ca e mai vestit pentru ce nu a facut), asa ca un citat venit din partea lui pare pentru multi ceva demn de ascultat si cred ca este bine astfel. Am intalnit insa de multe ori acest citat folosit cu scopul de a demonstra ca daca tu te vei schimba se vor schimba si ceilalti. Realitatea mi-a aratat ca lucrurile nu stau asa.

Am impresia ca altceva subliniaza Ghandi aici: consecventa. Nu am ascultat niciodata o persoana care imi spune ce trebuie sa fac, dar ea nu face. Nimeni nu asculta si nu agreeaza astfel de persoane. Asta inteleg eu din citat: daca vreau sa schimb lumea, trebuie mai intai eu sa fiu schimbat. E prima conditie ca oamenii sa ma asculte. Nu pot sa indemn oamenii sa citeasca mai mult, sa gandeasca mai mult, sa-i ajute pe altii sau sa fie mai buni, iar eu sa nu fac acestea, sau pot, dar cu un pret prea mare – pretul ineficientei. Se aude in popor o vorba: “Sa nu faci ce face popa, dar sa faci ce zice popa”, dar cati fac ce zice el? Aproape nimeni.

Nu stiu de ce, dar suntem foarte buni la imitari. Ne e mai usor sa ii copiem pe altii, decat sa ne dezvoltam propriul stil si propriile idei. De asta nu ne e greu sa ascultam un sfat, dar ne este greu sa-l practicam daca pentru datator nu este parte integranta a vietii. Uneori, ne e greu chiar si asa, dar acolo intervin alti factori. (Poate vom vorbi alta data despre ei;)). Zig Ziglar spunea intr-o carte de-a sa: nu cere de la altii ceea ce tu nu faci (parafrazare proprie). Nimic mai adevarat si multi exact asta nu fac. Nimic mai trist.

Am fost martor atat la astfel de atitudini, cat si la rezultatele lor. Sunt dezastroase si departe de efectul dorit. “Daca vrei sa schimbi lumea, incepe cu tine.” Nu uita niciodata asta!

A dori: din gura, sau nu numai

Ziua de astazi a fost o zi in care am auzit multe adevaruri, intr-o forma sau alta si, tot azi am trecut printr-o intamplare clasica – am luat RATB-ul gresit (si mai eram si in intarziere). Insa ceea ce am castigat din aceasta “prostie” a mea a fost o constientizare despre lumea in care traim. Sa va spun despre ce e vorba.

In timp ce asteptam la semafor, l-am rugat pe sofer sa ma lase sa cobor, explicandu-i motivul. Raspunsul sau a fost unul foarte vehement, spunandu-mi ca il vor concedia, fiind urmarit cu camere montate pe autobuz. (Oare chiar au?:D) Ce a fost interesant a fost ca asta a declansat o mini-discutie in autobuz, oamenii pornindu-se sa acuze pe toata lumea pentru situatia proasta in care se afla. Spre final, soferul a concluzionat, spunand ceva de genul:”Suntem niste prosti si niste lasi!”. Pacat ca a constientizat, dar nu face nimic! Probabil ca ii place asa…

Mi-ar fi placut sa pot sa iau parte la discutie, dar chiar trebuia sa ajung acolo unde plecasem. Insa am ramas in minte cu aceasta intrebare: daca oamenii constientizeaza starea in care se afla si nu le place unde sunt, de ce nu fac nimic ca sa schimbe situatia? Daca nu le place sa aiba un sef, de ce stau ca si angajati? Daca vor altceva, de ce fac acelasi lucruri? Daca…, de ce…?

Am gasit raspunsul mai tarziu. Cineva a spus: “Daca vrei sa ai parte de comoditate, angajeaza-te: vei lucra de la 9.00 la 16.00, vei face in fiecare zi acelasi lucru, iar cand vei ajunge acasa nu te vei mai gandi la munca. Dar daca vrei sa fii liber si sa devii investitor spune adio comoditatii! Cand ajungi acasa, seara la 16.00 (sau 20:00, sau 23:00, sau 02:00), inca te vei gandi la munca. Vei munci mai mult, va fi mai greu, dar va fi mai frumos. Si cand vei vrea sa iesi cu prietena la o plimbare, in timpul zilei, nu vei avea nevoie sa ceri voie cuiva. ” (Am folosit cuvintele mele, dar cam asta a fost ideea).

Am inteles atunci ca cei din autobuz (si altii ca ei) nu-si doresc suficient asta; faptul ca trambitezi in gura mare ca vrei altceva nu dovedeste ca asa stau lucrurile, de fapt.

Keep on dreaming

Nu vreau ca aceasta postare sa fie o alta adunatura de (multe) cuvinte. Vreau ca aceasta postare sa aminteasca fiecaruia de visele pe care le aveati odata. Stiu ca toti am avut visuri si, cei mai norocosi dintre noi, inca au. Unii sunt considerati nebuni, altii chiar sunt nebuni, dar privind in istorie, am observat ca toti cei care au realizat lucruri marete au fost ca niste nebuni pentru societatea in care au trait. Au refuzat insa sa renunte, iar recompensa a fost pe masura.

Nu inteleg de ce oamenii isi uita, sau abandoneaza, visele. De ce lasam societatea sa ne transforme, sa ne spuna ce e si ce nu e posibil, la ce suntem (sau nu suntem) buni, ce sa facem si ce sa nu facem. Cineva spunea: daca crezi ca poti face un lucru sau crezi ca nu poti face un lucru, ai dreptate oricum. Oare asa sa fie? Mi-ar placea ca lucrurile sa stea astfel. As avea o mica baza pentru speranta care ma sustine, ca ceea ce imi doresc va deveni, candva, realitate.

Nu vreau sa cad in capcana numita “vorba lunga (saracia omului)”, asa ca o sa concluzionez cu o idee pe care am auzit-o la John Maxwell si care imi place tare (O sa-l parafrazez, pentru ca nu gasesc unde am notat-o): “Diferenta dintre fantezie si vis este urmatoarea: un vis este ceva ce iti doresti, insotit de un plan de actiune, de multa dorinta, motivatie si munca. O fantezie este doar ceva ce iti doresti, fara sa ai un plan de actiune si dorinta de a lupta.”

Asa ca, imi doresc ca lumea noastra sa ofere numai visatori (si cat mai putini ‘fantezisti’), pentru ca ei vor schimba lumea. A visa este primul pas inspre a face! So, keep on dreaming!

Tu ce nu vrei de la viata?

Robert Kiyosaki spune intr-una din cartile sale ca viata fiecaruia este construita in jurul a doua aspecte: ceea ce isi doreste cineva si ceea ce nu isi doreste. Azi mi-au trecut prin cap cateva lucruri pe care nu vreau sa le fac in viata. Iata-le, pe scurt, si intr-o ordine aleatorie:

1. Nu vreau sa lucrez pentru altcineva.
2. Nu concep o slujba/viata rutinizata.
3. Nu vreau sa imi doresc ceva si sa nu-l pot avea. (Sa nu exageram – ceea ce vreau sa spun e ca nu vreau sa fiu dependent financiar de nimeni).
4. Nu vreau ca viitoarea mea familie sa fie sacrificata in favoarea muncii, de orice fel ar fi aceasta (munca:D).
5. Nu vreau sa zic niciodata “Nu imi pot permite”.
6. (Nu vreau sa fiu programator, sau ceva de genul.)
7. Nu vreau sa zic niciodata “Nu pot!”.
8. Nu vreau sa am firma sau ceva de genul – munca este coplesitoare!
9. Nu vreau sa fac parte din marea masa a populatiei! (sa ma diferentiez prin ceva bun, normal)
10. Nu vreau sa aud de nu stiu ce nevoie a cuiva si sa fiu cu mainile legate, desi imi doresc total sa intervin.

As mai putea adauga cateva chestii in lista. Probabil ca multora aceste aspecte li se par puerile, neimportante, egoiste etc. Ceea ce este important insa este faptul ca ele ma ajuta sa ma orientez in viata (este adevarat ca ele trebuie sa fie insotite si de lista cu “asta vreau”, dar despre asta alta data. Oricum, ai prins ideea !). Nu conteaza ce apare pe lista mea! Conteaza ca tu sa iti intocmesti propria lista, iar apoi sa actionezi conform ei. Este surprinzator dar, desi ai impresia ca nu conteaza asa mult, vei ramane uimit de cat de mult te ajuta o astfel de lista. Este ca si cu un semn rau: cand il vezi, te indepartezi cat mai repede.

Ce mai astepti? Inca esti in fata PC-ului? Eu zic sa iei repede ceva de scris si sa te apuci de treaba!

Cum sa fii mai productiv

Asta da experiment! Azi am avut o zi total lipsita de productivitate; se pare ca au fost cauze multiple, ramase inca sub anonimat. Vreau insa sa ma leg de doua aspecte in “elucidarea” experimentului.

Primul: pe drumul spre si de la facultate au ascultat niste prezentari audio tinute de Zig Ziglar. Tema? Stabilirea scopurilor.

Al doilea: fiind destul de suparat si dezamagit ca si ziua de azi a trecut pe langa mine, am ales, spre seara, sa-mi scriu ceea ce vreau sa realizez (scop, tinta) pentru orele ramase. Ceasul arata 8.26, iar timpul pe care mi-l rezervasem era de 3 ore. Aveam de citit niste cursuri (in jur de 100 de pagini), de scris niste chestii (din fericire nu era vorba de o tema), si inca cateva mici activitati.

Cu incantare pot sa spun ca am realizat tot ce mi-am propus, ba putin si peste, in doar doua ore. In acel moment am facut conexiunea cu ce spunea Zig despre cat de important e sa iti fixezi tinte (iar apoi sa le atingi). Daca merge pe termen scurt, inseamna ca merge si pe termen lung. Stiam, rusine mie, teoria de mult timp, dar acum am vazut-o, in cel mai clar mod, aplicata. Am realizat in doua ore cat nu am realizat in toata dupa-amiaza (6 ore, dupa calculele mele). Parca faptul ca scrisesem ce imi doream ma tinea “treaz”: am inchis lap-top-ul, am oprit muzica, nu am mai vorbit la telefon. Si, de fiecare data cand gandul voia sa fuga, imi amiteam ca trebuie sa rezolv task-ul respectiv. Nu a fost rau.

Si inca un aspect interesant: e asa placut sa tai activitatile dupa ce le-ai rezolvat! Te cuprinde un sentiment de usurare si bucurie. Eu…deja mi-am scris task-urile pentru maine. Tu…de ce nu incerci? Pentru mine a dat rezultate; incearca, poate va da rezultate si pentru tine. Stii cum se spune: “Incercarea moarte n-are!”. (In unele cazuri are moarte, dar aici sigur nu are;))).

Lautar in metrou – sau “Cum sa faci bani din ceea ce iti place”

Cu ceva timp in urma am citit pe succesdublu.ro, site-ul lui Adrian Soare, un articol despre un programator care facea, intr-un mod interesant, bani din ceea ce-i placea. Azi am avut ocazia sa “cunosc” o astfel de persoana. Ma intorceam de la facultate cu metroul cand s-a intamplat povestea. La Eroilor a urcat o persoana vesela, linistita, cu o chitara destul de chinuita si a inceput sa cante serios o melodie, in engleza. M-a surprins voiosia si dedicatia cu care canta. Au fost doar doua piese, dar au fost superbe. Parca le dadea viata! Insa ceea ce m-a marcat a fost faptul ca nu a cerut bani; cei care i-au dat, doua persoane, au venit din proprie initiativa. O fata chiar l-a aplaudat! A facut 5 lei, din cate am observat eu.

Nu are rost sa calculam cam cat ar putea face pe zi, sau pe luna. Si nu are rost nici sa spunem ca era un amarat de cersetor, pentru ca nu era. Nu era avut, dar era relativ ingrijit. Trebuie sa invatam sa facem bani din ceea ce ne place. (Chiar am regretat azi ca nu stiu sa cant la chitara; ar fi meritat o incercare prin metrourile Bucurestiului.) Multi or sa rada, o sa ne descurajeze, or sa ne puna bete in roate, dar de ce ar conta?

Bryan Tracy spunea, citandu-l pe Napoleon Hill:”Unul dintre marile secrete ale succesului este sa hotarasti ce iti place cel mai mult sa faci si apoi sa gasesti o modalitate de a-ti castiga existenta din acel lucru. Multi oameni abordeaza procesul in ordine inversa. Ei fac ce simt ca trebuie sa faca in scopul de a obtine banii si timpul necesari pentru a realiza ce-si doresc cu adevarat.” Omul meu exact asta facea si e interesant ca Tracy nu spune cati bani sa castigi din ceea ce iti place, ci doar sa castigi. Cineva a descoperit secretul. Si-a luat chitara, a intrat in metrou si a (in)cantat.

Cum sa reusesti

Daca vrei sa realizezi ceva in viata trebuie sa inveti arta numita “Disciplina”. De unde stiu? Din experienta, deoarece am facut marea prostie sa nu respect o anumita strategie pe care o foloseam. Am tot analizat, am gandit si am zis ca merge. Si m-am ars!

Foarte multi spun ca disciplina este importanta in orice actvitate a vietii. Stiam asta doar rational, pentru ca nu trecusem printr-un eveniment anume care sa imi dea o lectie, dar se pare ca m-am trezit cu o palma grea peste fata; o palma care nu ma incanta, dar o merit.

Atunci cand vrei sa schimbi ceva in viata ta, cine te ajuta sa te apuci de treaba? Atunci cand nu ai chef de o activitate, cine te impinge de la spate? Atunci cand vrei sa renunti, cine te trage de mana? Disciplina!!! (Desi poate ca mai merg si alte raspunsuri, eu pe asta il prefer;))).

Napoleon spunea: ”Fara disciplina nu poate exista victorie.” Daca vrei sa fii victorios, fa rost de disciplina mai intai!

Cere mai mult!

De multe ori m-am intrebat de ce oamenii vor atat de putine de la viata. Desi traim intr-o lume in care oportunitatile ne lovesc la tot pasul, ne multumim cu putin si cand spun asta nu ma gandesc doar la aspectul financiar, ci la orice aspect al vietii (amarate) pe care o traim. Nu invatam decat putin, cat sa trecem. Muncim cat sa nu fim dati afara si tot asa. Cerem putin, primim putin. Cat vrem, atat avem. Intrebarea se ridica din nou, de ce stau lucrurile astfel?

Imi amintesc de un episod pe care il povestea John Maxwell. Acesta spunea ca odata, intr-un oras, a fost abordat de un om al strazii, cerandu-i 25 de centi. Acesta, cu zambetul pe buze, a scos din buzunar o moneda de 25 de centi si i-a oferit-o. Contrariat, omul a spus ca isi bate joc de el. John i-a raspuns ca atat a cerut, atat i-a dat si ca nu are motive sa fie suparat. Daca ar fi cerut mai mult, ar fi primit mai mult.

Mi-a placut mult aceasta istorisire deoarece ilustreaza un adevar general: cat ceri, atat primesti. Daca nu ceri, nu primesti. In Biblie se spune: “cereti si vi se va da”. Cat ceri, atat primesti. Daca vrei independenta financiara, intelepciune, cultura, un job bun sau orice altceva, CERE. Cere de la viata si vei primi. Dar nu uita, rar vei primi mai mult decat ai cerut. Nu e sigur ca daca ceri mult vei si primi mult, dar e sigur ca daca nu ceri mult, nu primesti mult. E simplu: viata ofera tuturor celor ce indraznesc sa ceara. Indrazneste! Meriti sa ceri mai mult!

Perseverenta sau nebunie(?)

Din nou nu ti-a iesit ceea ce voiai. Ai reusit, fara prea mult efort, sa o dai iar in bara. Ceea ce credeai (si sperai) ca poti sa faci foarte bine nu-ti iese deloc. Te-ai luptat, te-ai luptat, te-ai luptat. Ai perseverat, dar de fiecare data cand dadeai gres, lucrurile erau mai rele ca inainte si cred ca toate cele de mai sus trebuiau scrise la persoana I; mie asa mi se intampla. Esec dupa esec, prabusire dupa prabusire si incerc sa ma ridic si sa merg mai departe. Un timp, merg, apoi o prabusire mai mare, mai dureroasa, mai colpesitoare. Asa se face ca ma intreb daca se merita sa ma mai ridic, din moment ce oricum voi cadea iar.

Exista anumite lucruri in viata pe care imi doresc atat de mult sa le realizez, incat am mers mai departe dupa fiecare esec, dar parca nu se mai poate. Parca traista cu esecuri atarna prea greu, iar cea cu reusite, nici nu stiu pe unde e. Se spune ca daca perseverezi vei reusi. Partea proasta este insa ca nu se spune si CAT TIMP trebuie sa perseverezi. O luna? Un an? 5 ani? O viata? Cineva spunea (Napoleon Hill, daca nu ma insel) ca daca nu ai luptat o viata pentru un anumit lucru, nu poti sa spui ca nu esti bun, sau ca nu se merita. Dar daca ajungi la sfarsitul unei vieti de lupta sa realizezi ca ai luptat in van?

Imi vin in minte cateva exemple de perseverenta (ca sa nu le spun “exemple de nebunie”). Se spune ca Thomas Edison a descoerit cateva mii de metode prin care nu se inventeaza becul. De Twain si Dickens se povesteste ca au fost refuzati de mai multi editori, de sute de ori. De Buffet se spune ca a pierdut tot ce avea in 2 zile. In zilele noastre ii citim pe Twain si pe Dickens (daca mai citim, dar, cel putin, avem posibilitatea) la lumina becului lui Edison, auzind la televizor o multime de lucruri despre realizarile lui Buffet. Toti au ajuns nu sus, ci acolo unde si-au dorit ei sa ajunga si ma intreb ce face diferenta. Sa lupti un an, e ceva. Sa lupti 5 ani, e si mai mult. Sa lupti 10 e parca prea mult, dar sa lupti o viata si vei face diferenta. Diferenta nu neaparat pentru ceilalti, dar macar pentru tine. Pana la urma, ce altceva conteaza in afara de satisfactia personala? Nu ce vor ceilalti e important, ci ceea ce iti doresti tu!

E cert ca toti cei care au realizat lucruri marete erau nebuni. Numai un nebun poate sa dea gres de mii de ori si sa o ia de la capat. Numai un nebun poate sa bata de sute de ori la usa editorilor in speranta ca poate isi va aruca un ochi si pe manuscrisul lui. Numai un nebun poate sa se ridice si sa persevereze atunci cand nimeni nu-i mai da vreo sansa. Numai un nebun se poate lupta ca un nebun pentru scopul sau, iar in lumea noastra, nebunii fac diferenta.

Perseverenta adevarata este, pana la urma, nebunie curata. Sa indraznesti sa te ridici dupa ce ai fost doborat intr-un mod sfasietor este un comportament nebunesc, dar este singurul care iti garanteaza victoria. Se spune ca nu de cate ori ai cazut conteaza, ci de cate ori te-ai ridicat. Fiecare avem o viata pe care trebuie sa o traim. Fiecare avem visuri pe care vrem sa le implinim. Fiecare avem varfuri pe care vrem sa le atingem, dar daca ne traim viata noastra, daca luptam pentru visurile noastre si urcam spre varfurile noastre, trebuie sa fim nebuni in ochii celorlalti. Chiar si asa, pentru un nebun nu conteaza! El are lumea lui; o lume in care stie cum trebuie sa fie lucrurile de fapt si asta ii da putere sa lupte. Ii da putere sa mearga inainte, desi toti il imping inapoi. Ii da putere sa se ridice, desi toti incearca sa-l doboare.

Provocarea zilei: Fii tu insuti un nebun! Nu vei regreta mai tarziu!

Regrete? Eu nu am regrete…

Daca ai stii ca poti face orice, ce ai face? Daca ai stii ca nu poti gresi, ce ai incerca? Daca ai stii ca nu poti lovi bara, in ce minge ai suta? 3 intrebari, aceeasi idee. Oare de ce nu avem curaj sa incercam? Curaj sa facem lucrurile pe care ni le dorim? Traim intr-o lume in care avem o multime de oportunitati, o multitudine de sanse, iar noi parca le dam zilnic cu piciorul.

M-am uitat de multe ori in urma, la propria-mi scurta viata, si am realizat ca, desi am realizat multe lucruri, am lasat si mai multe nerealizate. Rectific – neincercate. Un risc ce merita asumat. O fata frumoasa cu care se merita vorbit. O relaxare ce nu trebuia ratata. O nota mare ce nu trebuia sa lipseasca. O atitudine puternica in fata unui vant si mai puternic. Si lista ar fi lunga, iar detaliile interminabile. Imi vine in minte insa un citat: "**Privind in urma, nu regret lucrurile pe care le-am facut, ci mai ales lucrurile pe care nu le-am facut.**" Am auzit ideea de mai sus in multe forme, pe buzele mai multor oameni. Ideea din spate este intotdeauna aceeasi. – De ce nu am incercat? John Ortberg spunea (daca imi amintesc bine) ca la sfarsitul vietii vom avea multe regrete. Vom avea loc si pentru multumiri si gratitudine, dar regretele ne vor coplesi – regretele cu privire la ce am fi putut fi.

Aceasta se aplica la orice aspect. **Vei regreta nu banii pe care i-ai pierdut, ci cei pe care nu i-ai castigat. Vei regreta nu esecurile de care te-ai lovit, ci oportunitatile pe care le-ai irosit. Vei regreta nu prietenii pe care i-ai avut, ci cei pe care nu ti i-ai facut. Vei regreta nu atat de mult cuvintele urate – poate – pe care i le-ai spus sotiei, cat faptul ca nu i-ai spus mai multe cuvinte frumoase. *Vei regreta nu ca ai facut prea putin, ci ca nu ai facut mai mult.***

Tot circula pe Facebook o imagine care incerca sa "simplifice" viata (cei care au facut-o oare nu stiu ca a fi simplu e complicat?): "Daca ti s-a facut dor de cineva, suna-l…daca iubesti pe cineva, spune-i… daca vrei sa faci ceva, fa…". Dar in general lucrurile nu stau astfel! Cum sa vorbesc eu cu ea? O sa ma respinga! Cum sa renunt eu la job-ul asta de 2 bani si incerc altceva? Cum sa ii infrunt pe cei din jur si sa fac si ceea ce imi place? Cum…?

"Ceea ce ar fi putut fii…" este foarte dureros. Sa esuezi doare, dar sa nu incerci te macina si atunci, oare de ce nu invatam de la cei care sunt mai aproape de orizont? De ce ne pierdem viata in lasitate, in mediocritate si plafonare? De ce nu incercam? De ce tinem atat de mult la zona noastra de confort?

In viata e nevoie de salturi…in gol. "Leap of faith", cum spune englezul. Sa inchizi ochii si sa te arunci inainte, in necunoscut. Sa sari, fara sa stii unde aterizezi. Sa incerci, chiar fara sa reusesti. **Nu vreau sa privesc in urma si sa regret ca am facut prea putin, ci ca nu am facut mai mult.** Vreau sa pot sa spun si eu odata cu piesa:**"Regrete?Eu nu am regrete…"**, fara "dar-ul" ce urma dupa "ultimele" regrete! Tu ce anume vrei?

P.S: Pentru a reusi iti trebuie curaj! Iti trebuie o atitudine puternica, seriozitate, putere. Trebuie sa lupti, sa incerci, sa esuezi. Sa incerci iar, iar sa dai gres si iar sa incerci. Trebuie sa vrei, sa iubesti, sa visezi.

Nu trebuie sa regreti, ci trebuie sa inveti!

Exercitiu: Ia repede ceva de scris si noteaza-ti tot ceea ce ti-ai dori sa faci! Apoi apuca-te de treaba! ("The Bucket List" e un film ce transmite putin ideea anterioara). Iar apoi bucura-te de viata!

> **"Nu exista nici fericire, nici nenorocire in lume; exista doar compararea unei stari cu cealalta si atata tot. Doar cel care a simtit nefericirea cea mai cumplita e in stare sa simta cea mai mare fericire. Ca sa-ti dai seama cat de bine este sa traiesti, trebuie sa fi dorit sa mori."** -Alexandre Dumas, *Contele de Monte-Cristo*

Fa ceea ce iubesti si iubeste ceea ce faci!

“Unul dintre marile secrete ale succesului este sa te hotarasti ce iti place cel mai mult sa faci si apoi sa gasesti o modalitate de a-ti castiga existenta din acel lucru. Multi oameni abordeaza procesul in ordine inversa. Ei fac ce simt ca trebuie sa faca in scopul de a obtine timpul si banii necesari pentru a realiza ce-si doresc cu adevarat.” – Napoleon Hill

Ne place sau nu, traim intr-o societate in care banul are un cuvant extrem de important de spus. Cum, necum, de unde, de neunde, s-a ajuns ca totul sa graviteze in jurul acestui ochi al…stiti voi. (Oare care o fi al doilea ochi?). Asa se face ca suntem in prag de situatie critica! Oamenii muncesc din ce in ce mai mult si, astfel, isi neglijeaza familiile si pe cei dragi. Tinerii, atunci cand se gandesc la a-si face un viitor, tin cont mai ales de cat de bine se castiga si nu e greu sa ne dam seama unde conduc situatiile de mai sus, dar si altele de genul. Peste timp, ne lovim de relatii distruse, familii destramate, frustrare si neimplinire in cariera, nefericire si regrete.

Imi place tare citatul ales ca motto al acestui articol. Imi place nu atat pentru ce spune, cat pentru ceea ce nu spune! Ascunde, in spatele cuvintelor simplu si inteligent asezate, solutia pentru multe din neplacerile vietii. E trist, dar adevarat, ca ne-am invatat sa privim la multe din persoanele din media si sa ne dorim averea, faima, sau stralucirea lor. Uitam insa, ca acele lucruri poate nu sunt ceea ce ne implineste; doar credem si gandim astfel cand, in realitate, lucrurile pot sta altfel. Tocmai aici intervine ironia si sarcasmul vietii! Cu ani in urma, oamenii se preocupau mai mult de suflet si mai putin de altele. Desi nu traiau in era high-tech, nu aveau internet, masina sau smartphone, fericirea lor era mai deplina, mai consistenta. Lucrurile gravitau pe cu totul alte oribite atunci.

Intorcandu-ma la idee de plecare…se ridica intrebarea “De ce nu fac oamenii ceea ce le place?”, iar odata cu ea apar si cateva posibile raspunsuri: 1. Nu stiu ce anume le place, 2. Banii sunt mult prea importanti pentru ei si 3. Le este frica sa calce pe un drum putin batut. Intr-adevar, ma indoiesc ca cele 3 raspunsuri sa fie si singurele posibile, dar pentru ca pe acestea le-am descoperit eu, despre ele o sa si vorbesc putin. Ultimele doua lucrurile par mai clare. Imi vin in minte o multime de citate cu care as putea umple capetele multora, dar fara rezultate notabile, desigur. Cu totii stim ca “banii nu aduc fericirea”. Multi au auzit de “fa ceea ce iti place si nu va trebui sa muncesti nici macar o zi” si altele de genul, dar in sufletele putinor oameni aceste cuvinte isi gasesc rezonanta. Probabil ca pana ce omul nu se arde, pana nu simte durerea pe pielea lui nu invata sa sufle si in iaurt. Iar ca un ultim gand pentru cei din ultima categorie, o idee inteleapta de la John Maxwell: “E oare schimbarea riscanta? Probabil ca da. Dar cu care ai prefera sa traiesti, cu durerea riscului sau cu durerea regretului?” Se spune ca cele mai mari regrete apar datorita lucrurilor pe care nu le-am facut…

Despre cei care ar alege prima varianta pentru a raspunde imi e teribil de greu sa vorbesc. Toata cautarea, zbuciumul si luptele zadarnice prin care am trecut, sperand sa descopar – si eu – ceea ce imi place, nu au facut decat sa ma lase fara vlaga, atat fizica cat si psihica. E foarte greu sa nu stii ce anume vrei sa faci, cum anume vrei sa-ti traiesti viata! Cum sa poti atunci sa gasesti o modalitate de a trai din “acel lucru”, cand tu nici macar nu stii ce reprezinta “lucrul” respectiv? Am dat de curand peste un citat al lui Steve Jobs, care parca arunca putina consolare peste sufletele astfel indurerate: “Vei ajunge sa gasesti ceea ce iubesti si acest lucru nu este valabil doar in privinta slujbei, ci si in privinta sufletului pereche. Munca va umple o mare parte din viata ta si singura modalitate de a fi cu adevarat multumit este sa faci ceea ce vrei si ceea ce crezi ca este munca frumoasa si singurul mod de a face asta este sa iubesti ceea ce faci. Daca inca nu ai gasit-o, caut-o in continuare si nu te resemna. Inima te va atentiona cand ai gasit-o!”.

Apoi, drumul e usor: “gaseste o modalitate de a-ti castiga existenta din acel lucru”. Povesteam odata despre un nene care mi-a incantat intoarcerea de la facultate prin cantecele sale din metrou. Din asta traia, chiar daca nu o facea pe picior mare. Cred ca multi dintre noi insa, nu facem ceea ce ne place fiindca nu am castiga atat de multi bani pe cat am vrea. Uitam insa, ca implinirea vine din interior, nu din exterior! Tu…ce ai prefera, “sa traiesti cu durerea riscului, sau cu durerea regretului”? Se spune ca regretele apasa cel mai tare…

M-as bucura ca lucrurile sa stea altfel de cum vad eu, iar minoritatea sa nu fie formata din cei care fac ceea ce iubesc, ci din ce-i care nu iubesc ceea ce fac, dar daca totusi lucrurile stau astfel, as indrazni sa te intreb: Pe tine ce te impiedica sa faci ceea ce iubesti si inainte sa iti dai raspunsul, te-as atentiona ca, in functie de acesta, viata ta va urma un curs sau altul, asa ca ai grija!

Ca o piatra de hotar, mi-a placut tare o alta idee de-a lui Steve: “Valoram un milion de dolari cand aveam 23 de ani, peste 10 milioane cand aveam 24 si peste 100 de milioane la 25 de ani, dar nu e deloc important pentru ca niciodata nu am facut-o pentru bani.” Probabil ca atunci vom descoperi si vom putea face ceea ce iubim; atunci cand vom scoate din ecuatie orice aspect exterior, atunci cand banii nu vor mai fi relevanti pentru noi, atunci cand ne vom trai propriile vieti, atunci cand vom face ceea ce ne spune inima si Dumnezeu! Daca banii si faima si stralucirea vor veni, vom stii ca acestea sunt doar bonusuri de Sus!

Nu “pe unde” contează, ci “cum”!

De multe ori am auzit că, în viața aceasta pe care o trăim, atitudinea face diferența. Diferența dintre fericire și tristețe, împlinire si goliciune, optimism și pesimism. De parcă linia dintre ele nu ar fi, oricum, destul de subțire – prea subțire, parcă.

Eric-Emmanuel Schmitt spune, în cartea sa “Oscar și Tanti Roz”, un gând interesant: “Vrei să spui că la ‘Viaţă’ nu există soluţie? / – Vreau să spun că la ‘Viaţă’ există mai multe soluţii, prin urmare ea n-are soluţie. / – După mine, Tanti Roz, singura soluţie la ‘Viaţă’ este să trăieşti.” Dar întrebarea – legitimă, de altfel – care se ridică, este următoarea: “Cum să îți trăiești viața?” şi, ca un răspuns, cinic poate, Emmanuel Schmitt lansează o idee câteva rânduri mai sus, dar nu ca un răspuns pentru întrebarea de față, ci ca unul pentru toate întrebările, în general: “Întrebările cele mai interesante rămân şi vor rămâne întrebări. Ele întreţin misterul.”

De fapt, cam asta ar fi problema cu viața: că nu are buton de dat înapoi, așa că trebuie să trăim din prima. Nefiind perfecți însă, nu prea ne iese din prima! Dacă mai adagi la această nereușită problemele și dificultățile obiective, obții o viață nu cu mai multe soluții, ci cu nici una. Atunci revine întrebarea: “Cum să îți trăiești viața?”. Un posibil răspuns care, îmi place să cred, nu trunchiază din mister, ar putea fi acesta: “Nu ceea ce ți se întâmplă în viață este important, ci modul în care reactionezi la aceste întâmplări.”Astfel, cea mai mare importanță nu o are viața pe care o trăiești, ci cum îți trăiești acea viață!

Îmi amintesc de o ilustrație pe care am citit-o cu ceva timp în urmă și care exprimă puțin mai plastic problema atitudinii. Se povestește că într-un oraș era în construcție o mare catedrală. Proiectul era grandios, ambițiile pe măsură, iar oamenii care luau parte la acest edificiu nu erau deloc puțini. Într-o zi, însă, a sosit în oraș un străin, care nu știa cum merg lucrurile în zonă. Când a ajuns în preajma șantierului curiozitatea îi era mare, așa că s-a hotărât să întrebe ce se petrece acolo. S-a apropiat de unul din muncitori și l-a întrebat, simplu: “Ce faci?”. Răspunsul nu s-a lăsat așteptat și a fost, parcă, în ton cu fața tristă și plictisită a muncitorului: “Zidesc”. Nemulțumit de răspuns, dar și fără chef de a cere detalii de la posacul muncitor, se îndreptă spre un altul. Aceași întrebare, răspuns diferit însă: “Câștig 10 lei pe oră.” Tot prea puțin mulțumit, dar cu și mai puțină dispoziție pentru alte informații, observă un muncitor ceva mai vesel, cu chef de muncă și părând satisfăcut. Grăbi pasul spre acesta și repetă întrebarea: “Ce faci?” Răspunsul nu se lăsă așteptat și fu însoțit de un zâmbet larg și un aer de mândrie: “Construiesc o catedrală!”

De multe ori rămân uimit de modul în care privesc unii oameni viața și când spun asta nu mă gândesc decât la cei care o privesc cu speranță, cu bucurie și recunoștință, deși parcă nu au niciun motiv să facă astfel. Oameni ca Patrick Henry (orb, în scaun cu rotile, dar muzician talentat și absolvent de facultate), Joni Tada (ajunsă în cărucior în urma unui accident) sunt doar două exemple ale unui fenomen des întâlnit şi parcă astfel de oameni sunt mult mai împliniți ca mulți dintre noi, deși noi chiar am avea motive. De unde diferența? Atitudinea este de vină. Ea este cea care a făcut și face zilnic negrul, roz. Ea face ca razele soarelui să străpungă norii negrii de furtună. Ea aduce lumina în cea mai neagră noapte. Atitudinea vine din interior, pentru că atitudinea este o alegere. O alegere mare, formată din alegeri mai mici. Alegeri care nu țin cont de ceea ce se întâmplă afară, ci doar de ceea ce este în interior, iar apoi, din interior scoți puteri ca să lupți la exterior. În lumea în care trăim o atitudine sănătoasă nu mai este un moft, ci o necesitate. Dacă vrei să nu faci ceea ce face toată lumea și să ajungi, astfel, unde ajunge toată lumea, ai nevoie să îți cultivi atitudinea. Să plantezi optimism, mulțumire, curaj. Să adaugi pace, rugăciune și încredere, iar apoi să le uzi cu disciplină, perseverență și hotărâre. Sub soarele numit Dumnezeu, acestea se vor coace într-un fruct numit “Atitudine”. Pentru că Dumnezeu vrea ca prin orice trecem să avem credinţă şi să acţionăm în conformitate cu aceasta. (Era o idee interesantă care, bineînțeles, nu trebuie luată în sens literal: “Atunci când un necreștin se îmbolnăvește de cancer, Dumnezeu trimite cancerul și la un creștin ca să se vadă diferența.”) În definitiv, nu prin ceea ce trecem contează, ci cum trecem!

Reputatie vs. Caracter

“Circumstantele in mijlocul carora traiesti iti determina reputatia…

adevarul in care crezi iti determina caracterul…

Reputatia este ceea ce se presupune ca esti;

caracterul este ceea ce esti…

Reputatia este fotografia;

caracterul este fața…

Reputatia ii vine cuiva din afara

caracterul creste dinlauntru…

Reputatia este ceea ce ai cand vii intr-o noua comunitate;

caracterul este ceea ce ai cand pleci…

Reputatia ta este facuta intr-un moment;

caracterul se cladeste intr-o viata…

Reputatia iti este aflata intr-o ora;

caracterul nu iese la iveala nici intr-un an…

Reputatia creste ca o ciuperca;

caracterul dureaza ca eternitatea…

Reputatia te face bogat sau sarac;

caracterul te face fericit sau nefericit…

Reputatia este ceea ce oamenii spun despre tine in fata mormantului tau;

caracterul este ceea ce ingerii spun despre tine in fata tronului lui Dumnezeu.”

- William Hersey Davies

Și TU ești un lider!

John Maxwell, poate numarul 1 in lume atunci când vine vorba de leadership, rezumă întreg fenomenul de a-i conduce pe alții astfel: “Leadership-ul este influență.” Tot el spune că o persoană obișnuită influențează, pe parcursul întregii vieți, aproximativ 10000 de oameni dintre cei cu care vine în contact. De foarte multe ori trăim cu impresia că poziția face liderul, când, în realitate, liderul face poziția. Ne-am obișnuit să nu mai fim atenți la modul în care îi influențăm pe ceilalți, găsindu-ne ca scuză faptul că nu deținem o funcție de conducere.

Adevărații lideri se găsesc la orice nivel. Cu toții am întâlnit directori sau manageri care nu au nicio idee despre ce înseamnă să fii lider și cu toții am văzut și reversul monedei. Adevărul este că Dumnezeu ne cheamă, pe fiecare, să fim lideri, să fim modele demne de urmat și persoane de la care să ai ce învăța. Suntem chemați să fim exemple (bune), dar comoditatea ne împiedică să fim astfel. Un lider înainte de a oferi, trebuie să fie. Nu îi poți învăța pe ceilalți ceea ce nici tu nu știi și cea mai bună metodă de predare este prin exemplu. Prin felul de a fi, clipă de clipă. Prin felul în care înveți, muncești sau asculți. Poți face diferența în orice aspect, oricât de mic – pentru că lucrurile mici fac diferența.

Cu prima ocazie când ieși din casă, atunci când intri în contact cu ceilalți adu-ți aminte că trebuie să fii un lider. Adu-ți aminte că asupra tuturor tu exerciți o influență – influență care nu depinde decât de tine și, indiferent cât de scurtă sau lungă este interacțiunea, îți poți înălța sau coborî interlocutorul. De tine depinde! De tine depinde ce expresie a feței adopți, cu ce zâmbet îți pictezi fața și ce ton sau gesturi folosești. Tu alegi ce cuvinte să spui, când le spui și cum le spui, dar “Leadership-ul este influență”, fie că îți place, fie că nu. Chiar dacă nu te bucuri de o poziție de conducere (dar dacă o faci, cu atât mai mult), ai grijă la cum conduci. Întotdeauna există cineva care te urmează. Ai grijă la ce fel de exemplu ești și la influența pe care o răspândești în jur. Și tu ești un lider!

Dând vrabia de azi pe cioara de mâine

Îmi amintesc de o povestire care transmite foarte, foarte sugestiv ideea în jurul căreia vreau să mă învârt în continuare. În istorisire era vorba despre un magazin în care clienții aveau posibilitatea de a citi un mesaj interesant și incitant, în același timp. Pe un perete se putea citi: “Azi plătești, mâine e gratis!”. Pentru cei obișnuiți cu localul, anunțul nu mai reprezenta de mult o noutate, dar pentru necunoscuți era un izvor de fericire. Din păcate, fericirea nu dura decât până a doua zi. Când mergeau a doua zi la magazin și cereau totul pe gratis, erau invitați, cu un zâmbet generos pe față, să citească, din nou, anunțul: “Azi plătești, mâine e gratis!” și atunci înțelegeau și toată satisfacția din ajun se spulbera.

Dincolo de comicul povestirii se ascunde o tragică realitate. Cu toții am ajuns să ne bazăm atât de mult pe “mâine”, încât uităm de “azi”. În viețile noastre totul începe, se schimbă, capată un rost…”mâine”. Nu realizăm că trecutul a fost, viitorul nu a venit, iar prezentul se duce repede. (Spunea Marcel Pagnol un gând care transmite foarte sugestiv uitarea aceasta a noastră de a ne bucura de prezent: “Oamenilor le e greu să fie fericiţi pentru că văd trecutul mai frumos decât a fost, prezentul mai rău decât este şi viitorul mai dificil decât va fi.”), dar, fie că vrem, fie că nu, trebuie să recunoaștem că amânarea este un cancer al societății în care ne ducem cu toții traiul. Ne-am obișnuit atât de mult să lăsăm treburile pe mai târziu, încât ni se pare anormal să facem lucrurile la timp. Îmi amintesc de un coleg din liceu care își făcuse obiceiul să chiulească de la teste, uneori chiar de mai multe ori. Această atitudine devenise pentru el un mod de viață și nu mai putea altfel. Norocul lui – sau ghinionul, nu știu – a fost ca examenul de bacalaureat nu a putut fi amânat (cel puțin nu fără consecințe grave) și înclin să cred că încă este tributar acelui obicei cultivat în anii de liceu. Toți avem aspecte în care facem exact la fel.

Cea mai pare problemă cu amânarea survine atunci când vrei să schimbi ceva în viața ta. De obicei, partea cu stabilirea obiectivelor nu este cel mai greu pas; odată cu apucarea de treabă începe “chinul”. Este adevărat că, dacă nu termini, degeaba ai început, dar cum poți să termini, dacă nu începi? M-am suprins de multe ori amânând (tărăgănând, mai popular) treburile și împingând totul pe ultimii zeci de metri și atunci m-am lovit de frustare, aglomerare, nervi și foarte, foarte puțină eficiență. (Chiar și scrierea articolului de față o amân de câteva zile – cel mai sugestiv exemplu !). În acele situații limită însă, mă pocăiesc și regret amarnic, dar situația se mai repetă, totuși, uneori.

Pentru că vorba e lungă sărăcia omului, dar și pentru că, dacă privim în viețile noastre, observăm cu toții cum dăm “azi”-ul pe “mâine”, o să sar direct la o (posibilă) soluție (sau exercițiu, care poate să ajute). Există așa numitele “To-Do List”, pe care fiecare din noi și le poate întocmi și în care poate contoriza progresul și micșora amânarea. Se poate folosi orice caiet, numai dorință de creștere și onestitate să fie. Cum să faci? Simplu: treci în fiecare zi ceea ce ai de realizat și…te apuci de treabă! Dacă îți e mai convenabil, poți trece și intervalul de timp și momentul zilei – orice te face mai organizat. (Pentru că, de fapt, la organizare e problema; nimeni nu își propune să întreprindă o activitate doar ca apoi să își lase planul baltă. Însă aglomerarea treburilor, timpul prea scurt și viteza noastră de lucru prea mică ne obligă să trecem peste unele lucruri. Este adevărat că și disciplina are un cuvânt greu de spus, dar despre aceasta într-un articol viitor.) Trebuie să menționez că aceasta este metoda care dă roade în cazul meu și care mă ajută să-mi scad procentajul de proiecte amânate. (Dacă tu ai găsit altă soluție, ne-am bucura să ne-o împărtășești).

Dacă ai uita tot ce ai citit mai sus (sau dacă nu ai citit și ai sărit direct la conluzie), m-aș bucura dacă ideea povestirii din primul paragraf te-ar urmări de-acum înainte: întodeauna există o zi de “mâine”, când vei putea face ceea ce nu faci azi; doar că nu vei face ceea ce nu faci azi, pentru că va exista și mâine un alt “mâine”. Deci, dacă vrei să faci ceva, nu lăsa pe mâine ce trebuie să faci azi!

Viața ca un clișeu

Mi se întâmplă uneori, mai des ca alteori, să mă lovesc de clișee – ale altora și ale mele și doar vânătăile fizice lipsesc, pentru că cele psihice apar din plin. Trăim în mijlocul unei societăți liniarizate, uniformizate, cu un limbaj de lemn. Ne însușim valorile și principiile altora, neștiind nici măcar de unde vin. Refuzăm să mai trecem prin filtrul propriei analize aspecte esențiale ale vieții. Împărțim în stânga și-n dreapta idei ce nu ne aparțin, pe care nu le credem și pe care nu le practicăm.

Mă uit în jur și, fie aproape, fie departe, văd aceleași priveliști. Dacă nu gândești cum gândește toată lumea ești un ciudat. Dacă nu te comporți într-un anumit fel ești, invariabil, exclus. (Indiferent despre ce grup e vorba: prieteni, biserică, serviciu, etc.) Dacă nu urmezi drumul pe care ți-l trasează societatea ești un ratat. Dacă îndrăznești să gândești, să cauți, să lupți ești privit nu tocmai bine, dar ce e trist nu e faptul că lumea încearcă să-ți pună tot timpul "bețe în roate", ci că lumea nu (mai) știe de ce gândește ceea ce gândește și de ce se comportă în felul în care se comportă. Cumva, odată cu trecerea timpului, s-a așternut peste mintea fiecăruia uitarea. Nu mai știm de unde am plecat și nici spre ce ne îndreptăm și nu știm nici de ce ne parcurgem drumul în felul în care o facem. Ne trăim viața la fel ca în povestirea cu maimuțele și banana – nu știm de ce nu avem voie la banană, dar nu o luăm și nu lăsăm nici pe alții să o ia. Am ajuns să trecem prin viață, la întâmplare, fără scop și fără rost.

O idee care îmi place mult spune: "Dacă mergi pe drumul pe care merge toată lumea, ajungi acolo unde ajunge toată lumea." Cred că aceasta poate fi generalizată: dacă gândești, vorbești, te comporți, privești lumea așa cum o fac toți, nu o să devii decât un anonim între anonimi, dar nu despre a nu fi anonim este vorba, ci despre a ști de ce ești un anonim. Poate că nu vrei de la viață mai mult decât ai deja. Poate că te mulțumește statutul tău actual. Poate că ești fericit așa cum ești. Nu trebuie să evadezi din marea de anonimi, dar trebuie să știi de ce ești acolo. Trebuie să îți fii căutat propriul drum, să ai propriile întrebări, propriile răspunsuri. Trebuie să ai propria viață.

Într-o lume a clișeelor am ajuns să ne trăim și viețile astfel. Fără scopuri, fără ținte, fără propriile drumuri, fără întrebări, fără răspunsuri, fără argumente, fără vise, fără aspirații, fără reușite și nu ni se pare nimic nelalocul lui, pentru că așa am pomenit. Dar tocmai despre această pomeneală e vorba: în loc să ne trăim propriile vieți, să trăim așa cum vrem noi, trăim, limitativ însă, așa cum trăiesc ceilalți. Am ajuns, fie că ne place, fie că nu, să facem din viață un clișeu. (Și apoi ne întrebăm de ce o ducem rău!), dar întotdeauna există posibilitatea să luăm acest clișeu și să ne punem amprenta pe el, schimbându-l astfel, într-un original, originalul meu, originalul tău. De tine depinde cum trăiești: ca un clișeu sau nu.

Be S.M.A.R.T!

De când mă știu la începutul fiecărui an e o atmosferă așa, mai solemnă, mai de responsabilitate. Oamenii sunt, chiar dacă nu pentru mult timp, retrospectivi și analizând trecutul, își fac planuri pentru viitor. Pentru că fiecare început de an e un nou început, toți încearcă să-l înceapă cât mai bine și cu ce se poate începe dacă nu cu stabilirea obiectivelor pentru anul ce va să vină? Îmi amintesc de un studiu care s-a realizat cu ceva timp în urmă pe niște studenți de la Oxford și care avea ca obiect stabilirea țelurilor. La sfârșitul studiului s-a ajuns la concluzia că cei care își formulaseră scopuri precise, exacte, le așternuseră pe hârtie și le citeau zilnic au ajuns să câștige de 10 ori mai mult decât ceilalți care trataseră cu superficialitate subiectul. E o mică diferență, nu?

Și acum gândește-te la ce diferență se poate ajunge în cazul tău, dacă îți iei timp să-ți stabilești scopuri. Cel mai probabil nu vei ajunge să câștigi de 10 ori mai mult decât într-un an în care nu ți-ai stabilit ținte precise, dar cu siguranță viața ta se va îmbunătăți, pe toate planurile. Într-o carte pe care o citesc am descoperit un gând care spune cam totul despre cum ar trebui să fie țintele fiecăruia: **“Țelurile trebuie să fie clare, simple și formulate în scris. Dacă nu sunt scrise și nu le recitești zilnic, atunci nu sunt țeluri în adevăratul sens al cuvântului. Atunci nu sunt decât niște dorințe.”**(Robert Kiyosaki).

Am participat nu cu mult timp în urmă la o conferință despre stabilirea scopurilor unde am aflat de acronimul **SMART**. Mi s-a părut cea mai ingenioasă metodă de a formula un scop. Fiecare literă din acronim vine de la o caracteristică pe care ar trebui să o aibă fiecare țel în parte. Iată-le, pe scurt, semnificația:

- ***S**pecific = obiectivul trebuie să fie bine definit, concret, punctual.*
- ***M**ăsurabil = obiectivul trebuie să ofere posibilitatea unei analize, a unei măsurători, a deteminării progresului.*
- ***A**ccesibil = obiectivul trebuie să poată fii atins, realizabil (dar nici prea ușor de atins, pentru că atunci nu stimulează).*
- ***R**elevant = să fie ceea ce îți dorești, să conteze pentru tine.*
- ***T**emporal = să aibă un timp în care să fie realizat (deadline).*

Cam asta ar fi la partea de teorie. Ba nu! Mai am un acronim: **KISS (*K**eep **I**t **S**impe, **S**tupid)* . Adică țelurile tale să fie definite cât mai simplu, “ca la proști”, cum se spune. (Nu trebuie să arăți prin formularea lor cât de deștept ești, deși cu siguranță nimeni nu se îndoiește de asta!). Iată și un mic exemplu: unul din scopurile mele este ca în anul viitor să călătoresc în străinătate. Este specific? Măsurabil? Temporal? Nu prea…aș zice eu. Cum ar suna dacă acest obiectiv al meu ar fi SMART? Cam așa: până la sfârșitul lui 2015 vreau să vizitez 5 țări (aș pune mai multe, dar nu ar mai fi accesibil), inclusiv Norvegia și Suedia, 3 în prima jumătate a anului, restul în a doua. Ai prins ideea, nu?

Normal, după ce îți definești țelurile, trebuie să mai treci și la treabă! Trebuie să îți spargi propria zonă de confort și să te concentrezi pe îndeplinirea obiectivelor. Zig Ziglar povestea că în primele trei săptămâni ale fiecărui an cu greu găsea loc de parcare la sala de sport. De ce doar în primele 3 săptămâni? Ce se întâmpla după aceea cu oamenii? Cam atât dura motivația lor. Deși obiectivul nu și-l schimbau, nu mai aveau aceeasi dorință de a-l îndeplini, sau dădeau de greu, sau de rutină, ori nu își doreau suficient de mult ceea ce-și propuseseră. De aceea o bună definire (SMART definire) a obiectivelor te va ajuta mult în realizarea lor. Îți doresc ca în noul an să ai parte doar de lucruri SMART: obiective SMART, realizări SMART, atitudine SMART, viață SMART etc.

M-am întors de la dezintoxicare!

M-am întors de la dezintoxicare. Pe bune.

Da, astăzi mi-am încheiat “săptămâna fără Facebook”, o așa-zisă provocare de-a mea. Am profitat de faptul că în față îmi stătea o perioadă foarte încărcată și am zis să scot acest drog de pe lista de activități zilnice. Și a fost o experiență extrem de interesantă. E ciudat cum îți dai seama cât de mult îți lipsește un lucru atunci când nu îl mai ai. De aceea când l-ai pierdut observi locul pe care îl ocupa în viața ta. De fapt, observi doar golul rămas și să nu mai vorbesc de persoane…

În plus, parcă tocmai în această perioadă aveam cea mai mare nevoie de Facebook. Informații despre școală pe care le ratam, status-uri pe care trebuia să le citesc, persoane cu care trebuia să vorbesc și alte “urgențe” de genul. Am rămas surprins că, deși nu mă consideram prea strâns legat de rețeaua de socializare, îmi era greu fără ea. Și îmi era greu să nu o deschid, la fiecare pas. O limitare conștientă în lipsa limitelor te împinge la capătul voinței. A alege să nu intru pe Facebook 7 zile, petrecând 4 din ele pe Internet, a fost o decizie mult mai greu de practicat decât dacă eram izolat 7 zile în vârf de munte. Să poți să faci și să nu faci, atunci dai dovadă de voință.

Am avut mai mult timp liber săptămâna asta și nu vă gândiți că am avut multr ore, ci câteva minute, dar prețioase. De obicei, când aveam 5-10 minute moarte, intram pe Facebook. Mai postam o ideea de prin nu știu ce carte culeasă, mai vedeam o poză, mai dădeam un share. În lipsa virtualului însă acele minute au fost, ele însele, o provocare. Îmi amintesc că luni dimineață mai avem 5 minute până să plec la școală și că mi-a fost extrem de greu până am găsit ceva cu care să le umplu. M-am întins în pat si am privit, pur și simplul, tavanul. A fost extraordinar! E surprinzător că ne-am învățat atât de mult să alergăm și că nu mai știm ce e liniștea. Pur și simplu, am avut timp să stau cu mine. Să privesc o ninsoare pe geam, să ascult vântul cântând și multe alte chestii mărunte, dar care dau culoare și farmec vieții.

M-a încercat și un sentiment de rupere de ceilalți. Aveam impresia că nu mai știu nimic de nimeni și că am pierdut atâtea. Când am reintrat mi-am dat seama că nimic nu s-a schimbat. Oamenii tot își pun status-uri, tot din singurătate. Tot pozele care le plac și în care au ieșit bine le postează. Tot dau share la melodii stresante și invitații la jocuri idioate. Aceeași oameni, aceeași oameni cu care crezi că ai o legătură doar pentru că interacționezi pe Facebook. Aceeași oameni care îți dau impresia că se lasă cunoscuți. De fapt, e doar o lustruire a unei măști pe care toți ne-o punem. O lustruire pe care Facebook-ul a făcut-o inimaginabil de posibilă. Suntem aceeași oameni triști, săraci, obosiți, în lumea virtuală însă suntem veseli, bogați, interesanți. Suntem însă virtuali.

Așa a fost la dezintoxicare…de Facebook. Încep să mă gândesc serios să experimentez o lună, iar apoi, cine știe, poate se închide definitiv. Există o lume prea reală în jur ca să o dau pe o alta virtuală, populată, dar seacă. O lume cu relații mai rare, dar mai calde, dar chiar dacă nu, se recomandă, din când în când, (cel puțin) o săptămână la dezintoxicare. E loc pentru toți. Deschide ochii pentru minuni…

Superficialul cotidian al tuturor

Era cu puțin timp în urmă când am observat o postare pe pagina de Facebook a unei bine-cotate televiziuni din țară care spunea astfel:”6 mituri false pe care oamenii le cred adevărate”. Nu am putut să mă abțin să nu le scriu un comentariu în care să-i luminez cu privire la ignoranța și analfabetismul de care dau dovadă. Eram convins că acțiunea mea nu va schimba nimic, dar mare mi-a fost surpriza când, revenind peste câteva ore, am văzut că îmi șterseseră comentariul. Cred că au încurcat opțiunile; ținta lor cu siguranță era știrea.

Când văd o astfel de ignoranță mă ia groaza. Pur și simplu nu îndrăznesc să îmi imaginez unde o să ajungem peste câțiva ani (Tot pe Facebook am văzut:”Mi-e foame raaaaaw!”. Cum o fi reușit să inventeze cuvântul acesta – “raaaaaw” – n-am idee; poate că era caracterizată de o foame “crudă”, iar necunoscătorul de mine nu s-a prins), dar să revin. E aproape imposibil de crezut în ce stadiu de incultură și analfabetism (nu mă refer doar la sensul propriu) am ajuns. Ți se rupe inima când deschizi Facebook-ul, citești un mesaj, sau dai, din greșală, peste vreun blog anonim. Totuși, toate cele de mai sus sunt, cu indulgență, scuzabile, dar parcă de la cei care se ocupă cu utilizarea și armonizarea limbii aveam pretenții. Se pare că doar cu ele rămân.

Ceea ce este cu adevărat trist și îngrijorător (dar și amuzant, totuși, uneori) este că superficialitatea și ignoranța nu caracterizează doar un domeniu, asta ar fi scuzabil, până la urmă. Am presupune că jurnaliștii sunt, în general, persoane suprficiale și am rezolva dilema, dar lucrurile merg mai departe. În orice direcție ne-am întoarce privirile, vedem aceleași lucruri. Oameni care, deși ar trebui să fie profesioniști în ceea ce fac, fac erori imposibil de scuzat. Ba nu. A greși e omenește, deci e scuzabil, dar a fi ignorant, a nu accepta că ești greșit, a nu dori să înveți – aceste aspecte nu se pot scuza și consecințele sunt, nu de puține ori, dezastroase. O reinventare a limbii române nu afectează mai mult de o minoritate insignifiantă, dar nu atât de lipsită de importanță este superficialitatea în alte cazuri.

Oricum, fie că ne place, fie că nu, de superficialitate și ignoranță nu vom scăpa niciodată. Ar fi de preferat ca noi să le considerăm flori rare, pe care să nu ni le dorim, însă, dar cine știe, poate că peste un timp voi afla că tot ce am scris mai sus nu reprezintă decât o colecție de mituri false pe care unii oameni le consideră adevărate.

Schimbare necesară, dar nepotrivită

“Viața este o bicicletă cu viteze, dar pe unele nu le folosim niciodată.”

Să merg cu bicicleta mi-a plăcut de când mă știu, dar până vara trecută nu am știut cum e să iubești să mergi cu bicicleta. Uneori mă gândesc că mai bine nu aflam. Glumesc. Am avut plăcerea azi să observ câteva biciclete în trecerea mea prin oraș, iar una din ele mi-a atras atenția în mod special și a pornit în mintea mea motorul amintirilor și roțile gândirii. Ce avea special această bicicletă? Ei, bine, avea…un mare potențial irosit. Deși bicicleta era una de calitate, de firmă chiar, o anumită piesă de la pinioane era îndepărtată(deraiorul, pentru inițiați). De obicei aceasta este îndepărtată atunci când intervine o anumită problemă; mai apoi bicicleta nu mai poate funcționa decât pe un singur pinion, de obicei unul mediu.

Pentru că tot așteptam tramvaiul și mintea mea avea chef de analogii și altele de genul mi-a dat prin cap cât de asemănătoare e viața noastră cu a bicicletei și a proprietarului. Corespondența? Bicicleta = Viața, iar Proprietarul = Eu, Sinele, Persoana etc. Cu toții avem o viață minunată, fantastică, extraordinară. La un moment dat însă ceva se strică. O pasiune moare, o greșală se petrece, un eșec etc, iar noi, proprietarii, încercăm să fixăm lucrurile, dar alegem metoda cea mai ușoară, cea mai puțin dureroasă: îndepărtăm piesa care s-a stricat! Nu umblăm la cauză, ci la efect! Nu repărăm piesa, o îndepărtăm, ne obișnuim cu lipsurile cauzate și ne consolăm. Ca și în cazul bicicletei, ne setăm pe mediocritate. Potențial există, calitatea rămâne, interesul dispare.

Puțini sunt cei ale căror vieți nu sunt astfel. Un job care nu te provoacă. Un domeniu în care nu ești eficient. O relație care nu merge. Ai prins ideea. Și vii cu reparația: lucrezi mai mult. Încerci mai mult. Vrei mai mult. Rezultatul? Acelasi: mediocritate. Bicicleta ta nu poate să schimbe pe un alt pinion. Ar trebuie să renunți la job, să schimbi domeniul, să părăsești relația. Asta e interesant: problema nu e că nu realizezi o schimbare, ci că realizezi o schimbare nepotrivită. Deși o renunțare e necesară, renunți la ceea ce nu trebuie!

Problema cea mai mare nu e pe moment, pentru că atunci te consolezi, ești bucuros că totuși merge, te gândești că se putea și mai rău etc. Problema e când, pe viitor, te gândești cât de bine era să mai poți schimba vitezele. Parcă ți-ar fi placut să mergi mai repede. Parcă nu ar fi fost rău să poți sa urci anumite dealuri, dar mediocritatea ta (indusă) nu te lasă, te limitează. Vrei mai mult, știi în sinea ta că poți, dar nu merge. Problema e mai veche, iar tu încerci, din nou, să tratezi efectul nu cauza. Rezolvarea corectă? Să te întorci și să repari ce se mai poate. Să faci rost de piesa aruncată și să încerci să compensezi compromisul realizat.

Dacă nu ai habar de biciclete, nu contează! Trebuie să ai habar de viață, de viața ta. Fă rost de curajul necesar, privește în trecutul tău și pune piesele îndepărtate (prematur, incoștient, greșit) înapoi la locul lor: pasiuni, visuri, speranțe, ținte, aspirații etc. Mediocritatea nu are ce căuta în același loc cu potențialul tău. Nu vrei să ai o bicicletă cu viteze pe care să nu le folosești. Nu vrei asta nici de la viața ta.

De ce nu faci ce iti place? Iata 8 posibile motive!

Am de mult timp o dilema care ma macina: De ce nu fac ce-mi place? De ce nu faci ce-ti place? De ce oamenii nu fac ceea ce le place?

Iata cateva posibile motive:

1. **Nu stii ce iti place:** Un motiv justificat, trist si dureros. Poate fi frustrant sa nu ai habar ce cauti pe lumea asta, ce talente ai si cum ai putea sa le folosesti. Nestiind pe ce drum vrei sa apuci nu iti ofera decat sansa sa fii luat de val si purtat de multime. Steve Jobs spunea insa. ca niciodata nu trebuie sa-ti pierzi speranta. Trebuie sa continui sa cauti, iar intr-o zi cu siguranta vei descoperi ceea ce te pasioneaza. Cauta, lupta si spera!
2. **Iti este frica:** Frica este unul din cele mai paralizante stari pe care o poti simti. Parca iti dispare orice vlaga si putere si ramai pironit locului. Frica se imparte in doua categorii: frica de esec si frica de succes. Desi tentant este ca frica de esec sa para un motiv hilar, aceasta poate fi un motiv subconstient important. Nu ti-a fost niciodata frica de ce s-ar putea intampla daca ai realiza tot ce ti-ai propus? Nu ai simtit niciodata un fior rece pe sira spinarii gandindu-te ca ai sa reusesti? Cu frica de esec stii cum e: te temi atat de tare ca o sa dai gres, incat nu faci nimic. Sau faci, dai gres, si apoi iti spui ca ai avut dreptate.
3. **Lipsa de incredere in tine:** Pur si simplu crezi ca nu o sa reusesti. Pur si simplu stii ca nu o sa reusesti. Si, pur si simplu,…nu reusesti. Nu crezi ca poti sa o faci si nu o faci. Iti place o anumita activitate, un anumit job, un statut, dar simti ca nu ai ceea ce trebuie pentru a face asta. Ai impresia ca oricine ar putea face asta, numai tu nu si, cand te uiti la altii cat de bine se descurca, chiar ca te ia deprimarea.
4. **Comoditatea:** Nu esti dispus sa muncesti suficient. Stii ca e drum lung de unde esti pana la a face ceea ce iti place. Ti-ar placea sa fii acolo, dar nu ai chef sa parcurgi tot drumul. Doar daca te-ai putea teleporta…dar nu poti, asa ca ramai unde esti. Te consolezi la o scoala care nu-ti place sau la un job care nu te implineste doar pentru ca nu vrei sa-ti parasesti zona de confort.
5. **Rutina:** Se leaga mult de comoditate, doar ca rutina este o comoditate insconstienta. Nu realizezi ca ai devenit un robotel care face acelasi lucru zilnic, fara sa mai realizezi macar ca activitatea pe care o faci nu te implineste. Candva visai si tu la o viata in care faci ceea ce iti place, dar ai renuntat de mult, intrand in rutina cotidiana a societatii.
6. **Presiunea sociala:** Nu vrei sa-ti dezamagesti familia, prietenii, cunoscutii. Iti e pur si simplu teama de ce or sa creada/spuna despre tine. Uiti ca ei au (sau au avut) o viata de care sa aiba grija. Asta e viata ta si meriti sa o traiesti asa cum iti place! Cu toate acestea, societatea pune o presiune mare pe umerii fiecaruia. Cum sa renunti la facultate? Cum sa iti dai demisia de la un job stabil si sa te apuci de nu stiu ce afacere tampita? Da, chiar, cum sa faci asa ceva? Uite un citat extraordinar care ar putea darama acest mit al societatii: “La 20 de ani ne ingrijoram de ce cred ceilalti despre noi; la 40 nu ne pasa de ceea ce cred ceilalti; la 60 descoperim ca nu s-au gandit niciodata la noi.” (Bob Hope). Tu chiar vrei sa ajungi la 60 de ani ca sa constientizezi asta?
7. **Ti se pare imposibil:** Da, chiar ti se pare imposibil sa se poata sa faci ceea ce iti place. Poate ca ceea ce iti place tie fac atat de putini; sau, dimpotriva, atat de multi! Cum sa-ti croiesti un drum acolo unde nu exista? Cum sa-ti faci loc pe unul deja supraaglomerat? Cineva spunea ca “toate visele sunt imposibile pana le implineste cineva”. Tu ce vise implinesti?

8. **Banii:** Un motiv deloc de neglijat, banii pot sa se puna de multe ori in calea fericirii noastre. Din ce sa te mai intretii daca faci ceea ce iti place? De unde casa cu 3 etaje, 2 masini si 3 concedii pe an? De parca fericirea vine din astfel de achizitii sau dintr-un anumit standard de viata pe care societatea il impune! Napoleon Hill spunea ca: “Unul dintre marile secrete ale succesului este sa te hotarasti ce iti place cel mai mult sa faci si apoi sa gasesti o modalitate de a-ti castiga existenta din acel lucru. Multi oameni abordeaza procesul in ordine inversa. Ei fac ce simt ca trebuie sa faca in scopul de a obtine timpul si banii necesari pentru a realiza ce-si doresc cu adevarat.”

Tu de ce nu faci ceea ce iti place? Raspunsul tau se regaseste printre raspunsurile de mai sus, sau ai propriul raspuns? Daca faci insa ceea ce iti place, esti cu un pas (mare) inaintea multora.

P.S: Un prieten mi-a spus azi o ideea faina de tot:**“Oamenii regreta trecutul si viseaza la viitor”**. Frumos ar fi insa altfel: **“Viseaza la viitor, traieste cum iti place in prezent, iar apoi nu vei avea niciun motiv sa regreti trecutul”**!

Fără muncă nu-i răsplată!

Nu știu de ce, dar cu toții avem o percepție interesantă asupra lumii: avem impresia că putem reuși fără efort și acest model se găsește, asemeni fractalilor, la orice nivel. Pur și simplu trăim cu iluzia că vom primi răsplata și fără efort.

Știu că vorba “după muncă și răsplată” nu are 100% acoperire în viața reală, dar e cert că, deși uneori poți munci fără să-ți primești răsplata cuvenită, NICIODATĂ nu vei primi răsplata dacă nu depui munca necesară. Nu știu exact care să fie cauza pentru percepția greșită pe care o avem cu privire la acest aspect, dar cred că aceasta este constituită dintr-un mix de societate, comoditate, frică, ignoranță, autoînșelare. Suntem prea comozi să muncim pentru ceea ce vrem, ne este frică de eșec, trăim într-o societate care încurajează succesul peste noapte și ignoranța în gândire și, pe deasupra, ne mai și mințim singuri cu privire la situație.

De ceva timp observ foarte bine acest fenomen atunci când vine vorba de bani. Nu sunt adeptul muncii silnice, de la 8 la 8, dar sunt cu toată inima pentru efort asiduu atunci când vine vorba de ceva ce îmi doresc. Am observat că majoritatea oamenilor vor să aibă un anumit grad de independență financiară, dar nu sunt dispuși să treacă la treabă. Ba mai mult, dacă s-ar putea îmbogăți peste noapte, ar fi fantastic. Unii chiar speră și cred că așa ceva se va întâmpla! O idee genială de afacere, o carte super bine scrisă și devenită bestseller, o lovitură pe bursă sau în cazinou – toate transmit aceeași idee: succes fără efort. Alții, mai deștepți puțin poate, știu să profite de inconștiența celorlalți și câștigă bani frumoși de pe urma lor.

Dar fie că ne place, fie că nu, adevărul este altul: succes peste noapte nu există! Deși uneori așa se vede, deși alteori așa pare, niciodată nu vei realiza ceva important dintr-o dată, fără o cantitate importantă de efort. Și, ceea ce este și mai important, este că dacă nu îți schimbi mentalitatea nu vei reuși. Pur și simplu nu vei ajunge nicăieri, dacă tu te aștepți să ajungi fără să te deplasezi! Și, pe cât de stupid și ilogic pare să ai pretenția să ajungi la o destinație fără să pleci la drum, pe atât de orbi suntem când vine vorba de ceea ce vrem de la viață. Dar este mai ușor să te duci sub păr, să deschizi gura și să aștepți să cadă para mult dorită, nu?

Dacă te ridici și te apuci de treabă, ai mari șanse să eșuezi. Așa că mai bine te așezi confortabil și aștepți să te lovească și pe tine norocul! Nu renunți la ceea ce nu te satisface, nu ieși dintr-o relație care nu mai merge, nu vorbești cu persoana care îți place, nu te apuci de visul care te macină. Stai pur și simplu și aștepți ca lucrurile să se întâmple. Dar oare se vor întâmpla vreodată?

In seara asta m-am simtit nonconformist si am scris pentru tine articolul de mai sus, a carui menire este sa-ti schimbe viata! Sa iti explic insa de ce este gol…

1. Niciun articol nu iti poate schimba viata! Si nu e vorba doar de articol, ci de orice: carte, film, speech etc. Nimeni in afara de tine nu poate produce schimbarea pe care ti-o doresti.
2. Nu stiu ce ti-ar putea schimba TIE viata! Viata ta este unica, contextul tau este de neinlocuit, drumul tau este imposibil de parcurs. Doar TU stii ce trebuie sa schimbi, cum trebuie sa o faci, cand trebuie. Tu stii drumul pe care vrei sa-l urmezi, iar ce ti-as spune eu s-ar putea sa te ajute, dar cel mai probabil nu te va ajuta deloc.
3. Articolul este gol pentru ca vreau ca tu sa il umplii. Vreau sa il umplii cu visurile tale, aspiratiile, tintele, luptele, esecurile, etc. Cu orice vrei tu, atata timp cat te motiveaza si te schimba! Vreau sa-l umplii cu experienta trecuta, dar si cu imaginea pe care o creionezi viitorului. Orice iti trece prin cap, scrie mai sus. Lumea este schimbata de aceia suficient de nebuni incat sa creada ca pot sa o schimbe!

Sa (fii)…

Sa te bucuri de viata. Sa incerci mai tare. Sa renunti mai usor. Sa alergi mai repede. Sa respiri mai rar. Sa privesti mai departe. Sa asculti mai mult. Sa iti permiti sa fii trist. Sa ai pace in suflet. Sa visezi cum nu ai visat vreodata. Sa speri ca si cand viata ta ar depinde de asta. Sa iti iei timp sa stai cu tine. Sa te opresti. Sa stai. Sa pornesti iar. Sa incerci si sa dai gres. Sa incerci iar. Sa dai din nou gres. Sa reusesti. Sa vrei sa schimbi lumea. Sa incepi cu tine. Sa cazi pe ganduri. Sa iti permiti luxul de a ramane acolo. Sa te uiti la fiecare zi cu ochi mari de copil curios. Sa traiesti ca si cand ai muri maine. Sa sari in gol fara parasuta. Sa alergi descult prin praf. Sa zbori, fara aripi. Sa ai curajul sa astepti. Sa traiesti ca si cand poarta ar fi uitata deschisa. Sa faci ce vrei, cand vrei, cum vrei. Sa iti bata inima tare de tot. Sa iubesti cu tot ce esti. Sa vrei. Sa te asculti. Sa iei aminte la ce spun altii. Sa fii, insa, TU!

Ce să faci cu viața ta

Ne-am obișnuit să trăim la întâmplare, pe drumurile pe care ne duce viața, cum ne dictează societatea. Puterea noastră de alegere tinde spre zero, iar libertatea nu prea mai există. Dacă am fi sinceri cu noi înșine probabil că am realiza că mult prea mult din ceea ce facem, facem nu pentru că ne dorim, ci pentru că ni se impune. Avem iluzia că trăim pentru noi. Adevărul este, însă, că trăim mai mult pentru ceilalți. Uităm prea des că avem o singură viață, scurtă și vai de ea. Alergăm pentru visurile altora, îngropându-le pe ale noastre.

În viață e mai ușor să ignori, decât să lupți, cel puțin mie așa mi se întâmplă: îmi doresc uneori să am anumite realizări, dar pentru că ele intră în contradicție cu ce vor alții le arunc undeva în spate și încerc să uit de ele. Nimic mai greșit! Dacă privești în jur nu se poate să nu observi câtă nefericire provoacă un job care nu îți place, o facultate care nu te împlinește, o relație care nu mai merge și te întrebi de ce persoanele implicate nu aleg să trateze cauza problemei și se rezumă la efecte? Adevărul este că implică mult mai puțină responsabilitate să dai vina pe ceilalți pentru ceea ce nu ai (sau nu ești) tu! E ca și când ar fi vecinul tău de vină pentru lipsa de ordine din apartamentul tău, deși el nu calcă niciodată pe la tine! Să dai vina pe ceilalți pentru propriile nereușite este o atitudine soră cu nebunia.

Am luat zilele astea două decizii care au venit puțin (mai mult) în contradicție cu așteptările pe care unii din apropiații mei le aveau de la mine. Una din ele a fost să-mi las barba să crească două săptămâni, o chestie minoră, banală, ușor de îndreptat oricând. Ce a urmat? Nici nu știu cum să descriu! Încercări acerbe de convingere că îmi stă urât, că nu are rost să stau așa, că nu e frumos…din astea. Ce am înțeles eu din toată asta? Că oamenilor nu le ajunge viața pe care o au (a se citi “au avut-o”), așa că tot se bagă în viața celorlalți. O fi pentru că viața lor a fost prea scurtă și nu au avut timp să facă tot ce și-au dorit? Sau o fi pentru că în viață nu au făcut nimic din ceea ce și-au dorit și acum regretă? Nu știu să trăiască altfel? Și nu înțeleg?

Ideea e că nu contează dacă e frumos sau nu să stau cu barbă, dacă mă prinde sau daca am motive pentru un astfel de look, ideea e că merit să îmi trăiesc viața exact așa cum îmi place mie! Nu contează dacă pentru ceilalți par nebun, idiot sau tâmpit, e viața mea și dacă eu nu am dreptul să fac ce vreau cu ea, atunci cine îl are? Suntem experți în a-i învăța pe ceilalți, în a le da sfaturi, în a le indica drumuri, dar nu avem, nici măcar pentru o clipă, onestitatea și curajul să privim la propriile vieți și să le trăim așa cum ne-am dorit dintotdeauna.

Deci, ce să faci cu viața ta? Să o trăiești! Să uiți de ce gândesc, spun sau vor ceilalți și să faci exact cum vrei tu să faci. Să mergi la scoala pe care ți-o dorești, să devii ceea ce visezi să devii, să mergi pe drumul pe care vrei să mergi! Aruncă totul la gunoi și dă-i bătaie! Inarmează-te cu multă, multă ignoranță și nu te opri din mersul înainte! Oamenii vor încerca să îți arate cât de nebun ești, cât de mult rău le faci prin deciziile tale, cât de plin de egoism ești. Au dreptate? Probabil că da, dar exact așa trebuie să fie! E viața ta și trebuie să faci ce vrei din ea! Dacă vei trăi cu gândul că faci acum ce nu vrei, dar va veni cândva și ziua ta, te amăgești singur. “Viața este ceea ce ni se întâmplă când suntem ocupați cu alte lucruri” și ar fi atât de mare păcat să fie adevărat! Viața ar trebui să fie ceea ce vrem noi să fie, cum vrem noi, când vrem noi. Orice depășește această barieră nu mai e viața noastră, ci a altora. Ce să faci cu viața ta? Să trăiești…ce vrei, cum vrei, când vrei. Nimic mai mult. Nimic mai puțin.

Despre milioane (de vise si bani)

“Visele noastre nu sunt prea mari pentru noi, ci noi suntem prea mici pentru ele.”

Intr-o discutie cu un prieten a venit vorba si despre viitor si ce avem de gand sa facem in anii ce ne stau in fata. In dreptul meu, printre multele, multele chestii pe care vreau sa le fac (si multele de care vreau sa scap) este si acela de a obtine 1 milion de euro pana la 25 de ani. Prietenul meu s-a pus grav pe ras, iar tot ce am mai vorbit ulterior a fost marcat de gluma de “1 milion de euro”. Nu ma surprinde ca nu crede nici 1% ca as fi in stare sa realizez asta, mai ales ca ii mai sunt cunoscute si unele dintre schimbarile pe care vreau sa le fac in viitorul apropiat insa a fost ceva ce m-a surprins.

Am fost surprins de faptul ca nici eu nu cred. Da, sincer! Ma uit la mine, ma uit la viitor, apoi iar la mine si iar la viitor…si iar la fel. Nimic nu imi ofera nici macar iluzia ca, in cativa ani, voi atinge visul dorit si exact aici e problema. Daca ma uit in viata mea de pana acum, vad un tipar: de fiecare data cand am vrut ceva si am crezut ca il pot obtine, mi-a iesit, dar intotdeauna a fost nevoie de aceste doua ingrediente ca sa reusesc: DORINTA si CREDINTA. Cand am dat gres stiu sigur ca ceva a lipsit: ori nu mi-am dorit indeajuns de mult, ori nu m-am crezut in stare.

Daca vrei sa obtii ceva de la viata, trebuie sa vrei cu adevarat. Stii, genul ala de obsesie pozitiva, cand ai da totul pentru o chestie? De asta e vorba. Sa vrei sa reusesti ca si cand de asta ar depinde viata ta, ca si cand nu ai mai avea niciun alt scop pentru care sa traiesti. Spunea cineva ca “visele care merita urmarite se afla la kilometri distanta, nu la metri”, iar o alta idee:”viata este un maraton, nu un sprint”. Problema e ca avem cu totii atat de multe vise ca te ia cu rau. De la copii inocenti pana la adulti cu creierele spalate toti visam la mai bine. Fiecare stie la ce viseaza si ce i-ar placea sa aiba, dar cati cred ca sunt in stare sa realizeze acest “mai bine”? Da, nu zic ca daca vrei si crezi toate usile ti se vor deschide, ci vreau sa spun ca acestea sunt elemente esentiale ca sa pleci la drum. Sa rezisti adversitatilor. Sa mergi inainte cand ceilalti te cred nebun. Sa privesti tinta la visul tau si sa stii ca il vei atinge. Sa VREI si sa CREZI!

Am citit ca “daca 5000 euro ti se par ca fiind multi bani, niciodata nu ii vei avea salariu”. Destul de corect, nu? Ma gandesc ca asa e si cu milionul meu. Prietenului meu i se pareau ca fiind foarte multi bani si, nu numai ca nu se vedea avand atatia bani, nu putea sa ma vada nici pe mine avandu-i. In momentul asta mi se par si mie multi, dar stiu ca, daca vreau sa ii am, trebuie sa imi schimb mentalitatea si sa ajung sa-i vad ca pe un fleac. “Ce ma…am facut si eu 1 milion…ce mare lucru?” o sa devina atitudinea mea si nu e vorba de infumurare, ci de o realitate. Pentru ca a avea 1 milion de euro in ziua de azi chiar nu e mare lucru si nici alte lucruri pe care le dorim sau reusite pe care vrem sa le atingem nu inseamna mult. Intr-o lume plina de resurse cum e cea in care traim, nu ai nicio scuza pentru a nu avea tot ce iti doresti!

VREAU 1 milion si CRED ca o sa il am! Tu cum te raportezi la visele tale?

Amân de zile bune să mă apuc de articolul ăsta, iar în seara asta de mai bine de o oră. De 10 minute tot încerc introducerea. Fără rezultat însă. Eram pe punctul de a renunța, când am avut un moment de "Aha!!!": cum de nu sunt în stare să încep exact articolul despre trecerea la acțiune? Și singurul răspuns a fost să încep să scriu. Și cel mai bun, de altfel. Uite așa, se pare că mi-am găsit și introducerea!

Ni se întâmplă la fiecare pas să ne lovim de situații pe care nu avem curajul să le trecem și nu fiindcă nu avem resursele sau puterea necesară, ci pentru că nu începem. Asta se întâmplă la fiecare nivel al vieții, indiferent ce vârstă am avea! O carte pe care am dori să o citim. O călătorie pe care am vrea să o facem. O școală pe care am vrea să o terminăm. O relație care ne-ar încânta și poți pune pe listă orice ți-ar plăcea să realizezi, dar nu realizezi.

Nu aștepta momentul potrivit…te întrec alții care nu-l așteaptă!

Unul dintre principalele argumente aduse împotriva "Start"-ului este acela că nu este momentul potrivit să începi. Ei, dar nu pe bune, de unde știi tu când e momentul potrivit? Ai mai făcut asta? În aceleași circumstanțe? Cu aceleași persoane? Murphy spunea că "dacă aștepți momentul potrivit, te întrec alții care nu-l așteaptă." Destul de corect, nu? Imaginează-ți o situație: mergi pe stradă, te întorci de la job sau de la școală. Nu mai ai mult până acasă, ești destul de obosit și ești înecat în gânduri. Când ridici privirea din pământ, vezi zburând la câțiva metri în fața ta o bancnotă de 100 Euro, să zicem. Ce faci? Începi să-ți spui că nu poți să alergi după ea? Că acum ești în costum și pantofi? Că mai bine aștepți să stea vântul sau o lași să vină mai aproape? Nu prea cred! Pur și simplu, te năpustești asupra ei, găsești tu ce să faci cu 100 Euro, nu? Ei bine, și acum gândește-te cât de absurd ar fi fost să te iei după una din scuzele idioate de mai sus. Vezi cât de absurzi suntem în viața de zi cu zi? Continuăm să ne spunem că ceva nu e în regulă și parcă așteptăm să se alinieze toate astrele din galaxie înainte de a face un pas! Îmi amintesc de un proverb care spunea cam așa:"Cel mai bun moment de a planta un copac a fost acum 50 de ani. Următorul moment potrivit este ACUM". De băgat la cap, zic eu!

Lecții, nu greșeli!

Adevărul e că e mult mai ușor să vorbești și să nu faci nimic. Pentru vorbe nu prea poți fi tras la răspundere, faptele contează. Ele sunt cele care fac diferența și care se văd, dar e comod să stai cu prietenii la un suc și să vă plângeți de milă unii altora. Doar așa se face, nu? Toată lumea se plânge! Că șefu-i rău, că salariul e mic, că politicienii sunt corupți, că biserica nu mai e ce a fost. Că e greu să-ți deschizi o afacere, că e mult de învățat la școală, că viața e grea tare. (În comparație cu ce, oare?). Că nu cade para (mălăiață…în gura lui Nătăfleață)…singură, altfel spus. În plus, ești la adăpost: nici nu ești tu de vină pentru că nu încerci, nici nu poți fi învinuit dacă ai dat greș. Prea adesea uităm că "Nu biruința este obligatorie, obligatorie e lupta!"(Nicolae Steinhardt), că "Fericirea vine din alegeri corecte, alegerile corecte vin din experiență, iar experiența din alegeri greșite!"(Robin Sharma) și că nu există greșeli, doar lecții!

Lumea are nevoie de oameni de acțiune, de oameni care îndrăznesc să facă pasul înainte deși nu întrezăresc finalul. De oameni care se lasă să cadă într-un gol de credință, oarbă poate, pentru că de vorbit, vorbește toată lumea. De învățat, învață aproape toată lumea. De gândit, gândesc destui, dar doar cei care trec la acțiune fac diferența și doar ei produc schimbarea.

Se spune că "Orice călătorie începe cu un pas", dar ne blocăm în fața drumului doar pentru că nu-i vedem capătul. "Dacă ai lumină pentru un pas și tu nu l-ai facut, nu ai niciun drept să te plângi că nu îți este luminat tot drumul!", spunea, pe bună dreptate, cineva cu scaun la cap. Dar și lipsa luminii este bună de scuză, uneori. De parcă nu vom găsi mereu scuze dacă nu vrem să facem ceva, uitând că, dacă am vrea, am găsi o soluție. Probabil că, până la urmă, la asta se rezumă totul: la o alegere între a căuta scuze sau soluții.

Poduri și poduri

“Una din cele mai dificile lecţii de învăţat în viaţă este să îţi dai seama care poduri trebuie traversate şi care trebuie arse!”

Nimeni nu începe o facultate cu gândul că nu o duce la capăt. Nimeni nu învață o meserie doar ca peste câțiva ani să nu o mai folosească. Nimeni nu se căsătorește ca să se despartă peste o perioadă de timp. Nimeni nu pleacă pe un drum, doar ca să aibă de unde se întoarce. Nimeni normal, adică.

Lumea îi privește tot timpul cu suspiciune pe cei care se întorc din drum. Îi privește cu aroganță și lipsă de compasiune. Uită că nimeni nu s-ar apuca de o treabă având clar în minte gândul că nu o să o termine sau poate că nu au știut vreodată. Societatea, biserica, familia îi tratează pe cei care fac pasul înapoi fără milă. Ca să nu mai vorbesc de ce pățesc cei care VOR sau SE GÂNDESC să schimbe macazul!

Nici tu nu știi cum și de ce, dar la un moment dat îți dai seama că ești pe un pod care trebuie ars. Podul e lung și ai intrat demult pe el. La început era frumos; călătoria, sau măcar destinația, te-au interesat cândva. Le-ai dorit cu ardoare, fapt dovedit de celalte drumuri la care ai renunțat, dar acum, după lupte și frământări îndelungate, știi ca trebuie să arzi podul. Așa că fugi cât de repede poți, iar apoi transformi totul în cenușă. Nu de alta, dar dacă îl lași acolo s-ar putea ca într-o zi să te trezești din nou pe el.

Adevărul e că e dificil tare să îndrăznești să stai pe propriile picioare și să alegi să schimbi drumul pe care ai pornit! “Dacă tot ai plecat, de ce să nu mergi până la capăt?”, sună argumentele. De parcă tu exact cu gândul ăsta ai plecat, să te întorci din drum, să aibă alții motive să se ia de tine! Societatea contemporană ne oferă atât de multe potențiale poduri, că e gata să te ia cu rău. Să te ia cu rău nu de la înălțimile peste care poți să treci, ci de la între câte poduri ai de ales. Atunci de unde să știi pe care să le treci și pe care să le arzi? Nu știi! Barry Schwartz spune într-o prezentare de-a sa (“The Paradox of Choice“) că atunci când maximizezi puterea de alegere (maximizând astfel libertatea), maximizezi nefericirea; oamenii au atât de multe posibilități încât ajung ca, orice ar alege, să considere că “cealaltă” cale era mai bună. Concluzia? Pe orice drum ai lua-o, vei fi cu gândul tot la cele pe care nu ai luat-o!

Lucrurile însă nu stau chiar așa, atunci când vine vorba de cele mai importante decizii din viața reală. Există un ingredient care te face să nu te mai gândești prea mult la alte căi: pasiunea pentru drumul pe care îl urmezi. Cum ar fi să fii căsătorit și să te gândești tot timpul cum ar fi fost cu oricare din fostele prietene? Sau să îți cumperi o casă și să te imaginezi tot timpul în casa vecinului? Dezamăgire maximă, zic eu! Pasiunea (iubirea = pasiune de nivel superior) face ca lucrurile să nu se întâmple chiar așa.

Atunci, cum înveți care poduri trebuie arse și care traversate? Nu înveți! Și asta pentru că nu se poate învăța, nu pentru că ești tu greu de cap! Nu ai cum să aplici lecțiile învățate într-o situație la o cu totul altă situație, diferită de prima, nu? Dacă lucrurile stau altfel și deciziile vor trebui să fie altfel! Adevărul e că se pot învăța mici trucuri (cum să dai foc fără să te arzi prea tare, cum să îl traversezi mai repede etc), dar niciodată nu vei ști ce trebuie să faci, să traversezi sau să dai foc.

Îmi place să cred că viața este o experimentare. Ca învățatul mersului în picioare, doar că la un nivel puțin mai macro sau ca atunci când ai învățat să mergi pe bicicletă, ca să fie mai recentă experiența. Ce ai făcut? Ai experimentat! Te-ai ridicat în picioare sau te-ai urcat pe bicicletă și ai încercat. Ai căzut, ai încercat iar, iar ai căzut, iar apoi ai reușit! Pod traversat! “Care-i următorul?”, te întrebai. Asta e viața: vezi podul, încerci să ghicești dacă pornești motorul sau dacă scoți benzina, iar apoi faci pasul. Nu știi că e bună decizia până nu ai aplicat-o. Regrete? O să ai destule pe urmă, că fără ele nu se poate. Satisfacții? Și de alea o să te saturi, stai liniștit!

Ideea e că la fiecare decizie, la fiecare pod, sunt lucruri pe care le câștigi și lucruri pe care le pierzi. Dacă alegi să nu o iei niciunde, o să te trezești înconjurat de poduri, dar tu ești pe o insulă și cu timpul, probabil că o să crezi că sunt parte din peisaj, nu o să le mai vezi, pentru că oportunitățile sunt oportunități doar pentru cei care le văd astfel. Iar dacă le dai foc la toate, tot insulă devii. De fapt, mai mult epavă.

Niciodată nu o să știi ce să faci cu podul din fața ta, iar ceilalți, cu atât mai puțin. Nu-i asculta, șansele ca “eu am trecut pe aici” al lor să fie și real, sunt infime. E drumul tău, tu alegi și tu îți construiești podurile. Încearcă, experimentează! Nu ești fericit? Foc și de la capăt! Mai bine să pierzi un pod și niște ani acum, decât să îi pierzi mai târziu. “Cu cât e mai târziu, cu atât e mai greu”, spune o vorbă. Dacă ai ghicit bine, dă-i înainte, cu tot ce ești! Nu te opri, nici măcar la destinație! Pentru că nu o să știi dacă destinația este un pod care trebuie traversat, sau un pod care trebuie ars.

A fi sau a nu fi…în rând cu lumea!?!

Mă sună un prieten săptămâna asta să îmi spună că a luat și el BAC-ul, acum, în sesiunea de toamnă și nu l-a luat până acum nu pentru că nu a putut, ci pentru că nu a vrut. Înclin să cred că a vrut să se simtă puțin mai special, să arate că poți să fii inteligent și fără un clișeu de examen de grădiniță, că doar asta a devenit Bacalaureatul de pe la noi. De aici probabil și răspunsul meu: “Bravo! Acum ai intrat și tu în rândul lumii!”.

Ce înseamnă, de fapt, să fii în rând cu lumea?

Și i-am dat răspunsul, conștient fiind că el exact asta nu își dorea – să fie în rând cu lumea, dar am vrut să generez prin acest răspuns o serie de gânduri în mintea mea. Acum, iată că le așez în lumea virtuală.

Nu înțeleg de unde dorința de a fi în rând cu ceilalți și nu pot să cred că cineva și-ar putea dori asta. Mă uit în jur, la oameni. Ce fac aceștia? Nimic din ce mi-aș dori. Aleargă, de dimineață până seara, de când se nasc și până mor. Merg la școli ce nu le plac, acceptă job-uri care nu îi satisfac, întemeiază familii de care nu se ocupă. Se mulțumesc tot timpul cu puțin, deși ar putea avea, oricând, atât de mult! Merg pe drumurile bătătorite, dar, culmea, visează să ajungă unde nu a mai ajuns nimeni. Muncesc pe brânci, de parcă materialul i-ar face fericiți. Nu se gândesc la cei dragi și nu mai cred în visele lor. Așa rămân blocați în rutină, în nefericire. Visează luna de pe cer, dar o caută prin noroiul negru din uliță. De dorit? Nu chiar, zic eu.

Alternativa, există?

Deși realitatea e mai puțin roz decât îmi place mie să o văd, sper că avem o alternativă mulțumitoare, dar de contrast, la “rândurile lumii”. Nu de alta, dar noi, ăștia mai “pe dos”, unde ne ducem?

Nu ne ducem nicăieri, zic, din nou, eu. Rămânem printre “rânduri”, deși știm că, oricât de mult ne-am confunda, niciodată nu vom face parte din ele. Stăm să schimbăm cât mai multe, să arătăm că se poate visa, că se poate trăi frumos, că lucrurile încă se pot face altfel. Stăm să dovedim că nu o diplomă te face om, sau învățat și că nu o școală te educă, ci tu ești cel care te educi.

Vrem să redescoperim frumosul și să-l împărțim cu voi. Vrem să arătăm că nu banii aduc fericirea, ci fericirea este cea care aduce bani. Mai vrem să stăm să vă arătăm ce înseamnă pasiunea, viziunea și optimismul. Pentru că vrem să vă amintiți că și voi aveați aripi cândva. Nu vrem să plecăm…iubirea încă există și poate schimba totul. Succesul vine cu mulțumirea, iar mulțumirea, cu succesul. Stăm să vă arătăm că nu avem nevoie de iPhone, laptop sau haine de firmă ca să fim oameni, pentru că ne place să credem că tot bunătatea, compasiunea, respectul sunt cele care ne definesc. Noi nu suntem școala pe care am făcut-o, job-ul pe care îl avem, sau banii din portofel. Noi încă mai credem în libertate. Și în unicitatea drumurilor. Noi încă mai credem (și sperăm) la mai bine.

Așa că, nu, nu plecăm nicăieri. Stăm și încercăm să arătăm că moneda încă mai are două fețe.

To Do or Not To Do?!?

O să încep totul cu o frază care va rezuma ce o să scriu mai jos și care te va face ori să te oprești imediat, ori să îți dorești să citești mai repede continuarea: “În viață nu contează atât de mult ceea ce faci, cât contează de ce faci!”, iar acum să trec la explicații. Tocmai am citit o carte care tratează, dintr-un punct de vedere solid documentat și destul de științific, subiectul motivației(eng: drive) umane. Concluzia este una pe cât de intuitivă, pe atât de ignorată: suntem motivați de activitățile care ne oferă împlinire sufletească. Nu, nu banii și nici pachetul de beneficii nu sunt pe primul loc, ci sentimentul că faci ceva important și în acord cu valorile tale. Ei bine, se pare că, totuși, întreagă societate se bazează pe un tipar greșit de motivare și anume: “sticks and carrots” sau, mai pe românește: “după muncă și răsplată”. Mai detaliat: dacă îndeplinești sarcina X, primești recompensa Y. Destul de simplu. Problema e că lucrurile nu merg atât de bine folosind această variantă, decât dacă e vorba de o sarcină repetitivă și monotonă, lipsită de orice urmă de creativitate și noutate. Adică, metoda “Dacă…Atunci” merge extrem de rar, pentru că aproape orice activitate implică creativitate și un anumit grad de flexibilitate.

În momentul în care realizezi că ceea ce te conduce este un motor interior, al tău, viața ta se schimbă radical. Din clipa aia, nu mai stai să te gândești ce zic ceilalți despre tine, ce părere își face vecinul când o să audă că ți-ai dat demisia, ce o să zică mama și tata când or să afle că ți-ai schimbat facultatea sau ce o spună prietena când îi comunici că vrei să pleci în lume. De atunci tu realizezi că e viața ta viața de care trebuie să ai grijă și doar atât. Da, știu că sună egoist, dar este cea mai bună cale. Doar după ce ai grijă de tine, poți avea cu adevărat grijă și de cei din jurul tău.

Iau moneda, o arunc în sus și cade pe partea cealaltă. Acum e vorba de motivația exterioară, aia care nu vine din tine. Eh, cam așa ne trăim noi viața! Mergem la lucru pentru a avea un salariu și un acoperiș deasupra capului. Facem școli peste școli că na, poate așa o să o ducem și noi mai bine, intrăm în relații doar cu gândul la recompense și așa ajungem să muncim mult, să învățăm bine, să ne comportăm frumos etc…doar pentru recompensele țintite. Rezultatul? Umanitatea noastră dispare. Devenim niște simple mașini de business, de troc: îți dau, îmi dai. Nu-ți dau, nu îmi mai dai. Și urmarea logică: nu îmi mai dai, nu îți mai dau nici eu!

Acum se ridică întrebarea: de ce faci ceea ce faci? Ce te motivează, ce te conduce? E vorba de focul ală lăuntric care te mistuie și nu îți dă pace sau e doar salariul de la sfârșitul lunii? De ce te trezești dimineața, ca să te poți culca la loc seara sau ca să faci niște chestii frumoase pe parcursul zilei? De ce înveți pe brânci la școală, pentru informație sau pentru nota de final? Și tot așa.

Care e, de fapt, problema

Problema cu motivația se rezumă, în fond, la un singur aspect: TIMP. Pentru un timp, atât motivația intrinsecă, cât și motivația extrinsecă funcționează perfect și mai sunt și greu de diferențiat, dar… doar motivația intrinsecă durează. Cât durează? Suficient de mult ca să ducă lucrurile la bun sfârșit! Pentru că din interior îți iei puterea să treci peste obstacolele de care te lovești pe drumul vieții. Dacă motorul nu functionează, nu o să te poți deplasa decât la vale. La primul deal serios poți să îți iei adio. Nu mai merge ca la dealurile alea minore, când te împingeau alții de la spate. Ai nevoie de propulsie proprie.

De asta este mai important de ce faci ceea ce faci și nu ce faci, pentru că, dacă faci ceea ce e în acord cu tine ca persoană, acele activități care izvorăsc din propria ta ființă, devii de neoprit. Nimeni și nimic nu îți poate sta în cale, dar dacă tot ceea ce întreprinzi e rezultatul unei motivări din afară, artificiale, întrebarea nu este DACĂ o să clachezi, ci CÂND. În ambele cazuri, trebuie să treacă timp: până când vei atinge succesul personal (motivația intrinsecă), sau până te vei lovi de eșec total (motivația extrinsecă).

Ce e de făcut?

Ca în multe situații, e mai ușor pe hârtie decât în viață. Situația ideală e aia în care faci doar ceea ce vrei, ce te motivează pe tine și îți aduce satisfacție. (Știu, unii vor zice că unele activități care aduc satisfacție sunt rele în sine, dar aia e o altă discuție), dar pentru că idealul nu se poate atinge, ar fi de dorit să se tindă spre el: cât mai mult din viețile noastre să fie ocupate cu activități izvorâte din adâncul personalității noastre.

Dacă îți place să desenezi, desenează! Dacă îți place să călătorești prin lume, dă-i drumul! Dacă îți place să cânți, fă-te auzit! Dacă îți place să mături străzile, matură străzile, care e problema? Problema e că ne-am învățat să credem că trebuie să trăim într-un anumit fel, la un anumit nivel și între anumite limite, crezând că așa e fericirea. Adevărul e că numai atunci când trăiești între propriile limite afli ce e aia fericire. În rest, te hrănești cu iluziile aruncate de alții.

Una peste alta, lumea are nevoie de mai mulți oameni care să renunțe la tipare și care să facă diferența. De ce să nu facem și noi asta? De ce să-i lăsăm doar pe alții (puțini) să trăiască cu adevărat?

De accidente nu se fuge!

“Name the greatest of all inventors. Accident.” – Mark Twain

Ne-am învățat să trăim în certitudine și cauzalitate. Tot ce iese din aceste două cercuri nu ne place. Ba mai mult, ne și sperie și ne ține departe. Uneori, oricum ar arăta realitatea preferăm să o ajustăm după convingerile noastre.

Când vine vorba de lucruri pe care nu le controlează, oamenii o iau razna. Bine, nu toți, cei care nu o iau fiind cei care au câștig de cauză. Goana după certitudine omoară cele mai multe visuri. Aceasta, amestecată cu frică duce, inevitabil, la o rămânere în zona cunoscută. Nu faci pași înainte doar fiindcă nu știi ce se ascunde după colț, dar uiți că singura modalitate de a afla ce e după colț e să faci pași înainte!

Când am dat de citatul de sus, “Accidentul este cel mai mare inventator”, am avut un moment “Evrika!”, să-i spun așa. Dar, oricât de adevărat ar fi acesta, nu ne place deloc. Nu ne place să acceptăm că acțiunea X nu conduce, neapărat, la rezultatul Y. Suntem oameni și vrem un lanț de evenimente coerente, strâns legate, cauzale. Ei bine, lucrurile nu stau astfel decât în situațiile obișnuite, banale și de bun simț. Dacă îți e foame și mănânci, foamea dispare.

Dar când vine vorba de aspectele subtile ale vieții, 1+1 nu prea mai e egal cu 2. Dacă ar fi, toți am avea succes, toți am avea bani, toți am trăi cum ne-am dori. Nu am avea nimic altceva de făcut, decât să ne alegem “modelul” și să facem ce a făcut el și, inevitabil, vom obține ce a obținut el, nu? Ei bine, nu! Pentru că uităm că hazardul (orice ar însemna acesta) este prezent la fiecare pas. Penicilina, cum a fost descoperită? Dintr-o mare greșeală, se știe și nu e un caz singular.

În cartea “Lebăda Neagră” N. N. Taleb susține și argumentează prezența aleatoriului în viața oamenilor, încercând să ne conștientizeze că suntem expuși la acesta mult mai mult decât credem. Oricât de mult ne place să credem că ne controlăm viețile…ei bine, totul e iluzie. Exceptând un foarte mic cerc de acțiuni, nu controlăm nimic, iar evenimentele nu se succed în ordine, cauză-efect, ci aleatoriu. Doar că, privind în urmă, ne amăgim, înlănțuind, extrem de artificial, evenimentele. Numai să fim împăcați. Cât de puțin.

Când înțelegi că accidentul joacă un rol determinant în viețile fiecăruia presiunea devine mai mică. Îți dai seama că nu poți controla totul și că, oricât de mult ai încerca să “prevezi” cum vor sta lucrurile, acestea pot sta altfel. Înțelegi că singura modalitate prin care poți reuși să “inventezi” ceva măreț e să te expui accidentului, adică să fii acolo, în ring, să te învârți în cercurile în care e mai probabil să intervină hazardul. Să te expui lebedelor negre pozitive, cum zice Taleb. Adică să încerci, să încerci și iar să încerci. Să forțezi norocul, într-un fel, să te lovească și pe tine.

Până la urmă, asta e datoria fiecărui om, să încerce. Dacă apare și reușita, apare ca bonus. “Biruința nu e obligatorie, obligatorie e lupta”, spunea Steinhardt. Când vom înțelege asta, vom reuși.

De ce motivarea externă e dăunătoare și care e calea corectă

Zig Ziglar spunea în una din cărțile sale, referindu-se la motivație, următoarele: ”Motivația, ca și dușul, nu durează. De aceea îl recomandăm zilnic”. Zig a fost unul din cei mai mari speakeri și autori pe probleme de dezvoltare personală din lume. Eu, unul, i-am citit multe din cărți cu mare drag. Cu ceva timp în urmă, când am citit pentru prima dată afirmația de mai sus, l-am aplaudat. Da, i-am dreptate. Ca să rămâi motivat trebuie să te motivezi zilnic! Ei bine, astăzi văd lucrurile altfel. Nu pot să trec peste faptul că Zig din asta trăia: din conferințe și seminarii motivaționale. Nu era evident că o să-și ridice în slăvi domeniul? Nu de alta, dar să câștige și el o pâine…

De ce ni se oferă articole/cărți/conferințe motivaționale?

A-i motiva pe ceilalți a devenit o industrie globală. Pe subiecte de dezvoltare personală se tipăresc sute de mii de cărți, se scriu milioane de articole, se țin habar n-am câte conferințe și workshop-uri! Toate cu ce scop? Cu scopul de a fi de ajutor și a aduce un plus în ceilalți, nu? Da, așa se spune, dar chiar așa să fie? Nu vreau să generalizez, sunt sigur că există și oameni care chiar de astfel de sentimente sunt motivați, dar ei sunt doar excepțiile. Majoritatea însă o face pentru bani, faimă, recunoaștere etc.

Urmăresc câțiva bloggeri motivaționali, (din ce în ce mai puțini, pentru că devin din ce în ce mai pretențios), iar unul din ei a scris acum câteva luni o carte…despre ce? E ușor de ghicit: dezvoltare personală, normal! M-a frustrat însă modul cum își făcea reclamă pe Facebook. Deși cartea era doar PDF (deci fără costuri fizice de producție), el se încăpățâna să o vândă la un preț destul de ridicat. Bine, nu cred că a vândut măcar una la prețul “real”, pentru că tot timpul lansa “oferte speciale”. Frustrant, după cum spuneam, era mai ales o frază pe care o tot folosea: ”pentru că vreau să ajut cât mai multă lume și să ajungă la cât mai mulți oameni…”. Păi măi omule, dacă aceasta e motivația ta, de ce nu o dai gratis?

De ce “motivaționalele” nu te ajută, ba chiar îți dăunează

Nu despre motivațiile oamenilor din domeniu vreau să vorbesc, ci de cum ne afectează pe noi, consumatorii, această industrie, de cele mai multe ori fără să realizăm.

Îți amintești ce ziceam (citându-l pe Zig) despre motivație? Că nu durează și că e recomandată zilnic? Da, așa este, avea dreptate și tocmai de aici apare și problema la care vreau să mă refer. Fiecare persoană are niște parametrii după care funcționează, parametrii la care dă randament maxim, dar uneori, din diverse motive, starea psihică nu mai e cea de dorit. Problemele se adună, dezamăgirea intervine, atitudinea nu mai e una optimistă. Soluția? O carte motivațională, sau un citat, un DVD, un articol etc. Se caută imediat un stimulent extern care să readucă starea de bine în organism, iar “motivaționalele” exact asta produc: o stare de bine, o euforie, dar care nu durează prea mult. Ba mai mult, după ce aceasta trece, persoana devine mai nefericită. Și ce va face aceasta? Va urmări mai multe conferințe, va citi mai multe cărți, va asculta mai multe DVD-uri!

Așa se creează un cerc vicios, de care nici măcar nu suntem conștienți! Devenim dependenți de drogul motivației fără să vrem, fără să realizăm, fără să ne pese. Problema nu ar fi aceea că unii speculează această slăbiciune și fac bani pe spatele nostru, ci problema e că ne pierdem controlul asupra propriilor vieți, ajungând sclavii acestei industrii!

În plus, prin speech-urile și cărțile lor, „furnizorii” de motivație și dezvoltare personală creează consumatorilor așteptări. Știi, cu fraze de tipul: ”Poți avea orice îți dorești!”, “Meriți mai mult de atât!” sau “Nu renunța niciodată!”, iar când viața vine și ne arată că lucrurile nu stau chiar așa (O, și viața are grijă să ne arate tot timpul asta!), drumul pentru instalarea dezamăgirii e deja bătătorit. Dar de aici până la cercul de care vorbeam nu mai e nici măcar un pas.

Care e calea corectă și de unde vine adevărata motivare

Nu îmi place să aduc în prim-plan problemele, decât dacă vin și cu soluții, așa că o să încerc să propun o schimbare care ar putea micșora (cât de cât, măcar) aceste fenomen.

Am realizat că "motivaționalele" sunt un drog într-o seară în care mă simțeam foarte obosit psihic. Ce am făcut? Am deschis un site cu citate și am hoinărit pe acolo câteva minute, până m-am simțit mai bine. Doar ulterior mi s-a aprins beculețul: ce citisem eu, erau lucruri pe care nu le știam? Ei bine, nu, nu erau! Știam toate ideile care erau lansate, dar îmi plăcea cum „sună" în urechi și, în plus, mă făceau să mă simt și bine. O afacere pe cinste, ce să mai!

Am citit destul de multe astfel de cărți și materiale ca să înțeleg că informația oferită este, în realitate, extrem de mică, deși industria este uriașă. De ce stau lucrurile astfel? Pentru că aceasta nu se bazează pe informația oferită (și aici "motivaționalii" vor sări cu gura) ci doar pe starea pe care o creează în consumator. Nu contează atât de mult ce se oferă, ci cum se oferă, astfel încât cel care primește să se simtă cât mai bine psihic și sufletește.

Așadar, dă la o parte orice materiale de genul celor de mai sus! Dacă nu este oferită informație reală, palpabilă, care să poată fi aplicată și măsurată, nu îți pierde timpul cu ea! Da, o să provoace o stare de bine temporară, dar asta fac și drogurile, deci să le folosim? Mai bine ne mai gândim!…

Acest criteriu ajută și în triarea "motivaționalilor": îmi oferă informație reală? Atunci e bun, merită să-l urmăresc! Nu-mi oferă, dar îmi creează o stare de bine (și, eventual, doar cere)? Știu ce am de făcut! Spuneam mai devreme că devin din ce în ce mai pretențios cu bloggerii pe care-i urmăresc, tocmai din acest motiv, al informației pe care o oferă (sau, tocmai, nu o oferă): unii maschează lucrurile foarte frumos, pretinzând că oferă informații, când, de fapt, servesc doar senzații.

Iar la final…

…aș lăsa un citat motivațional! Nu de alta, dar poate că sunt și persoane care s-au simțit deranjate sau atacate de cuvintele mele, și au nevoie să se simtă mai bine, să nu mă gândesc și la ei? Sunt puțin rău, așa-i!

A nu se înțelege că am ceva cu "motivaționalii" sau cu munca lor! Ba din contra, până nu de mult îi admiram (acum mă rezum la a-i aprecia) pentru că sunt capabili să trăiască din asta, dar o să îi las să îmi controleze viața? Nu, mulțumesc!

Viața se trăiește în ring și în noroi, nu pe canapea citind o carte sau vizionând o conferință! Fugim, însă de realitate și ne ascundem în nisipul motivațional al celorlalți. Din păcate, prea rar realizăm că acest nisip, care ne oferă atât de mult confort, ne obturează vizibilitatea! Iar prin această vizibilitate blurată, ne tăiem din frumusețea trăirii.

"Singura soluție la viață este să trăiești", spune micul Oscar în "Oscar și Tanti Roz"…Dar oare câți am descoperit-o?

Tendința de confirmare: ce este și care e soluția

Știi momentele alea în care vorbești cu prietenul tău despre un anumit model de mașină, iar apoi îl vezi tot timpul pe stradă? Sau discuți despre o carte la un suc și în perioada ce urmează parcă totul trimite către ea? Sau îți place o fată (sau un băiat) și te întâlnești sau auzi mereu de ea/el în zilele ce vin? Sunt semne, cineva încearcă să-ți transmită ceva, nu? Ei bine, nu! E vorba de tendința de confirmare, o atitudine pe care creierul nostru o adoptă, dar fără să ne și conștientizeze de aceasta.

În cartea "*You are not so smart*" David McRaney tratează, pe larg, această tendință a noastră, împreună cu multe altele comportamente de care nici nu suntem conștienți. Concluzia lui, referitoare la aceasta, e că fiecare găsește ceea ce caută. Ce înseamnă asta, concret? Că, dacă vrei să fii de acord cu ideea X, o să cauți doar argumentele pro ideea X, sau că dacă vrei ca o persoană să aibă o anumită raportare la tine, o să iei din comportamentul respectivei doar acele elemente care îți sunt pe plac. Începi să observi tiparul? Din tot ce ne înconjoară, din marea de informație existentă, fiecare alege să ia doar acea mică parte care corespunde felului său de a vedea lumea.

Puțină clarificare – 2 exemple

Am în minte două exemple care ajută la clarificarea situației și la o identificare mai bună a riscului survenit din astfel de confirmări. Primul este Bursa deValori, sau Piața de Capital cum i se spune. Informația existentă este uriașă și fiecare o procesează și înțelege cum vrea, în încercarea de a obține un profit cât mai mare, dar…fiecare vede ce vrea să vadă. Dacă ești "long" (pariezi pe creștere), tinzi să vezi semnalele de creștere și să le ignori pe cele de scădere. Dacă ești "short" (pariezi pe scădere), ai tendința de a vedea doar semnalele de scădere și sa ignori restul, iar rezultatele pot fi dureroase, provocând găuri adânci în buzunare.

Al doilea exemplu se referă la relațiile interpersonale. Îți place o fată, să zicem. Cum o să o vezi? Prin ochelari roz, evident. O să privești doar părțile bune, calitățile. În plus, dacă vrei ca și ea să te placă, o să observi în comportamentul ei doar acele semnale care pot fi interpretate astfel. O să ignori tot ceea ce nu intră în tabloul pe care ți l-ai construit, iar când te trezești la realitate lovitura este una serioasă.

Lucrurile stau și invers: dacă nu îți place o persoană, o să observi la ea doar ceea ce nu îți place, dând deoparte părțile bune. De asta iubirea, înțelegerea, empatia sunt atitudini, nu emoții sau sentimente; pentru că la fiecare pas, fiecare dintre noi, avem capacitatea de a alege să-i apreciem sau nu pe ceilalți.

Soluția?

Tendința de confirmare este un fapt, studiile dovedind foarte clar asta, iar dacă încă nu crezi, ia-ți puțin timp și gândește-te la situații banale, ca cele din introducere. O să vezi că și pe tine te-a lovit, pentru că nici tu "nu ești atât de deștept" pe cât crezi.

Așa cum e destul de evident, problema principală e că tindem să distorsionăm realitatea. Nu vedem lucrurile așa cum sunt ele, ci așa cum vrem noi să fie și la fel și pentru situații sau oameni. Ceea ce e și mai interesant, e că avem aceeași tendință și atunci când vine vorba de amintiri:"*chiar și în rememorarea evenimentelor, ești expus tendinței de confirmare: îți amintești doar acele aspecte care îți confirmă crezul, uitând de cele care îl contrazic*"(*You are not so smart,* David McRaney).

Cum rezolvi această problemă? Căutând contrariul. McRaney o formulează foarte bine: "*în știință, te apropii de adevăr căutând dovezi în partea adversă. Poate că aceeași metodă ar trebui să se aplice și când vine vorba de propriile opinii*".

Despre educaţie

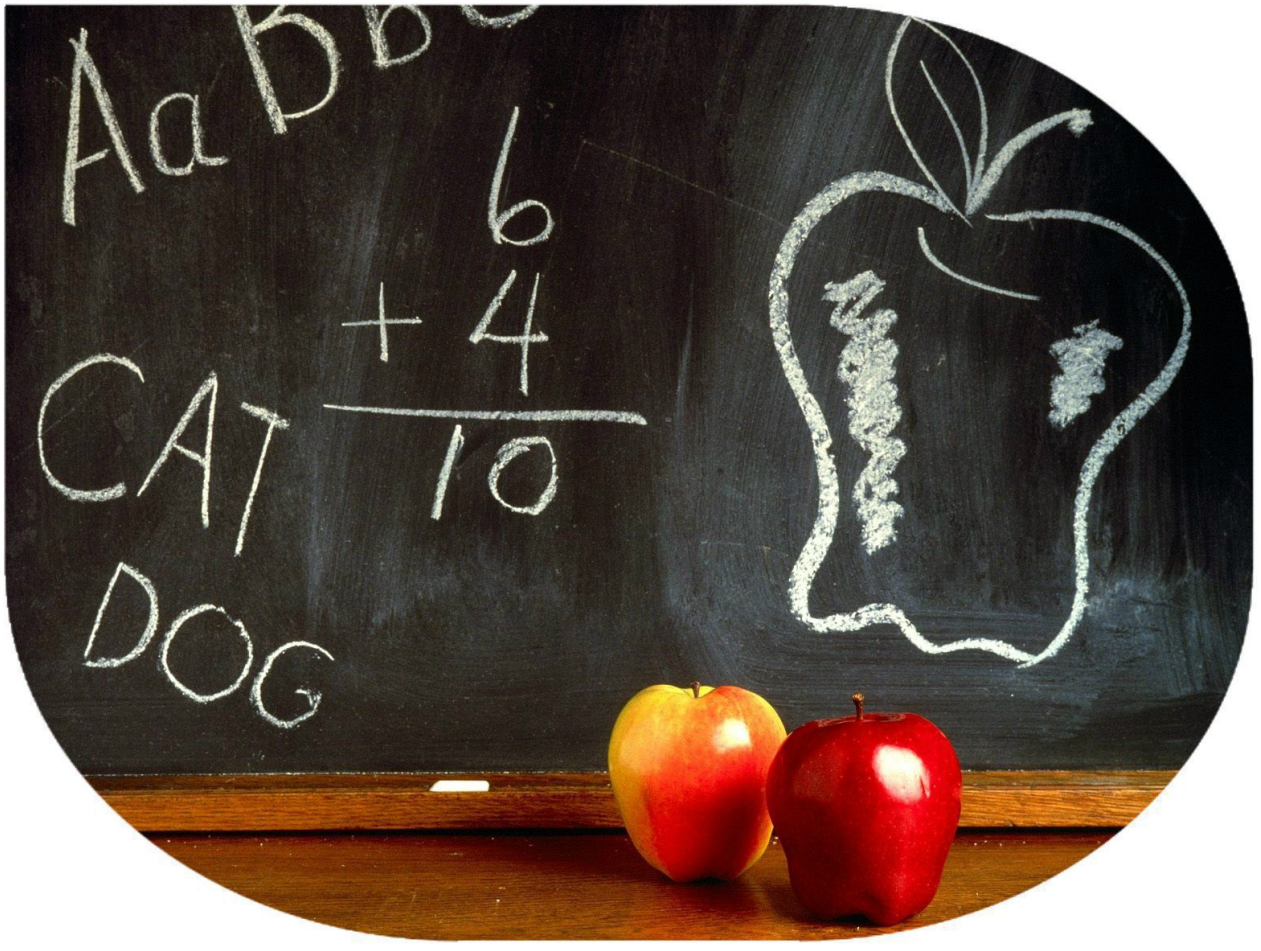

Ce-i cu scoala?

In sfarsit vacanta! Nu trebuie sa spun ca asteptam de mult clipa asta, pentru ca banuiesc ca se intuieste acest lucru. Astazi am sosit acasa, cu gandul ca in vacanta aceasta trebuie sa fac o gramada de lucruri, printre care si sa scriu ceva mai mult pe blog. Oricum, nu credeam ca o sa incep chiar din prima zi, dar…se pare ca m-am inselat. Cum sunt acasa, am avut net…”din belsug”. Stiti voi, s-a intamplat cum se intampla cu calul cand da de ovaz, nu se mai opreste!

In toata aceasta “plimbare” pe internet am dat peste ceva ce mi s-a parut interesant, dintr-un punct de vedere. Era un articol, al carui titlu nu il mai stiu, care trata subiectul INVATARII. Pe scurt, articolul spunea ca fiecare ar trebui sa faca ceea ce ii place (lucru cu care sunt de acord), ca scoala nu prea te ajuta sa iti descoperi vocatia si ca trebuie sa avem grija ca ne cam dorim cu totii sa ajungem “sclavii sistemului” (adica sa fim angajati si sa muncim, sa muncim si iar sa muncim). Cu toate ca autorul articolului tot incerca sa spuna ca el nu incurajeaza renuntarea la scoala, din ceea ce scria cam asta reiesea (sau, cel putin, asta am inteles eu). Oricum, nu inteleg de ce este atat de important ca pentru a fi fericit sa te debarasezi de scoala! Stau si ma gandesc, cum ar fi scris el (autorul) articolul daca nu ar fi avut scoala? Ceilalti cum l-ar fi citit? Probabil nu prea conteaza. Important este sa renuntam la ceea ce ne impiedica sa ajungem departe; in cazul de fata la scoala. Nu sunt nici pro, nici contra scolii, dar imi dau seama ca aceasta este un “rau necesar”. Cred ca suntem de acord ca se vede de departe diferenta dintre o persoana scolita si una cu mai putina carte. Nu pot sa inteleg de unde atata repulsie fata de scoala. E adevarat ca sistemul educational din Romania e praf, dar asta inseamna oare ca scoala, in sine, e ceva rau? Nu cred, dar se pare ca din ce in ce mai multi cred asta. Ma intreb din cand in cand (mai ales cand dau de articole de genul) daca nu am luat-o eu pe aratura (e si asta o posibilitate), dar imi dau seama ca, in cazul in care ar fi asa, prefer sa merg pe acolo! Oricum, intrebarea ramane: de ce elevii “straluciti” urasc scoala (sau fac din ea doar o modalitate de a pierde timpul si de a nu se plictisi)?

Ma opresc la atat astazi. Poate cineva ma va lamuri si pe mine cum e cu scoala, invatatul, pasiunea si fericirea!

Unii chiar vor la scoala!

Zilele trecute am primit newsletter-ul de la descopera.ro, iar unul dintre titluri m-a atras.
Nu stiu exact cum suna, dar articolul era o retrospectiva a anului, in imagini.
Multe imagini m-au impresionat, dar una dintre ele mi-a atras atentia in mod special. Fotografia prezenta o fetita care parcurgea drumul spre scoala, in timpul ciocnirilor dintre armata israeliana si demonstrantii palestinieni.

Nu am putut sa nu ma intreb, atunci cand am vazut fotografia aceasta, de ce exista o asemenea diferenta intre copii care nu pot merge la scoala si cei care pot merge. Cei care au conditii, razboaiele nu ii impiedica, sunt sanatosi nu se bucura de ceea ce ofera scoala, ci incearca, pe cat posibil, sa se eschiveze de le tot ceea ce inseamna scoala. Iar altii, isi risca si viata pentru a ajunge la cursuri.

Data viitoare, cand vei vrea sa te plangi de scoala pe care trebuie sa o urmezi, incearca sa iti amintesti ca in lumea aceasta exista milioane de copii care ar da totul pentru a putea beneficia de o educatie.

Zi de “vis”…

Sunt un erou! Astazi am reusit sa scap cu viata din “infern”. Sa traduc. Am fost sa ma inscriu la facultate, la…ASE. Eu, care ma credeam destept, speram ca mergand in a treia zi nu voi fii nevoit sa astept la cozi, dar nu a fost asa. Calcare in picioare, organizare inexistenta si alte inconveniente m-au facut sa imi amintesc de ce este Romania tara care este. Dupa cateva calcule simple se pare ca celor de la vestita Academie de Studii Economice le-au iesit pana in prezent peste 1000000 RON(1500000). Si inscrierile nu s-au terminat… Nu poti sa nu te intrebi in ce vor fi investiti toti acesti bani. Sunt tare curios in ce echipamente, sau modernizari, sau orice altceva vor intra acesti bani, dar cred ca stiu raspunsul: in buzunarul ministrului X, al decanului Y, al portarului Z…- scuze, oamenii de jos nu au acces la banii nostri, doar cei ce ne conduc. Parca vad: vacante in Caraibe sau Dubai, Mercedes, Audi sau BMW, eventul vile pe Coasta de Azur sau nu mai stiu pe unde…Investitii de la foarte bune in sus, nu? Si ne mai intrebam de ce o duc ai nostri conducatori bine…Oricum, ceea ce e interesant este ca intreg sistemul e corupt. Sa-mi spuna mie cine-o vrea ca poti musamaliza o asemenea suma (auzi, frate, 15 miliarde ROL – sa te ia cu rau, nu alta!). Poate ca cei din presa ar trebui sa devina putini curiosi (asta daca curiozitatea lor rezista in fata banului) si s-ar interesa de drumul banilor din inscrieri. Inscriere nu doar la ASE, pentru ca, Doamne fereste, nu am nimic cu cei de acolo, ci peste tot in tara, indiferent de facultate sau universitate. Cate lucruri interesante n-am afla…

Intorcandu-ma la cozi…Adevarul este ca mi s-a parut foarte frustrant sa astept de la 9:00 pana la 15:00 – si am fost printre cei fericiti – cred ca multi si-ar fi dorit sa fie in locul meu…M-am tot intrebat in timp ce fierbeam in suc propriu sub privirile necrutatoare ale soarelui de iulie de ce nu s-or fi gandit si “mintile stralucite” ale Academiei sa faca lucrurile cum trebuie. Azi am stat la 5 cozi, care mai de care mai lunga si mai draguta. Coada pentru plata taxei de inscriere – enorma. De parca nu traim in era card-urilor si a bancilor! Puteau sa deschida si ei frumos un cont iar noi, candidatii, sa platim prin banca, dar nu, e mai dragut la coada! Na, le aminteste si lor de vremea lui “Nea Ceasca” cand stateam la cozi si pentru paine…Ca sa nu mai vorbim de invalmaseala de la intrarea cu dosarele. Inca ma intreb cat de greu le era sa ne dea bonuri de ordine! Dar nu, pentru a le primi a trebuit sa mai stam la 3 cozi. Iar cu dosarele magice a fost alta poveste! Un bun exemplu pentru cat de incompetenta este lumea din ziua de azi. Dosarul meu (ca toate dosarele, dealtfel) a trecut prin trei maini; si nu orice maini, ci maini de profesori universitari eminenti. Dar ce, nu putea rezolva doar unul? Incompetenta asta e mare…si fudulia la fel!

Atat mai zic…M-am inscris miercuri si la Poli, tot in Bucuresti. Aici da viata! Afise cu pasii pe care ii ai de parcurs, plateai rapid, iti aranjai dosarul si iti asteptai randul in functie de numarul pe care il primeai. M-am simtit si eu ca intre oameni…Stiu, cei de la ASE ar putea spune ca ei au avut inscrisi, nu gluma, dar cine i-a pus sa scoata examenele de admitere? Domnul “LEU GREU” sau cunostinta prea imbelsugata? (O doamna profesoara se lauda ca are doua facultati si doua mastere, dar nu ia decat 1100 Ron – din nou exemplu elocvent pentru sistemul educational romanesc si aplicabilitatea vestitului proverb: “Treci ca gasca prin apa…”). Anyway, ceea ce conteaza este ca ceea ce s-a intamplat la inscrierile Academiei de Studii Economice din Bucuresti este un exemplu graitor despre situatie jalnica in care se afla Romania si, ceea ce este si mai dureros, toata lumea inchide ochii, prefacandu-se ca astfel de probleme nu exista. Nu pot sa nu ma intreb daca eu chiar sunt singurul nebun, iar tot ceea ce vad in jurul meu plasmuiri ale mintii mele!…

Despre facultăți "fără viitor" și fericire cumpărată de la colț de stradă

În zilele noastre hoinăreala prin virtual aduce surprize la tot pasul, care mai de care mai altfel. Săptămâna trecută, în timp ce îmi mai băteam joc de timp prin lumea asta, am ajuns să citesc o postare care nu prea mi-a plăcut, sincer fiind, dar pentru că oricum părerile personale nu sunt cele care contează foarte tare, am hotărât să plec de la ce spunea domnișoara respectivă și să construiesc un articol aici așa, mai pentru mine.

În postare autoarea își expunea părerea cu privire la facultățile pe care și le aleg tinerii din ziua de azi, fiind foarte împotriva celor care optează pentru facultăți "fără viitor". Chiar povestește la un moment dat cum întâlnește o tânără, studentă la drept (facultate din categoria celor de mai sus), foarte liniștită cu privire la viitorul ei, adoptând o atitudine de genul: "om trăi și-om vedea". Inițial am crezut că tocmai această atitudine o condamnă și, când să mă ridic să aplaud, m-a trântit la loc pe scaun, brusc. Domnișoara noastră era împotriva ideii de a merge la facultăți de genul, în general și nu avea absolut nimic cu atitudinea "lasă-mă să te las", a celeilalte domnișoare…

Nu mi-a plăcut deloc! Nu mi-a plăcut nici atitudinea domnișoarei de la drept, dar mai tare nu mi-a plăcut atitudinea primei domnișoare. Cum adică, dom'le, să spui că "nu înțelegi ce au în cap oamenii care merg la astfel de facultăți"??? Eu mă întreb ce au în cap astfel de oameni de pun asemenea întrebări???

Adevărul e totuși, că mulți gândesc exact așa. Adică își analizează viitorul și ceea ce vor să facă în viață din perspectiva beneficiilor materiale și a rangului social. Ce faci după ce termini niște studii într-un anumit domeniu a devenit mai important decât dacă ești potrivit sau dacă îți place acel domeniu și mă întreb, cât e de corect să privim lucrurile astfel? Nu corect; mai bine zis, cât e de eficient? Uneori se dau și sfaturi (bine intenționate) cu privire la job-urile la mare căutare, iar dacă mai sunt și bine plătite, ești împins și mai tare să mergi înainte.

Eu mă întreb însă dacă poți duce, astfel, o viață împlinită. Oare cum o fi să lucrezi 8 ore pe zi, 5 zile pe săptămână, singura ta satisfacție fiind salariul la sfârșit de lună, ca să nu mai vorbesc de anii de studiu care, din experiență vorbesc, devin atât de ușor o corvoadă! Se spune că ar trebui să ne bucurăm de viața ce o trăim cât de mult putem. Atunci de ce să schimbăm cel mai bun timp pe o valoare atât de perisabilă cum e banul? Fericirea unde-i? O înghesuim în pauzele sporadice de la muncă? Prin buzunare? Sau încercăm să o cumpărăm la colț de stradă?

Da' cu pasiunea cum rămâne? Da, cu chestia aia pe care am uitat-o de mult…Chestie care ne aduce atâta împlinire și satisfacție; care face ca timpul să zboare când lucrezi pentru visul tău și face din zidurile mari ziduri mai mici…și care te poate duce atât de departe… Faptul că ne-am pierdut pasiunile ne-a adus în situația în care am ajuns, ca societate. Să îți dai sufletul și fericirea pe un teanc de hârtii doar aparent valoroase ne-a săpat și va continua să ne sape. Uităm că, motivați de pasiunea pentru un domeniu, putem rupe lumea în două. Da, putem realiza orice vrem noi să realizăm și astea nu-s doar vorbe mari, dar ieftine, ci realitatea pe care o cred cu putere. Cei care spun că lucrurile nu stau de fapt așa, că viața e grea, că trebuie să faci X, să îndeplinești Y sunt chiar oameni de genul domnișoarei din deschidere – oameni care și-au pierdut visele, pasiunea, speranțele, viața.

Uităm că doar mergând pe drumul nostru – pe ăla pe care merge toată lumea sau pe ăla pe care suntem singuri cuci – vom putea aduce randament maxim și că doar pe propriile drumuri vom găsi și mult dorita fericire. Nu va trebui să o tranzacționăm la colț de stradă sau să o negociem la interviuri. Doar când vom uita să fim cine ne spun ceilalți să fim, vom putea deveni cei care suntem.

Nu există facultăți "fără viitor", există doar oameni fără viitor. Pentru că nu o facultate îți determină viitorul, ci tu ești cel care ți-l creionezi. Deși unii ar spune că și creionul e important, tot artistul trage sforile!

De ce am renunțat la facultate și ce am învățat din asta

Anul ăsta am renunțat la facultate după ce ajunsesem deja la jumătate. Urma să trec în anul 3 la facultatea de Automatică și Calculatoare din cadrul "Politehnicii" din București. Cu ocazia asta mi-am luat cele mai multe roșii în față, am primit cele mai interesante apelative și am realizat cât de puțin le pasă celorlalți. Mi s-a spus că sunt prost, bătut în cap, încăpățânat și ignorant, că renunț prea ușor și că nu am chef să învăț. Mi s-a spus că m-am înhăitat cu cine nu trebuie, că am fumuri în cap, că mă consider mai deștept decât sunt, că sunt egoist și că nu îmi pasă de ce au investit alții în mine și, ca o cireașă pe tortul mare și frumos de mai sus, mi s-a spus că prin decizia asta tocmai mi-am ratat viața. De parcă viața unui om ar sta într-o amărâtă de școală!?! Dar mă rog…

Ce m-a condus la asta?

Întotdeauna m-am considerat un visător. Ceilalți i-au spus naivitate. De fapt, cred că sunt și visător și naiv. Merg bine împreună. De mic mă stresa gândul facultății și al unei profesii. Am crescut cu fobia asta în mine, că nu o să știu ce să mă fac când o să fiu mare și, ca o profeție împlinită, exact așa s-a întâmplat! Nu știu cât de conștient am fost, când mi-am ales facultatea, că o să o dau în bară. E clar că dacă cedezi presiunilor celor din jur nu ajungi unde trebuie, nu? Dar nu, nu e vina lor! E vina mea că nu am fost mai puternic. Na, domeniul era bun, job-uri se găseau, salariile erau mari. Unde în altă parte aș fi vrut să merg dacă nu unde am mers?

Oriunde și nicăieri ar fi trebuit. Din cei doi ani terminați am învățat că nu e nimic mai frustrant ca realizarea unei activități care nu te împlinește. Să fii angrenat zi de zi în ce nu îți place soarbe fiecare strop de energie și creativitate din tine. Pentru unii poate că nu e așa mare lucru să renunți la o facultate. Ei bine, pentru mine a fost. Să fii timp de 12 ani de școală printre cei mai serioși elevi, să iei o notă destul de frumoasă la BAC și să reușești să intri fără un strop de meditație la Poli nu e de ici, de colo, zice lumea. Adevărul e că nu e nici "big deal" ce am făcut eu prin școli la o facultate. Eu aveam să realizez mai târziu. A creat o presiune urâtă de tot asupra mea, făcând decizia mult mai grea.

Am reușit să mă smulg și să renunț, după anul 2, pentru că după primul nu am avut tăria.
De ce decizia asta radicală? Pentru că nu am vrut să devin propriul sclav. Nu am vrut să accept să-mi trăiesc viața după regulile altora. Pentru că nu merita să mai pierd niște ani din viață într-un domeniu care nu îmi oferea nimic, sufletește vorbind. Pentru că am realizat că nu e drumul potrivit pentru mine și, ce faci când îți dai seama că nu mergi pe unde trebuie, mergi înainte? Cei mai mulți asta fac, merg exact înainte! Uneori se trezesc când e prea târziu.

Ajunsesem să simt că, dacă nu renunț acum, nu o să renunț niciodată. Decizia asta căpătase o așa importanță, de parcă viața mea era în pericol! Când am realizat că nu e mare lucru, totul a devenit mai ușor, iar acum, privind puțin mai detașat, îmi pare rău doar de greșeala de a începe o facultate din capul locului.

De ce viețile noastre sunt jalnice și care ar fi soluția

Simplu și tăios: viețile noastre sunt jalnice pentru că acceptăm ca ele să fie astfel!
Să elaborez. Trăim vieți mizerabile majoritatea dintre noi. Ne spunem că o ducem bine, că ne distrăm și suntem fericiți. Adevărul? Ne mințim cu nerușinare, din dorința după confort interior! Am ajuns atât de disperați încât nu avem curajul să ne privim în oglindă și nici să stăm singuri cu noi înșine. Credem că dacă alergăm reușim să și fugim! De asta viețile noastre au devenit atât de încărcate. De asta vrem cele mai noi gadget-uri și cele mai tari mașini. De asta ne îmbrăcăm cu cele mai de firmă haine și cele mai scumpe bijuterii și tot de asta pozăm în stânga și în dreapta cu cel mai mare zâmbet de care suntem capabili, pentru că știm că viața noastră nu mai valorează doi bani și încercăm să salvăm aparențele. Pe afară vrem să arătăm bine, să nu știe vecinul de putregaiul din interior, dar nu suntem conștienți că și vecinul, tot ca să nu știe vecinul, face exact la fel!

În timpul facultății sentimentul acestei vieți jalnice era ca un ghimpe în picior. Îl simțeam la fiecare pas, mă împiedica să mă concentrez, nu mă lăsa să dau ce am mai bun din mine. Simțeam cum visătorul și naivitatea din mine își dau mâna și se îndepărtează grăbiți. Unde era viața aia mișto de tot pe care mi-o doream? Oare asta însemna să trăiești? De ce eram, până la urmă, pe pământ, iar fericirea ce înseamnă, un bun acordat celor puțini? Un țel deșert pentru ceilalți?

Cred din suflet că o viață frumoasă e ceea ce meritățm cu toții, dar pentru asta avem nevoie să dăm tot ceea ce ne blochează drumul către acolo. Pentru mine facultatea era un mare obstacol pe drum. Nu era singurul, dar necesita îndepărtare grabnică. Îmi acoperea viitorul strălucitor din față. Și de astfel de obstacole viețile noastre sunt pline. Școli ieftine, joburi stresante, relații nefericite. Liste ce se vor completate ne așteaptă pe fiecare pentru că doar noi știm ce ne împiedică să ne atingem potențialul și ce anume stă în calea fericirii noastre.

În loc de concluzie

Deciziile importante întotdeauna vor stârni critici. Ceea ce merită realizat niciodată nu se va obține gratis. La fiecare pas pe care îl vei face în direcția visului tău, vei auzi zeci de voci care te vor trage înapoi. Nu le lăsa să reușească! Pentru mine renunțarea la facultate a fost cel mai important moment de până acum. Nu știu unde o să ajung, dar prefer să merg înainte. Un prieten mi-a spus că nu ar trebui să mă las, că țara asta e plină de mediocrii cu școală și că, mai bine să fiu unul dintre ei decât și ratat și fără facultate. Nu l-am ascultat, simțeam că asta e consolarea lui pentru că nu a avut curajul să ia aceeași decizie, la timpul lui.

Odată cu marile alegeri vin și marile responsabilități, dar orice călătorie începe cu un pas și întotdeauna pasul următor este cel care trebuie făcut. Pentru o viață împlinită trebuie să renunți la tot ceea ce te ține în urmă și să accepți orice te-ar trage înainte. Tu ești creatorul propriei tale vieți. Ia deciziile pe care trebuie să le iei! Restul nu contează!

Ce înseamnă să renunţi

Am primit reacţii interesante şi diverse în urma postării de ieri referitoare la decizia mea de a renunţa la facultate. S-au format, neintenţionat probabil, 2 tabere: una pro şi una contra. Nu vreau să mă refer la niciuna din ele în mod special, dar vreau să mă leg de un aspect care mi-a fost adus în atenţie şi de care nu prea am vorbit în postul de ieri – renunţarea şi ce înseamnă ea.

Înainte să iau decizia radicală de a termina cu tot ce înseamnă Automatică/Inginerie marea mea problemă era cum să fac să aflu adevăratul motiv pentru care vreau să fac această alegere. Pe faţă îmi aduceam argumente reale, evidente, dar încercam să fiu sincer şi să sap mai adânc pentru a nu realiza, mai târziu, că mă foloseam de scuze. Pe scurt problema era: renunţ la luptă pentru că sunt laş sau pentru că vreau să rămân în viaţă aşa încât să pot lupta şi altă dată?

Ai nevoie de curaj ca să pleci!

S-a creat un tip în societatea noastră pe care îmi place să-l numesc Mitul Eroului. Pe cine reprezintă? Pe toţi cei care nu renunţă niciodată. Îi întâlneşti la tot pasul şi te loveşti de ei pe orice stradă. Îi recunoşti de la distanţă, au în ei o tărie şi o înverşunare aparte. Cum se manifestă? Nu se opresc. Niciodată! Contează dacă merg pe unde trebuie? Dacă are vreun sens ceea ce fac? Dacă îi împlineşte? Prea puţin! Ei au ceva de terminat şi poţi fii sigur că o să termine şi, la fel ca eroii din filme sau basme, nu îi interesează ce distrug în misiunea lor de salvare, dar probabil că nu are nicio importanţă asta, cine ştie?

Habar nu am ce îi motivează pe oamenii de genul. Poate sunt de vină cărţile sau oamenii care le-au băgat în cap că numai laşii renunţă. Sau că la succes nu ajungi decât dacă tragi cu dinţii de tine în direcţia în care ai pornit. Nu ştiu. Ce ştiu, însă, e că ajung ACOLO UNDE trebuia să ajungă, doar pentru a-şi da seamă că NU ACOLO VOIAU să ajungă! În cazul ăsta, nu ar fi fost bine să ridice capul din pământ mai înainte?

Ai nevoie de curaj ca să pleci, pentru că, dacă o faci, vei fi considerat laş. Poate că nu ţi se va spune în faţă, dar oamenii vor gândi despre tine că eşti un prost, un încăpăţânat şi un ratat. În afară de câteva persoane cărora ai datoria să le explici, părerea celorlalţi nu trebuie să te intereseze. Ascultă-i şi ia aminte, dar fă ca tine!

Când toată lumea stă confortabil într-un tren e greu ca tu să ridici şi să cobori, dar doar dacă cobori dai dovadă de curaj! Dacă ai realizat că locul tău nu e tren, nu ai fi un idiot dacă ai rămâne acolo, indiferent din ce motive ai face-o? E o chestie de bun simţ, până la urmă!

Ce înseamnă să renunţi?

Să renunţi înseamnă să baţi în retragere fără să fii dat tot ce poţi, deşi te lupţi pentru ceea ce îţi doreşti. Dacă realizezi că lupţi pentru ceea ce nu vrei şi te opreşti, nu renunţi – de abia atunci porneşti la luptă! “Those who never win and never quit are idiots”, keep that in mind!

Manifest

Tocmai ce am citit pe Facebook o postare foarte interesantă, care reflectă niște adevăruri evidente, niște boli cronice aș putea zice, boli de care suferim, cu toții. Nu știu cine l-a scris și îmi pare sincer rău pentru persoana în cauză, dar iată cum spune: *“Am dat licența, am luat o notă foarte bună, de peste 9.50. Am muncit în timpul facultății pentru că auzisem de la cei din jur că atunci când vei termina îți trebuie experiență. La toate locurile de muncă la care am fost în timpul școlii pot să zic că mă duceam cu silă și scârbă, doar pentru ca nu aveam altă sursă de venit și eram nevoită. Acum, de 3 luni, sunt acasă, pe spatele părinților, lucru care sporește stresul pentru ca îmi reproșează faptul că am făcut o facultate degeaba și acum sunt nevoiți să mă întrețină ei la 22 de ani.”*

Nu știu pe cine consideră persoana respectivă vinovată de situația în care a ajuns ea. Dacă îi consideră pe alții, îmi pare rău pentru ea, ar trebuie să conștientizeze că se înșeală. Postarea am citit-o pe profilul unei terțe persoane și avea, la început, încă o frază:”Să mulțumim sistemului educațional de căcat!”. Deci, cine e vinovat pentru situația fetei? Sistemul, normal!

Să dai vina pe altcineva e cea mai ușoară variantă. De ce nu avem job-uri? Din cauza firmelor și a patronilor! De ce o ducem prost? Din cauza guvernului, evident! De ce educația formală nu mai contează? Pentru că e sistemul gândit prost! Etcetera, etcetera. Bla, bla, bla, adică! Din cine e format sistemul? Cine i-a ales pe politicieni? Cine acceptă să lucreze de scârbă și silă? Nu, nu noi, dar atunci cine? Ceilalți, așa-i! Cum spunea Dante (sper să nu mă înșel): “infernul e format din ceilalți”.

Așa cum spuneam, îmi pare rău de fată citată și îmi pare și mai rău că nu e singura în situația asta. Suntem o mulțime de tineri care ne lovim de barierele societății, dar eu mă întreb: cine ne obligă să-i credem? Ei pot să ne spună orice, dar noi alegem ce luăm de bun și ce aruncăm la gunoi! Dacă privești în jur, vezi clar că să îți găsești un job devine o misiune imposibilă, iar dacă îl găsești, poți să-ți iei adio de la viață și, în plus, stai cu frica în sân că o să rămâi pe drumuri – ce faci dacă ești dat afară?

Că facultățile nu prea te mai ajută, asta vedem cu toții! Dacă vedem, atunci de ce le mai facem? De ce mai tocăm bani și timp cu ele? Pentru că ni se spune că trebuie să avem o facultate, un master și un doctorat? Ei bine, dacă din cauza asta, atunci ne meritățm, cu vârf și îndesat, soarta!

Dar nu despre asta vreau să vorbesc, ci despre boala cronică de care suferim mulți dintre noi: pasivitatea. Ea e responsabilă pentru faptul că noi încă mai mergem la școli sau la job-uri care nu ne oferă decât aproape nimic în schimb. Ea e vinovată pentru faptul că aruncăm tot timpul vina pe ceilalți. Noi ce facem? Noi stăm cu brațele încrucișate, ascultăm o manea așa încât să audă tot blocul și ne uităm la meci, țipând în gura mare. Și ne mai plângem de ce nu avem viață! Ei bine, pentru că suntem pasivi! Pentru că stăm, stăm și ne uităm. Cine am vrea să schimbe lucrurile, dacă nu noi? Cei din sistem? Păi nu măi oamenilor, că ei din asta trăiesc, cum să-și taie singuri craca de sub picioare?

Trăim, zi de zi și clipă de clipă, sub ecoul lui “las-o mă, că merge așa”. Nu, nu ne zbatem. Nu avem grijă cum ne cheltuim timpul, banii, inteligența. Dacă avem de ales între distracție și orice altceva, ce alegem? Orice, numai distracție să fie! Îl lăsăm pe Dorel al nostru să muncească, iar noi ne plângem că nu merge treaba bine. Păi de unde să meargă, dacă poporul nu mișcă? Cine să fie valul care să spulbere rebuturile, dacă nu noi?

“Am dat licența, am luat o notă foarte bună, de peste 9.50. Am muncit în timpul facultății pentru că auzisem de la cei din jur că atunci când vei termina îți trebuie experiență. La toate locurile de muncă la care am fost în timpul școlii pot să zic că mă duceam cu silă și scârbă, doar pentru ca nu aveam altă sursă de venit și eram nevoită.” zice tânăra noastră. “Păi măi, copilă, ce căutai să faci o facultate și să lucrezi pe un domeniu care nu îți place?” îmi vine să o întreb. Sau poate că îi place, dar nu se găsește

de lucru pe domeniul ei. Oare? De ce avem impresia că marile succese apar atunci când lucrezi pentru ceilalți? De ce nu vedem că oamenii care au făcut ceva notabil au făcut asta în timpul lor liber și din pură pasiune? Tot din pasivitate, probabil. Nu suntem în stare să ne mișcăm fundurile la treabă, decât dacă ne împunge cineva cu sulița în coaste! Eu mă întreb, de ce s-a mai dus la job-urile alea, doar pentru bani și experiență? Păi dacă da (după cum chiar ea spune), oare de ce se miră că acum trăiește tot pe spatele părinților? Cum ar vrea să progreseze, dacă face lucrurile în silă? Cum să fii observat, dacă tu nu te diferențiezi de mulțime?

E păcat. E păcat tare de tot, pentru că ne batem joc de viețile noastre. Suntem învățați de generația anterioară că altcineva trebuie să aibă grijă de noi și, implicit, că altcineva e responsabil pentru mizeria în care trăim. Pe cât de paradoxal și ilogic pare, pe atât de mult credem asta și ne comportăm ca atare. Oare de ce tânăra în cauză, în loc să stea pe spatele părinților și să își plângă de milă, nu pune osul la treabă? De ce nu se ridică, nu trece peste dezamăgire și iluzie și scoate ceva bun din anii petrecuți prin școală? De ce așteaptă să îi ofere cineva un salariu, când ar putea să găsească o modalitate să câștige bani și să fie propriul ei șef? Doar ea știe, dar e păcat, pentru că își irosește viața. Ce nu construiești tu cu mâna ta, nu o să construiască nimeni pentru tine!

Poveștile noastre seamănă între ele. Suntem cu toții oameni și majoritatea dintre noi am putea face lucrurile mai bine. Am putea să ne refuzăm condiția, să ne ridicăm și să luptăm pentru propriile vieți și destine. Putere avem. Resurse avem. Ne lipsesc dorința, responsabilitatea și alegerea. Alegerea de a vrea să facem pasul înainte. Dacă suntem nemulțumiți de ceilalți, înseamnă că suntem nemulțumiți de noi. Dacă vrem să-i schimbăm pe ceilalți, trebuie să ne schimbăm noi mai întâi. Că viața e grea, știm, dar că depinde de noi să o facem mai frumoasă suntem conștienți?

Însăilând versuri

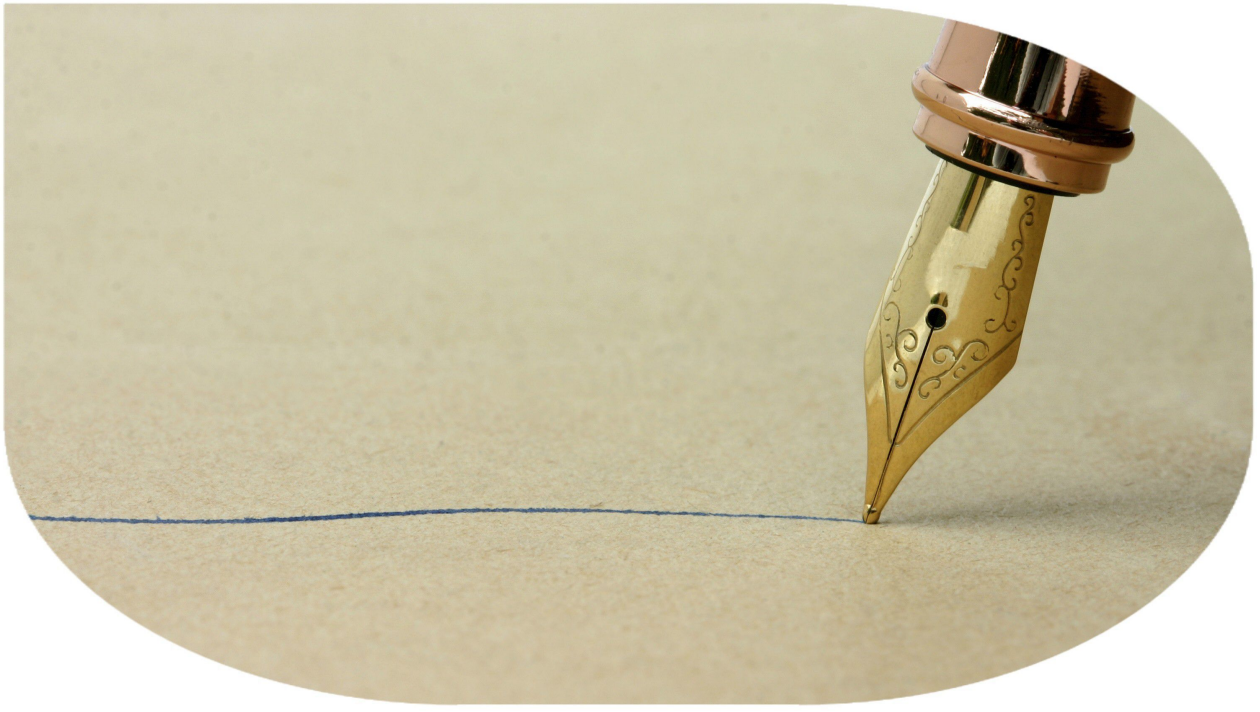

As vrea...

As vrea sa ma opresc din drum,
Sa pot sa vad si ce-i sub negrul scrum.
As vrea sa stau sa meditez putin,
La ce-i mai bun, de importanta plin.
As vrea sa vad un rasarit, un asfintit,
Sa pot s-observ frumosul nedescoperit.
As vrea sa pot zambi cand n-am de ce,
Si sa gandesc si-atunci cand n-am la ce.
As vrea sa schimb o tara, un popor,
Dar cum, cand soarele-i sub nor?
As vrea mai mult sa pot citi,
Din ce stiu altii eu sa pot primi.
As vrea sa stiu si ce e maine si apoi,
Sa-i scot pe toti de sub noroi.
As vrea ca tot ce spun, fagaduiesc,
Sa reusesc sa implinesc.
Si as mai vrea sa schimb o viata, un hotar,
Sa ma predau pe-al Domnului altar.

N-am să-nțeleg

N-am să-nțeleg de ce m-apuc să scriu așa ceva,
Când știu că-oricum răspunsuri eu nu voi avea.
(Și, totuși, scriu…)

N-am să-nțeleg de ce atâta lipsă de încredere în sine,
De ce atâta zbucium, luptă, pentru un sărac “mai bine”;
De unde atâta frică de tot ce este nou, de ce n-ai mai făcut,
Uitând de câte greutăți prin viață ai trecut.

N-am să-nțeleg de ce atâta lipsă de iubire
De ce vor toți să faci ca ei, dar nu ca tine.
N-am să-nțeleg de ce mai sunt și egoiști pe lume
Și mai și spun că nu-s așa, sunt altruiști, pe bune.

N-am să-nțeleg de ce atâta ură și răceală,
De parcă am fi, din nou, în Era Glaciară.
De ce așa o răsturnare de valori,
De ce fac toți, din vechile comori, gunoi.

N-am să-nțeleg de ce atâta muncă și război
De parcă-am vrea sa arătăm tot ce avem mai rău în noi.
De ce atât de mulți abandonează visuri,
Uitând de toate-acele “Paradisuri”.

Și-ntr-un final, oricât de mult aș vrea și aș lupta,
N-am să-nțeleg de ce nu înțeleg așa ceva.
(Dar tot încerc…)

De ce rămâi...?

De ce rămâi mereu cu mine,
Deși toate se duc?
Te vreau să pleci și tu la tine,
Să fiu iar singur cuc.

De ce rămâi în mintea mea,
Și-mi faci viața amară?
Te vreau să fugi de tot din ea,
Rămâie ca o gară.

De ce rămâi în gândul meu?
Încerc să te alung!
Nu reușesc să fiu deloc doar eu
Și nu pot nici să plâng.

De ce rămâi în al meu suflet,
Deși te vreau afară?
Aș vrea să poți fi un colet
Să te trimit din țară.

De ce rămâi mereu cu mine?
Știi oare că nu vreau să pleci?
Și, totuși, fără tine ar fi mai bine!
Dar nu! Mă mint, te vreau aici!

Vreau să rămâi, să stai, să vii!
Te vreau nu doar în gând, în suflet, sau cu mine.
Te vreau la mine să tot fii,
Cu tine mi-ar fi mult mai bine…

Te caut în toate

Te caut în soare, în zare, în nori
Mă uit după tine, te caut prin ploi.
Te caut în viscol și-n fulgi albi de nea,
Îmi bântuie gândul imaginea ta.

Te caut în noapte, te caut și-n zi.
Știu că exişti, exişti de n-ai fi…
Te caut în beznă, în ceață și fum,
Te văd în lumina ascunsă în scrum.

Te caut în oameni, în fluturi și flori.
Privirea-mi lovită de-atâtea culori
Te caută iarăși și iară și poate cândva
Se va lovi de senină si caldă imaginea ta.

Te caut în nimeni, te caut în toți.
Mă uit după tine: parcă vii – nu mai poți.
Am să te văd într-o zi și-atunci o să știu
De ce nu-i devreme, de ce nu-i târziu.

Nu am curaj

1. Nu am curaj să cred, să sper
Nu am curaj să fiu de fier.
Nu am curaj să lupt să stau,
Nu am curaj să fac ce vreau.

2. Nu am curaj nici să trăiesc;
Nu am curaj să prețuiesc.
Nu am curaj să mai visez,
Nu am curaj să dezertez.

3. Nu am curaj să mai gândesc.
Nu am curaj să te privesc.
Nu am curaj să plec, să fug;
Nu am curaj să te alung.

4.Nu am curaj să merg pe drum,
Nu am curaj să nasc din scrum.
Nu am curaj să sar în gol,
Nu am curaj să plec în zbor.

5. Nu am curaj să fiu schimbare
Nu am curaj să-mi cer iertare.
Nu am curaj să te aștept,
Nu am curaj să te iubesc.

6. Îmi fac curaj! Să fac ce vreau,
Să spun ce simt, ce dau, ce iau.
Îmi fac curaj să prețuiesc,
Îmi fac curaj și să iubesc.

7. Îmi fac curaj să și visez.
Să sper, să cred, să aiurez!
S-alerg, să mă opresc, să zbor,
Și să privesc în sus, spre nor.

Cautare (sau Versuri insailate la examen)

Ce faci la examen cand nu ai habar de rezolvari? Te apuci sa aberezi! Asta am facut eu azi la un examen la care oricum nu stiu de ce m-am dus. Pentru ca nu voiam sa ies primul din sala, m-am luat sa scriu de zor…dar o poezie. Ceea ce a iesit se gaseste mai jos. E neterminata, pentru ca am plecat pana la urma, dar prefer sa o las asa ca sa suprinda momentul in plina lui putere.

Si nici secundele nu vor parca sa plece.
Afara ploua-ncet si e asa de rece.
E cald aici si e chiar foarte bine;
De fapt, ar fi, daca as sti de mine.

De mult incerc sa aflu cine sunt, unde ma duc,
Sa nu mai fiu in vant o frunza galbena de nuc.
Atat as vrea sa vad: un drum mai luminat;
Sa stiu unde ma duc, de ce, cu cine am plecat.

E trist ca-n asta a-noastra scurta viata
Traim asa anost, desi ea-i doar un fir de ata.
N-avem curaj sa lasam tot si sa plecam departe,
Nici nu riscam sa facem ce dorim, aici, acum, aparte.

De multe ori as lasa tot ce stiu si tot ce am.
Mi-e dor de-o viata asa…plina de calm.
Nu vreau comoditate, plafonare, ori drum lipsit de risc
Vreau provocare, ambitie si nou, urcus spre cel mai mare pisc.

Iluzii

Ultimul examen, ultimele versuri scrise. Cred ca o sa transform acest obicei in traditie.:)
Și totu-i o iluzie în viață,
E marfă ieftină vândută-n piață;
Minciuni sfruntate, păcăleli și înșelări
De parcă-am fi venit din hău, din depărtate zări.

Trăim constant iluzia iubirii.
O împletim ades cu-acea a fericirii.
Dar nu vedem că totul are un sfârșit,
Și toate trec, fugind, cum au venit.

Ne-am învățat să viețuim și în societate.
Am dobândit și un concept mai nou: singurătate.
Muncim atât de mult, trăim atât de sec,
Dar nu realizăm că toate de pe astă lume trec.

Iluzii sunt, au fost, vor fi mai multe,
Deși ne vom dori să luăm viața la trânte.
Dar dintre toate, cea mai mare aroganță
E-iluzia prea cunoscută, numită trist: Speranță.

Umbre albastre

Mergeam pe drum, tăcut, gândind la tine;
Nu te știam deloc și mi-era bine!
Erai o umbră fadă, pierdută în marea de ceață
Veneai din căldura răcelii de gheață.

Nu te vedeam nici atunci; nu te văd nici acum,
Privirea și mintea-mi sunt toate-ntr-un fum.
Și, deși aș vrea să privesc, să știu cine ești
Tu, umbră ascunsă, te împotrivești.

Mai te luminează, frugal, raze de soare,
Aducându-mi pe buze o stresantă-ntrebare:
De ce în lumină misterul sporește?
Să fii doar o umbră ce crește…și crește?

De stau, de gândesc, dileme tot vin
Und’ să le duc? Und’ să le-anin?
Căci viața e una și mie îmi cere
Să fug, gol și nebun, după himere.

Și tu, umbră albastră, ieșită din ceață,
Ești tot o himeră, plasată-mi în față.
Mă uit după tine, privesc tot în zare
Cu speranță deșartă la o schimbare.

Nimic nu m-oprește să sper, să gândesc la mai bine!
De unde să știu ce-o să-apară mai mâine?
Poate că-atunci, cândva, undeva, într-o seară senină
O să te recunosc, nefiind așa de multă lumină!

În viață, lumina e umbră și umbra-i lumină,
Nu-i graniță clară ce le dezbină.
Iluzii și umbre: a le urma riscu-i mare…
Dar doar urmărirea aduce culoare!

Ce-a fost, a fost

Acum, în ceas târziu de noapte,
Când gândurile-mi sunt departe,
Zic doar atât: de ce nu eu?
Oh! De ai ști cât mi-e de greu…

Dar, de ai ști? Ai știi degeaba
Cum suflă vântul, vara, pleava!
Ce-a fost, a fost, nu va mai fi,
Degeaba curg lacrimi târzii.

Oricum a fost, nu a fost bine
De ce am ascultat de tine?
Da, te-am crezut, că fără grabă
Inima ta-mi va fi întreagă…

Povaţă:
Când e frumos, și cald, și bine
Să nu zâmbești, ca nu va ține!
Iar când e trist și noapte-afară,
Tu să nu uiți de luna clară!

Nesperanţă

E-atâta zăpadă și-atât e de frig!
Stau singur în beznă, singur și strig.
Dar strig în tăcere, nu vreau să auzi,
Plâng doar în mine, ochii-mi nu-s uzi.

Sunt gânduri ce vin, sunt gânduri ce trec,
Iluzii ce vin, iluzii ce plec.
Căci alb e afară, în noapte eu sunt
Și caut cu-ardoare un sens pe pământ.

Căci viața-i frumoasă, dar dură și grea,
Nu-ți poți găsi calea-n frântură de stea!
Doar jos, în mocirlă, în probleme și clei
Găsești existența, exiști doar de vrei!

A trăi-nseamnă nou, și visare, și gând…
Înseamnă să cazi, dar să mergi, chiar plângând!
Frumosul nu vine din ce ai… sau dorești,
Contează să fii, să alegi, să trăiești!

Și toți alergăm; în sus, jos, mereu
Ne plângem într-una de cât ni-e de greu.
Fericiri nu avem, doar în negru trăim,
Mă întreb câteodată: de ce nu murim?

Despre fericire

O viata aproape perfecta…

Se povesteste ca undeva, intr-un sat indepartat, traia un mare intelept. Pentru ca vestile despre intelepciunea si cunostintele sale au ajuns in toata lumea, oameni din toate cele patru zari veneau la el pentru pentru a-l asculta si pentru a primi sfaturi. Intr-o zi, cativa tineri s-au dus la acest intelept si l-au rugat sa le spuna cateva invataturi care sa ii calauzeasca pe drumul vietii. Pentru ca inteleptului nu ii prea placea vorba lunga (probabil de asta era asa de intelept) si-a luat cateva minute pentru a se gandi, apoi se intoarse oferindu-le cel mai maret sfat posibil: “Viata noastra, a fiecaruia, este aproape perfecta. Ar fi perfecta daca nu ar avea aceasta ‘mica’ si singura problema: nu merge decat inainte, asa ca trebuie sa traiti (frumos) din prima.”

Morala: Trebuie sa traiesti (frumos) din prima!

Despre fericire…

“Fericirea e să ştii să îţi doreşti ceea ce ai deja.” - Augustin

Nu stiu de ce, dar azi mi-am amintit de aceasta maxima ca sa-i spun asa si tot nestiind de ce, iata ca ma apuc sa insirui iar vrute si nevrute…despre fericire de asta data. Stiai ca lumea noastra este plina de fericire? Stiai ca toti oamenii sunt multumiti?…Nu, nu stiai, pentru ca nu este nici pe departe astfel. Fericirea parca fuge de noi, iar multumirea – nici macar basm nu mai e. Totusi, lucrurile ar trebui sa stea astfel. Sa-ti spun si de ce. Pentru ca fiecare spune: “Daca as avea asta mi-ar fi de ajuns” sau “Sa scap si de asta si nu imi mai trebuie nimic.” Destul de cunoscut, nu? Paradoxal, se intampla asa cum isi doreste, dar fericirea ii lipseste si, astfel se intra intr-un cerc vicios, din care cu greu se mai iese: “Daca…”, … ,”Daca”. Aici intra in scena ideea de mai sus: “Fericirea e să ştii să îţi doreşti ceea ce ai deja.” Intotdeauna poti gasi lucruri care crezi ca te vor face fericit. Si, dupa ce le vei avea, vei gasi altele, dar numai fericit nu esti. Fericit nu poti fi “decat in ciuda a ceea ce ai, nu datorita a ceea ce ai”, sau asa cum spunea Cehov, “Fericirea este o recompensă dată celui care nu a căutat-o.” Si tare cred ca are dreptate…

Intreband de fericire

“Am fost foarte rar fericit…”-Johann Wolfgang von Goethe

Nu am dispozitia necesara pentru a filozofa (de unul singur) pe tema fericirii. Vreau doar sa mai (re) ridic niste intrebari. Care-i pana la urma problema cu fericirea? Se spune ca daca o cauti, nu o gasesti; dar nici daca nu o cauti n-ai certitudinea ca vine ea la tine. De ce toti ne-o dorim, dar prea putini suntem in stare s-o gasim?

Ma intreb uneori (pe langa intrebarile de mai sus), daca sunt fericit sau daca voi fi si e trist ca imi dau seama ca subscriu, fara voie parca, la afirmatia lui Goethe. Probabil ca daca nu am fost fericit pana acum, nu voi fi nici pe mai departe…

Oricum, fericirea vine nu din ceea ce ti se intampla ci din felul cum reactionezi la ce ti se intampla. Sau, cel putin, asa spun unii…

Bucuria dăruirii

Când vine vorba de cadouri, există două feluri de bucurii: bucuria de a primi și bucuria de a oferi.

Din cauza egoismului din ce în ce mai prezent, punem pe primul loc bucuria primirii. Petrecem timp gândindu-ne la ce ne dorim, uitând că putem și dărui.

Satisfacția primirii e searbădă, e de moment. Cu lucrurile ne obișnuim repede, oricât de mult ni le-am fi dorit.

Bucuria venită din a da e superioară. Te încălzește și îți inundă sufletul. Durează mai mult. Te înalță.

Să știi că aduci valoare, un zâmbet sau puțină culoare în viața cuiva…asta e fericirea, dar eul câștigă și ajungem să dăm dăruirea pe primire.

Așteptăm cu entuziasm să primim, dar de oferit, ce oferim?

Nu mai petrecem timp gândindu-ne la ceilalți nici măcar în momentele speciale din an. Aruncăm, frugal, vorbe de sezon. Nu investim în cuvinte meșteșugite, nici în cadouri alese, nici în gânduri profunde.

Așteptăm atât de mult să ni se ofere, încât uităm că noi trebuie să oferim! Să oferim nu ca să ni se ofere, ci ca să facem o viață mai bună. Vrem totul de la ceilalți, dar oare realizăm cât îi putem ajuta?

E mai ferice să dai, pentru că doar dăruind îți umpli sufletul! Lucrurile pe care le primești nu or să umple decât spațiu și timp. Ceea ce primești se duce, ceea ce oferi îți rămâne în suflet.

De atâta egoism, nu mai știm să dăruim și, ca un corolar, nu mai știm nici să primim.

Frumuseți imperfecte de fericire cotidiană

E ciudat cum cineva ți se pare frumos…azi. Dacă l-ai fi privit ieri, nu i-ai fi putut înțelege frumusețea și nimic nu oferă asigurarea că frumusețea va dăinui și mâine. Sunt persoane care, în anumite ocazii, ne par frumoase, dar după un timp, tot ceea ce era frumos la ele dispare. Trăsăturile lor ni se par comune, banale, plane și ne minunăm, peste clipe, de persoanele pe care le îndrăgeam cândva. Unde s-a dus frumosul? A fost și nu mai e sau nu a fost și nici nu o să fie?

Frumusețea vine din interior, dar nu, nu din interiorul subiectului, ci din interiorul privitorului! Frumosul nu se ascunde în ființa privită, ci în cel care privește. În ființa care iubește, nu în cea iubită. Nu suntem iubiți pentru că suntem frumoși, ci suntem frumoși pentru că suntem iubiți, se spune, iar a fi frumos nu e un standard, un absolut. Presupunând, însă, că frumusețea este absolută: ce farmec ar mai avea aceasta?

***

Când iubim pe cineva, iubim imperfecțiunile lui. Nu suntem atrași de cei fără greșeală, de cei fără păcat. Perfecțiunea e plictisitoare, monotonă. Poate fi plăcută de privit, dar nu e deloc de dorit. Defectele îi unesc pe oameni, nu calitățile. Eșecurile, nu reușitele. De ce totuși căutăm, în ceilalți, perfecțiunea? Poate pentru că o căutăm în noi și pentru că, oricât de tare am căuta-o, nu o putem găsi? Încercăm să ne îngropăm deznădejdea în perfecțiunea celuilalt... Abia apoi, uneori prea târziu, realizăm că și a lor, ca și a noastră de altfel, nu există.

Când totul trece, rămânem doar cu amintirile. Cu amintiri imperfecte, ale unor momente imperfecte, trăite cu oameni imperfecți, dar tocmai faptul că sunt imperfecte, le face atât de perfecte…

***

Devenim atât de obsedați de fericire, încât uităm de noi. De fapt, uităm de noi doar pentru că suntem obsedați de fericirea…altora. Ne dorim să salvăm aparențele. Nu vrem ca cei din jur să ne vadă triști, apăsați, obosiți. Ne mascăm chipurile cu fețe calde și le împodobim cu zâmbete cu grijă alese. Doar ochii ne mai dau, din când în când de gol, pentru că doar privind în ochi pe cineva, îl poți cunoște. Pe unde intră lumina, pe acolo se vede și sufletul.

Tot punându-ne astfel de măști de fericire, ajungem să credem că asta e, în realitate, fericirea. Ne lăsăm minți nu numai de zâmbetele celorlalți, dar și de ale noastre și nu numai că nu ne uităm în ochii lor, pentru a afla adevărul, dar nu ne uităm nici în ochii noștri! Să fie, oare, din cauza a ceea ce am putea descoperi? Atât de frică să ne fie?

Din adâncul nostru ecouri de adevărată fericire ne mai dau ghes, din când în când. Prea puțini, însă, le și ascultăm… Ne lăsăm furați de strălucirea de pe chipuri, ignorând răceala din spate. Ne mințim, cu zâmbete largi pe buze. Rămâne consolarea că măcar ne mințim frumos.

***

Ne obișnuim atât de mult (și atât de ușor) cu traiul cotidian, că uităm de fragilitatea vieții. La tinerețe, trăim cu iluzia imortalității. La bătrânețe, rămânem doar cu iluziile. Totuși, neconștientizarea finalului conduce la o trăire diluată. Ne oferim impresia abundenței timpului și nu realizăm că acesta se scurge nemilos, înainte. Noi cu ce rămânem? Cu impresiile, de cele mai multe ori.

Viața se întâmplă în fiecare clipă, în timp ce noi ne îndeletnicim cu altele. Nu ne mai bucurăm de momentele pe care le trăim. Le așteptăm pe cele de mâine, iar mâine, pe cele de poimâine! Uite așa, viața trece pe lângă. Să ne mai mirăm că nu suntem fericiți?

Trai (nefericit) printre tipare

M-am apucat de la un timp să îmi analizez mai în detaliu viața și am realizat, cu mare dezamăgire, că totul se rezumă doar la rutină. La o rutină impusă de norme, standarde sau dorințe din afară și viața mea nu e, în niciun caz, excepția.

Cum ne trăim viețile? După același tipar, cu toții. Muncă (sau școală – tot muncă, ba mai rea!), familie, televizor/net, învățat etc. "Distracție"? – o dată pe săptămână sau pe lună, plus, pe cât este posibil, concediul de peste an. Dacă ai sta să privești în urmă ai observa că ce iei pe mere, schimbi cu pere. Adică îți vinzi timpul, doar pentru a putea să cumperi din nou timp.

Unii, mai îndrăzneți (mai nebuni, poate), deviază cât de cât de la acest standard. Ei înțeleg că viața nu înseamnă să stai să muncești 8 ore pe zi (cel puțin!) și că banii nu sunt atât de importanți pe cât se spune. Ei aleg să se bucure 7 zile pe săptămână, 30 de zile pe lună, 365 pe an și nu se mulțumesc deloc cu frânturi din acestea! Ei realizează că pentru succes nu există rețete și că acesta înseamnă altceva, de la caz la caz și că fiecare îl atinge în felul său, pe propriul drum, pentru că îți atingi succesul doar atunci când nu mai urmărești succesul altora!

Problema cu traiul rutinizat nu e repetabilitatea acestuia, ci lipsa de fericire de care e însoțit. Uite așa trec zile după zile și ani după ani și ne trezim, cam prea târziu, că nu am trăit deloc, sau că am trăit, dar în nefericire! (Care o fi diferența?)

Dar acum? Acum ne mințim cu nerușinare sau ne aducem argumente, ca să o spunem mai frumos! Nu, noi nu muncim pentru bani, ci pentru satisfacția oferită, dar ia să rămânem fără salariu!?! Și acesta e doar unul din nenumăratele exemple…

Preferăm să ne mințim pentru că doar așa ne putem scuti de efortul schimbării. Dacă am privi realitatea în față am intra în conflict cu noi înșine și ar trebui ori să ne schimbăm pe noi, ori să schimbăm contextul, dar asta implică efort, iar efortul nu e de dorit. Deși suntem dispuși să ne vindem timpul, nu suntem dispuși să îl și răscumpărăm.

Fie că ne place, fie că nu, trăim toată viața așteptând weekend-ul, vacanța sau concediul. Nu e însă niciodată prea târziu pentru a face din fiecare zi o sărbătoare, un vis așteptat și împlinit, dar pentru asta trebuie să înțelegi că a trăi nu e dat de ce ți se spune acasă, la biserică, la școală sau la serviciu. A trăi înseamnă să ai curajul să descoperi singur ce înseamnă…

Fericire? Nu azi, mâine!

E ceva în firea noastră ce parcă se luptă să nu fim fericiți. Oricât de bine am duce-o, oricât de multe reușite am avea, oricât ar ieși lucrurile cum vrem noi, tot nu suntem pe deplin satisfăcuți. Întotdeauna vrem mai mult, iar dacă nu vrem, nu suntem mulțumiți cu ce avem.

De multe ori, așteptăm ziua de mâine ca să fim fericiți sau ne mințim că peste 2 luni, 1 an sau 5, o să ne putem bucura de viață. Spun ne mințim pentru că, de fapt, doar asta facem: în încercarea noastră de a anula dezamăgirea prezentului, ne proiectăm un viitor mai bun.

Nu suntem fericiți azi…oare ce ne face să credem că vom fi mâine? De ce suntem așa naivi și ne amăgim spunându-ne asta? E atât de greu de realizat că nefericirea de azi se va proiecta și asupra viitorului, iar asta se întâmplă pentru că așa e ea, fericirea: cu cât nu o ai, cu atât nu o să o ai! Cu cât o ai mai des (și cu cât aspectele din care izvorăște sunt mai mici) cu atât o să o ai mai mult!

De fericirea de mâine e responsabilă cea de azi. Doar bucurându-ne de prezent ne vom putea bucura de viitor, când acesta, va deveni, la rândul lui, prezent. Sunt aspectele mici ale vieții, reușitele minore și împlinirile banale care aduc satisfacția sufletului. Un fulg de nea, o rază de soare, un zâmbet cald de copil…o vorbă bună, o faptă de bine, o lacrimă… În orice rău există un bine, iar dacă nu există, binele ar trebui să fie în sufletul nostru! Așa ne putem bucura chiar în noapte și nor…De ce? Pentru că lumina ar veni de la noi!

Cine nu e fericit azi, nu o să fie nici mâine, pentru că fericirea e o acțiune, nu o reacțiune! Alegi să fii fericit, nu ești fericit dacă alegi (bine?)…O viață frumoasă, plăcută și împlinită stă la dispoziția fiecăruia! De ce să nu ne bucurăm de ea azi? Merită oare să așteptăm până mâine? De ce să dăm ceea ce e, pe ceea ce sperăm că o să fie?

Știți ce zic eu? Haideți să mai facem o dată calculele!

Privind la viitor

Traim intr-o lume…

Trece an de an, luna de luna, zi de zi si chiar clipa de clipa si ma opresc sa reflectez: oare exista ceva ce las in urma? Un exemplu, o ideea mareata, o fapta, sau un gand? Viteza ne inconjoara…uitam sa stam sa ne analizam viata…o consideram ca fiind ceva normal si, cine stie, poate chiar banal. Ce bine ca din cand in cand mai apare si cate un neprevazut, nu? Dar atunci nu ne place…Poate e durerea sau fericirea, sau amandoua, sau nici una…Luptam sa schimbam totul, dar de noi uitam…Incercam si din pacate, uneori reusim, sa ne ghidam dupa expresia “Infernul e constituit din ceilalti”. Incercam sa schimbam imprejurari, locuri si oameni, dar pe noi nu. Incercam sa ne schimbam familia, prietenii, apropiatii si chiar necunoscutii…Uitam insa de noi, uitam de faptul ca in urma noastra ramane ceva, fie bun, fie rau. Daca datorita tie, sau daca datorita mie, cineva se schimba in bine sau in rau? Daca cineva drag se opreste sa ma priveasca prea mult? Ce va descoperi? Traim in timpuri in care fiecare este apreciat in functie de cat de bine isi mascheaza adevarata fata. Traim intr-o lume in care “la moda” gasim lipsa de respect, indiferenta, rautatea. Traim intr-o lume care nu stie de undevine, dar nici spre ce se indreapta. Traim intr-un timp in care “tu” nu mai exista, ci inchinam totul propriului “EU”. Traim intr-o lume in care fiecare merge pe drumul lui, distrandu-se si profitand, daca se poate, de pe urma celorlalti. Traim intr-o lume care apreciaza raul, nu binele, non-valorile si absurdul. Traim intr-o lume in care nimeni nu intoarce capul sa se uite daca cineva e jos, daca cineva are nevoie de ajutor, sau daca poate ajuta cu ceva pe cineva. Traim intr-o lume in care nimeni nu se mai gandeste la ceea ce lasa in urma lui, la influenta si la exemplul sau…Nu!…nu!…nu!…”Trebuie sa privim spre viitor” a devenit sloganul zilelor noastre, in defavoarea celui care a devenit invechit, dar care era mai mobilizator: “Privind spre trecut schimbam viitorul”. Nu, nu mai avem timp sa ne oprim si sa ne gandim la ceea ce am lasat ieri in urma noastra…Intrebarile au destul timp sa apara insa…Pacat ca nu si raspunsurile…

A fost…

Iata ca si sfarsitul anului a dat peste tot si toate, deci si peste mine. Desi banuiesc ca mai toti isi intorc ochii spre ceea ce a trecut, nu stiu daca banuiala mea este conforma realitatii, dar eu unul mi-am mai intors cate putin ochii spre anul trecut si am ajuns la o concluzie.

De fapt, concluziile au fost mai multe si tare am impresia ca unele ma asteapta in viitor. Mi-e teama ca unele lectii din anul ce a trecut nu le voi invata niciodata. E incredibil insa prin cate lucruri poti trece pe parcursul unui an, cate persoane cunosti, cate persoane uiti (cate uita ele de tine), cate decizii esti obligat sa iei, cate bune, cate proaste…Cate necunoscute apar in ecuatiile vietii, chiar daca le rezolvi din greu…

M-am intrebat cam ce am realizat eu anul acesta si iata cam la ce raspunsuri am ajuns. Am terminat si eu liceul (ca tot omul, nu?) si am reusit sa iau si BAC-ul (cu o nota buna, spun unii, cu o nota bunicica, spun eu). Am intrat si la facultate, dar din pacate la o facultate care (inca) nu-mi place si care imi da mari batai de cap. (O sa-mi treaca, doar de asta s-a inventat fasconalul, nu?) Ce-am mai facut? A, da! In anul acesta am intrat cu bani pe bursa si tot in el am pierdut o parte buna din ei. Anul acesta am cunoscut o persoana speciala, care m-a invatat ca iluziile pot deveni uneori atat de reale…Tot in acest an am cunoscut o multime de alti oameni: la facultate, la AMiCUS, pe strada, prin timp; care mai de care mai interesanti si mai speciali. Asa…am vizitat Turcia, desi nu era neaparat un vis de-al meu, dar nu am regretat. Am vazut “Lacul Vulturilor”…si de cand voiam sa-l vad! Pe partea de dezvoltare personala: mi-am luat mai multe carti, dar nu mi-am mai facut timp sa le citesc, mi-am promis o multime de lucruri, dar prea putine le-am indeplinit, am gandit mult dar am facut putin. Asta asa, ca sa vorbesc codat – si pentru altii, si pentru mine.

Probabil ca si anul care vine va fi la fel, asta daca nu cumva va fi si mai rau. Cu decizii mai greu de luat, cu implicatii mai adanci si cu repercursiuni mai dure. Cu mai multe necunoscute si cu mai putine ecuatii rezolvate. Cu mai multa nevoie de schimbare si cu mai multe riscuri de asumat. Cu nevoie de mult curaj si atitudine. Cu stapanire de sine si disciplina. Cu rabdare, toleranta si iubire. Va fi un an cu de toate!

P.S: Anul tau vechi cum a fost? Anul tau nou cum va fi?

Dupa Revelion

Nu am sa inteleg niciodata de unde atata bucurie de Revelion. Bucurie nu pe mine, ci pe toti. Lasand la o parte faptul ca si noaptea de Revelion e o noapte ca oricare alta, nu inteleg de ce se face atat tam-tam pe acest subiect. Mancare, bautura, dans, distractie, artificii…din astea, se stiu.

Mi se pare mult mai normal ca oamenii sa fie tristi. Sa fie tristi ca imbatranesc, ca se mai apropie cu un pas de sfarsit sau ca devin mai putin copii si mai mult adulti. Se intampla la fel ca la ziua de nastere: party-uri si ‘La multi ani!’. De parca nu stim ca la un moment dat nu vor mai fi multi, dar parca in acele clipe ne ia pe toti valul si uitam cat de trecatori suntem prin viata. Macar o noapte sa ne distram.

Uite asa s-a mai dus inca un Revelion. Cel de anul acesta, ar spune unii. Al “x”-ulea, cred altii, iar pentru ceilalti, ultimul. Vor fi unii pentru care acesta va fi ultimul si toate urarile, de bine, de rau(sincere sau nesincere, cum or fi) nu ii vor ajuta. Ba inca le vor inaspri ultima existenta.

Nu pot sa nu ma gandesc ca sunt inca tanar, ca mai am multe revelioane de petrecut, multe aniversari de trecut si altele de genul. Imi doresc insa ca de fiecare data, in mijlocul bucuriei, atunci cand e cel mai usor sa uit, sa-mi amintesc ca sunt trecator si ca de fiecare data mai fac un pas spre final. Pana atunci, ma bucur de drum.

Retrospectivă pentru viitor

De la un timp îmi vine tot mai greu să mă uit în oglinda…sufletului. Când reușesc să îmi fac curaj suficient, îmi văd imaginea printre fire de praf. Nu știu dacă trecerea timpului este vinovată de această barieră, sau eu, prin dezinteresul manifestat, dar praful e acolo. Sunt însă și clipe în care îmi întind mâinile și îndepărtez cu grijă acele urme ale timpului nefolosit cum trebuie. Și nu îmi place ce văd.

Îmi amintesc că aveam vise mari. Mă uitam în mine și, deși nu vedeam cunoștințele și aptitudinile necesare reușitelor, nu îndrăzneam să mă opresc din visare. Poate că nu totul era posibil, dar mă comportam ca și când ar fi fost. Aveam aspirații, gânduri mărețe, planuri grandioase. Ce mi-a mai rămas? Niște imagini șterse, zărite printre gânduri de praf.

În prezent, acolo unde ar trebui să trăiesc, dar totuși, unde stau atât de puțin, lucrurile nu sunt deloc mai curate. Eroul din mine și-a găsit, încet, încet, scuze sau motive pentru o retragere timpurie. Toate acele vise nu s-au materializat decât în trecut. Privesc la ele cu nostalgie, neîndrăznind să le mai proiectez în viitor.

Viitorul…nu îmi aparține. Așa mă consolez, ca să nu fiu nevoit să recunosc că nu îl pot controla. Mă întorc la acele frânturi de tablouri și zâmbesc gândindu-mă la minunea realizării lor, dar planuri nu am, sau măcar părți din acestea. Mă mulțumesc cu priviri frugale în oglinda rece a sufletului.

Am renunțat de mult la luptă și la libertate. Cu tristețe o spun. Cu sinceritate. Nu mi-au mai rămas decât dorințe înăbușite, vise timorate, gânduri nerostite. Puterea de a lupta nu se găsește la magazinul din colț, din păcate, dar și din fericire.

Cum ar fi oare lumea dacă toți ar lupta pentru visele lor? Dacă nu ne-am mai lovi de rataţi și anonimi la tot pasul? Da, frumoasă, dar și anormală. Însă nu îmi pasă de ceilalți. Știu că trebuie să mă ridic și să lupt pentru viaţa mea. Să o trăiesc așa cum vreau eu, nu cum îmi spun ceilalți. Să îmi stabilesc ținte, să îmi întocmesc planuri, să-mi creez o cale. Să trec dincolo de vise. Să le transform în realitatea de zi cu zi.

Știu că pentru asta trebuie să îndrăznesc să mă privesc mai des. Știu că trebuie să îmi iau inima în dinți și să îndepărtez praful de pe suflet. Acest praf de frică, de scuze, de plângeri, pentru că doar așa voi putea vedea clar ce e dincolo și doar așa voi ști ce trebuie să fie afară. Doar așa îmi voi găsi puterea de luptă și curajul de a visa. Poate că unele vise nu vor deveni realitate, dar eu voi deveni mai puternic. Voi ști că am pierdut încercând. În această retrospectivă însă, nu e loc pentru scuze. E loc doar pentru viziune și pentru voință.

Scrisoare către anul trecut

Ai venit si tu ca toti predecesorii tai, cu multe sperante si promisiune de mai bine. M-ai facut sa cred ca o sa imi fie mai bine cu tine decat mi-a fost cu anul dinaintea ta. Mi-ai promis realizari marete, aventuri de neuitat si asteptari implinite. Si te-am crezut, cel putin pentru un timp. Vedeam deja viata cu tine numai in roz. Ma vedeam un fel de erou contemporan, iar tu erai cel care imi pazea spatele si, pentru un timp, chiar asa a fost. Planurile pe care ni le-am facut impreuna pareau foarte realizabile. Nu ne dadeam inapoi de la a munci din greu pentru a obtine ceea ce voiam. Desi nu de putine ori ne prabuseam dorind sa renuntam, nu o faceam, ci ne ridicam mai puternici. Pacat ca nu a durat mult.

Dupa miracolul de “3 zile” s-a asternut si peste noi praful rutinei. Parca semanai cu anul trecut mai mult decat credeam. Tot cu entuziasm, promisiuni si realizari ma vrajise si el. Tot bine a fost si cu el la inceput, dar mai apoi si-a dat arama pe fata. Speram, din tot sufletul, ca tu sa fii altfel! Speram ca miracolul sa dureze! Speram ca tot ceea ce visasem pentru mine, pentru noi sa devina realitate, dar zilele treceau si, asa cum ti-am zis, semanai tot mai tare cu predecesorul. Entuziasmul tau contagios parca s-a risipit fara urma. Visurile nu mai pareau asa realizabile, iar planurile nu se indeplineau deloc de la sine. Parca visul de anul trecut il traiam iar. Si incepuse atat de frumos…

Stii, imi promisesem ca voi fi altfel cu tine. Imi spuneam ca pentru tine voi lupta. De fapt, speram sa luptam impreuna, pentru noi, dar cred ca am fost singurul care a luptat. Asa cum era de asteptat, rezultatele nu prea aveau de unde sa apara. Da, o sa imi amintesti cat de bine si frumos era totul la inceput…si stii ca ai dreptate! Imi pare rau ca nu a tinut. Poate asa mai economiseam si eu din sperante si nu le investeam pe toate in tine. Nici linistea pe care credeam ca o sa mi-o aduci nu ai adus-o. De siguranta nici nu mai pomenesc. De optimism, de valori sau de reusite ce sa-ti mai spun? Ai avea tupeu mare sa zici ca mi le-ai daruit! Si stiai cat de mult mi le doream…

In fine. Stiam amandoi ca nu are cum sa dureze mai mult de un an. Imi pare rau insa ca nu am profitat la maxim, dar stiu ca a fost si vina mea. Spusesem ca imi voi face partea. Ca voi munci, voi lupta si nu voi dormi ca lucrurile sa mearga, dar asa cum aminteam, exceptand cele “3 zile” de miracol, nu am facut aproape nimic in acest sens. Ma mai intalneam cu motivatia din cand in cand si atunci stii ca lucrurile mergeau putin mai bine, dar doar pentru putin timp.

Draga an, eu zic ca e timpul sa ne despartim. Desi lucrurile nu mai merg de mult intre noi, am continuat sa speram. Fara prea multe rezultate insa, asa ca e timpul sa pleci. Nu mai putem trai impreuna tinand cont de situatia dintre noi si, ca sa fiu sincer cu tine, am deja un alt prieten. Il cheama „anul viitor” si urmeaza sa vina la mine de saptamana viitoare. Se pare ca lucrurile vor merge bine intre noi. Mai bine decat au mers cu tine. Pare mai serios, mai pus pe treaba, mai de baza. Nu ne-am facut inca planuri, dar avem timp si pentru asta. Adica, avem noi niste idei, dar ramane de vazut.

Sper sa nu te simti ranit, dar stii cum se spune:”Nu plange pentru ca s-a terminat, ci zambeste pentru ca s-a intamplat!”. Oricum a fost…a fost si nu trebuie sa ramanem sclavii trecutului. Crede-ma ca iti doresc, la fel cum imi doresc si mie, o viata mai buna. Sper sa gasesti pe cineva sa te faca fericit. Eu nu puteam fii prietenul de care aveai nevoie…Privesc in viitor si sper sa fie mai bine. Sper ca intre mine si anul viitor sa se lege lucrurile. Desi privesc cu nostalgie la momentele placute petrecute cu tine, as minti daca ti-as spune ca imi pare rau ca pleci si sper din tot sufletul ca sentimentul e reciproc.

Inchei acum multumindu-ti pentru momentele de vis, pentru planurile realizate si pentru sperantele implinite, dar desi stric toata multumirea, iti amintesc si ce se intampla in afara acestor clipe placute. De fapt, nu-ti mai amintesc, aminteste-ti tu! De fapt lasa… Te rog, roaga-te pentru mine ca si cu anul viitor sa-mi fie macar la fel de bine cum mi-a fost cu tine…

Ai grija de tine si succes in toate!

Cu pretuire,

Al tau fost prieten.

Ce-a fost, va mai fi, sau ce va fi, a mai fost?

Ceasul tăia, cu pași grăbiți, din sfertul academic al anului. Pe un deal, în mijloc de natură curată, câțiva își croiau drumul spre vârf. Doar bubuituri îndepărtate și râsete entuziaste tulburau cursul obișnuit al nopții. În câteva minute urma să se termine vechiul și să i se facă loc noului. Cel puțin în calendar…

Doreau cu nerăbdare ca vizibilitatea să fie maximă, așa că măreau pasul. Îi ajutau pe cei rămași în urmă și le luminau calea celor în dificultate. Nimic nu le-ar fi putut sta în cale! Atinseră destinația curând, își găsiră pietre cât mai confortabile și își lăsară ființele să se bucure de spectacol.

Scena era maiestuoasă, desprinsă parcă dintr-un basm vechi, bătrân, dar modern prin atitudine și culoare! Zgomot surd ca de lupte acoperea văile! Cerul împărțea întunecimea nopții cu lumini albe, mate, de lapte. Ceasul ticăia, leneș, spre anul ce urma să vină. Dar, tocmai când uitarea începea să se aștearnă peste gânduri, peste realitate se așternea visul. Și stele zglobii și lampioane tăcute și ceață de fum își luară rolurile în serios, aducând un plus de magie în aer. Undeva, pe un deal, câțiva entuziaști deveniră martori tăcuți ai poveștii. Doar ei o vor putea spune mai departe…

Clipele curgeau, gândurile se adunau…Oare la ce se gândeau, în timp ce priveau? La ce a fost, că va mai fi, sau la ce va fi, că sigur a mai fost?

Cine știe, poate că acele momente au înghețat acolo, pe cumpăna rece a timpului. Și poate că mintea s-a oprit și ea, odată cu el. Poate că amintirile și uitările, speranțele și iluziile, iubirile și indiferențele, au pierit, și ele, în ceața de pe vârfuri. Sau poate că s-au agățat de o aripă de vânt, ducându-se…departe! Probabil ar fi mai bine să rămână acolo…

Să privești la ce a fost nu are niciun rost, dacă nu te ajută să faci din ziua de mâine una mai bună. Dacă o amintire nu te face să zâmbești, uit-o! Dacă o iubire nu te face să te bucuri, uit-o și pe ea! Dacă un necaz nu te face să crești, uită-l și pe acela! Uită tot din ceea ce a fost frumos, dar nu a rămas frumos…

Treptat, liniștea se reașternea peste vale. Gălăgia se muta pe vârf, acolo unde se începea drumul de întoarcere. Plecaseră în trecut, se întorceau în viitor. Tocmai trăiseră cel mai frumos și special moment al anului… Dar, oare, cât va dura?

Viitor fără trecut

Ne-am învățat să dorim mult, dar luptându-ne pentru puțin. Cum am vrea să progresăm, rămânând blocați în trecut?

Ca să devii ceea ce poți fi, trebuie să abandonezi ceea ce ești! Doar privind în față vei înainta. Ce a fost, a fost. Ce va fi, nu a fost încă.

Uneori e de dorit să mergi atât de departe încât să nu te mai poți întoarce. Să îți arzi corăbiile și să te abandonezi uscatului. Să îți tai coarda de siguranță și să sari în gol. Să treci peste prăpăstii și apoi să arzi podul. Doar când nu mai ai altă opțiune, o să găsești adevărata cale.

Dar nu! Noi vrem progres fără efort. Rezultate fără muncă. Fericire fără durere. Iubire fără defecte. De unde să le luăm? În cel mai bun caz, (pe unele) putem să le oferim…

Doar când rămâi singur cu drumul, o să continui. Când mergi prea departe ca să te mai poți întoarce. Când pierzi ce e de pierdut. Când spui ce vrei să spui. Când asculți ceea ce e de ascultat.

Ne-am învățat să nu riscăm, iar dacă totuși o facem, avem pregătită rezerva. Nu ne aruncăm cu capul înainte, decât după ce ne-am asigurat că avem cască. Și așa e bine…pentru mediocritate.

Măreția nu apare decât acolo unde mediocritatea a fost lăsată în urmă, iar lucrurile bune nu vin decât în viața celor care au scăpat de cele rele.

E de dorit să mergi atât de departe încât să nu te mai poți întoarce! Cum să vrei să ajungi la stele, când tu ești legat de pământ?

De vorbă cu Dumnezeu

Pentru a reusi…

- Nu confunda niciodata reusita cu puterea, bogatia si celebritatea. Chiar daca se intalnesc uneori, nu inseamna ca sunt si prietene.
- Alege-ti o tinta care sa te pasioneze, sa-ti mobilizeze energiile si sa-ti ofere posibilitatea de a te realiza deplin.
- Pune-ti increderea in Dumnezeu si crede cu toata puterea ca vei reusi.
- Adu-ti aminte ca reusita si perseverenta merg intotdeauna pereche. In fiecare zi fa pasul in directia cea buna.
- Pune in practica marea lege a umilintei si slujirii: daca vrei sa fii cel mai mare, accepta sa fii cel mai mic.
- Fa din esecuri etape spre realizare.
- Niciodata sa nu rosesti din cauza convingerilor tale.
- Alimenteaza-te cu atitudini si ganduri nobile, generoase si pozitive.
- Ai curajul de a lua azi hotararea care-ti poate schimba viata.
- ***ACORDA-I LUI DUMNEZEU INTOTDEAUNA SI IN ORICE IMPREJURARE DIN VIATA TA, LOCUL I !***

Darul il primesti. Dar pe Cel ce-l daruieste?

Se povesteste ca intr-un satuc de munte traia cu ceva vreme in urma o familie de oameni simpli, dar credinciosi. Religia ocupa o pozitie importanta in viata lor. Erau nelipsiti de la biserica; chiar si cei trei copii veneau cu placere. Unul dintre copii se deosebea de ceilalti atat prin inteligenta lui, cat si prin faptul ca ii placea sa faca lucrurile singur. Vremea a trecut, iar baiatul a devenit un om la casa lui. Nu era bogat, dar muncea si spera ca intr-o zi va putea oferi familiei si lucruri mai bune decat cele de acum. Nu uitase de Dumnezeu, dar nici nu ii acorda un loc prea important in viata sa. De mers la biserica mergea, dar relatia lui pe verticala lasa mult de dorit; nu Il vedea pe Dumnezeu decat ca pe cineva care se ingrijea de altii, nu de el. Daca reusea ceva, credea ca prin propriile lui puteri a reusit. Gandind astfel si-a continuat omul nostru viata de zi cu zi. Muncea si munca i-a adus succes. Norocul a inceput sa-i surada; astfel a mostenit ceva pamant de la o matusa draga, cativa banuti de la tatal sau, batran de acum. Acestea si alte cateva circumstante norocoase l-au facut pe acest barbat un om bogat. Ceea ce e interesant e ca de biserica a uitat, iar de Dumnezeu nici nu mai putea fi vorba; era un om respectabil acum, nu avea timp de astfel de “prostii”.

Stau si ma intreb uneori, oare viata mea nu se aseamana cu aceasta ilustratie? Primesc o binecuvantare de la Tatal meu iubitor, iar eu ma laud singur. Oare cati dintre noi uitam sa Ii acordam lui Dumnezeu locul pe care Il merita in viata noastra? Binecuvantarile le primim, dar cu Cel care le ofera ce facem? Il lasam la usa si ne acordam meritul noua? De biserica uitam…nu mai e importanta sau daca mergem, mergem asa, formal, “de ochii lumii”, sau pentru ca asa suntem obisnuiti. Ce zice Dumnezeu cand priveste la atitudinea noastra sfidatoare? Nici urma de recunostinta nu se gaseste in ea…Oare cat timp ne va mai ingadui Dumnezeu viata aceasta? Isi va mai revarsa mult timp darurile lui peste noi? Cred ca ar trebui sa ne punem cu totii aceasta intrebare, dar sa ne si raspundem. Si nu numai atat, ci sa ne si schimbam aceasta atitudine nerecunoscatoare. Chiar daca El continua sa ofere, nu inseamana ca nu asteapta si ceva in schimb. Macar un strop de “multumesc” ofera-I chiar acum, iar pe langa asta, nu uita ca langa tine mai este cineva, care poate nu se bucura de aceeasi haina de care te bucuri tu, sau de aceeasi hrana, sau, de ce nu, de aceeasi viata. Indulceste-i ziua de azi, ca multumire pentru ca si Altul ti-a dat tie. Cineva spunea: “Unii uita ca au fost binecuvantati pentru ca si ei sa ii binecuvanteze, la randul lor, pe altii.” Sper ca nu suntem si noi astfel de oameni!

Reflectie…

“Dumnezeu? Tu chiar n-ai ce face de ma iei cu intrebari de felul acesta? Ce treaba sa aiba Dumnezeu cu mine?”

Probabil cam asta ar fi reactia contemporanilor nostri la intrebarea “Crezi ca Dumnezeu are niste planuri speciale cu viata ta?”. Traim intr-o vreme in care Dumnezeu nu prea isi mai gaseste locul in viata noastra sau, cel putin, nu ne mai gandim la Dumnezeu ca la Tatal nostru. Cand suntem fericiti, noi suntem “vinovati”, iar cand se abat suparari si probleme in viata noastra El e vinovat. E vinovat Dumnezeu de propriile noastre alegeri!?! De ce e asa greu ca sa acceptam voia lui Dumnezeu in viata noastra? De ce e asa de greu sa facem distinctia intre ceea ce a vrut Dumnezeu pentru noi si ceea ce am vrut noi pentru noi? Nu de putine ori gandim “Asa a fost voia Domnului…” cand, de fapt, Dumnezeu nu a avut nicio intentie sa trecem prin ceea ce trecem; totul vine datorita alegerilor naostre…Sau nu de putine ori Il acuzam pe Dumnezeu…ne rugam “Faca-se voia Ta!” si cand Dumnezeu Isi exercita vointa ne ridicam noi, “un abur”, si Il judecam…De ce? Prea greu de raspuns…Cata falsitate…Ce privilegiu avem ca Dumnezeu a incheiat cu noi un legamant si nu un contract; El ramane Tatal nostru chiar si atunci cand noi alegem sa fim fiii risipitori. Cat de iubitor e El si cat de nerecunoscatori suntem noi! Imi amintesc de marii oameni ai Scripturii; de Iosif, care a fost recunoscator chiar si in inchisoare, de Daniel, care a ales sa stea langa Dumnezeu chiar si in groapa leilor, de David, care a stiut sa isi recunoasca greselile si de multi, multi altii. Ei stiau ca Dumnezeu este Dumnezeu! Ei stiu sa accepte voia Lui in viata lor, chiar si atunci cand ei nu vedeau nimic bun in acele evenimente. Cat de mare e Dumnezeu atunci cand Il lasam sa fie astfel! Dumnezeu ne iubeste si ne vrea binele; cand intelegem acest aspect viziunea ni se schimba si, implicit, viata ni se schimba! Haideti sa-L rugam pe Dumnezeu sa ne dea astfel de ochelari, dar stati! El ni i-a dat mai dinainte. Ne-a dat Cuvantul Sau…Ce bine ar fi daca L-am crede pe Dumnezeu pe cuvant!

“De alta parte, stim ca toate lucrurile lucreaza impreuna spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, si anume, spre binele celor ce sunt chemati dupa planul Sau.”

-Romani 8,28

Cand “ziua” ta nu mai e a ta…

Cu aceasta ocazie vreau sa iti lansez o provocare; provocarea de a-ti folosi imaginatia.

Imagineaza-ti ca astazi e ziua ta de nastere. Implinesti si tu frumoasa varsta de 18, 30 sau poate 50 de ani. Te-ai hotarat sa dai si tu o petrecere ca orice om. Ai facut tort, ai cumparat sucuri si prajituri, ai pus si ceva decoratii si ai avut grija sa chemi si cativa colegi de la munca sau de la scoala, dar si cativa din prietenii tai cei mai apropiati. Mai este foarte putin pana la ora 17.00, ora stabilita pentru inceperea aniversarii, cand iti dai seama ca nu ai cumparat aperitive si nici apa minerala. Nu poti sa te prezinti in fata invitatilor fara aperitive si apa minerala, nu? Ce petrecere ar mai fi asta? Asa ca te imbraci repede, iei bani si, dupa ce ii anunti pe cei din casa sa ii primeasca ei pe oaspeti, pornesti grabit spre magazin. Cum magazinul nu este foarte aproape si cum bagajele sunt grele iti ia ceva timp pana te intorci. Ajungi intr-un sfarsit acasa. Din spatele usii auzi muzica, voie buna, si simti chiar si fum de tigara si miros de alcool venit pe sub usa. Bati cu oarecare retinere la usa, dar nimeni nu-ti raspunde. Bati din nou. Nimic. Cei din casa sunt prea preocupati cu petrecerea lor…au uitat ca ei sunt, de fapt, la petrecerea ta.Bati din nou si din nou…din nou si din nou…Nimeni nu iti raspunde.
In fiecare an Isus bate la usa noastra…a venit la aniversarea Sa, dar noi suntem prea preocupati sa ne simtim bine, sa vedem ce ne-a adus Mosul, sa ne ocupam de treburile noastre…Uitam ca Ziua de Craciun este “ziua” Lui si “aniversarea” Lui…Si El bate…din nou si din nou…Chiar nu ai de gand sa Ii deschizi? Totusi…e “ziua” LUI…

Esentialul ne cam scapa…

Iata ca iar incep sa spun vrute si nevrute, gandite si negandite…Nu stiu inca de ce m-am apucat sa scriu. Probabil fiindca in perioada asta a anului fiecare scrie; unii scriu felicitari, altii poezii, altii articole. Mai sunt si unii care se opresc la mail-uri sau sms-uri si mai sunt si unii care isi scriu doar propriile ganduri. Asa, aiurea. Fara un scop precis si fara un destinatar precis. Scriu si ei ca sa fie. Probabil si eu tot in aceasta categorie intru, dar ramane de vazut. Poate voi gasi si un destinatar si poate voi avea si un scop.

E perioada cea mai frumoasa a anului, spun unii, iar altii sunt de acord cu ei. Au loc intalniri cu familia, cu prietenii, vin colindatori, vine Mos Craciun, iar mesele sunt pline. De afara albul zapezii te imbie sa iesi pe partie, sau macar la o mica joaca cu bulgari; nici macar nu e asa de frig. Cam asa ar putea fi conturat sfarsitul fiecarui an, nu? N-am uitat nimic cred…Sau, poate, da?!?…Probabil s-a sesizat ca Isus nu mai are niciun loc in tablou, nici mcar in grajdul acela vechi si rece din spate…Nu va doare sa vedeti asta? Sarbatorim ziua de nastere a Mantuitorului, iar noi tocmai de El uitam. De fapt nu uitam, nu vrem sa ne mai amintim. Alungam fiecare gand despre El undeva intr-un colt indepartat al inimii…e mai usor asa. Nu ne mai gandim la ce a facut si face Isus pentru noi, acum il avem pe “Mosul”, care ne aduce cadouri, sanatate, fericire. Nu ne mai gandim la corul de ingeri care I-au cantat la nastere, chiar daca colindatorii vin si ne canta. Nu ne ma gandim la grajdul in care s-a nascut, nici la pastorii si magii care I s-au inchinat si care I-au adus daruri. Nu! De ce ne-am gandi? Noi avem tot ce ne trebuie, poate, si casa, si caldura, si brad, si mancare, si daruri. Avem si o inima calda…si un suflet curat…dar nu Il avem pe El, pe ISUS! Avem aproape toate lucrurile care trimit la El, dar doar atat. Nu vreau aici sa aduc in discutie originea Craciunului sau sa vorbesc despre data cand S-a nascut El de fapt. (Daca vreti totusi sa stiti cate ceva si despre asta intrati pe adevar-minciuna.ucoz.com!).Vreau sa aduc in discutie o intrebare: S-a nascut El si in viata ta? Macar acum, de Craciun…acum, la sfarsit de an te mai gandesti si la El? Probabil ca nu, esti prea ocupat cu pregatirile si cu goana dupa cadouri, dar tare mult S-ar bucura sa gasesti un timp si pentru El.

Asa suntem noi oamenii se pare. Pierdem din vedere lucrurile esentiale. De ce, nu stiu, dar haideti ca in acest an sa nu mai pierdem Cel mai esential aspect al Craciunului, sa nu-L mai pierdem pe Isus! Nu-i asa ca ar fi frumos…?

Dumnezeu te vrea acasa

Se povesteste ca exista undeva in munti o imparatie vestita. Vestita nu pentru bogatia ei, cu toate ca minele de aur din apropiere ofereau cel mai curat aur, nici pentru frumusetea ei, cu toate ca oferea ochiului peisaje fantastice: cascade care isi pravaleau apa cu zgomot fantastic, animale bucurandu-se de libertate si natura, flori care isi etaleaza frumusetea una in fata alteia, nu; ci pentru bunatatea si simplitatea oamenilor. Suna putin cam ciudat, nu? Oameni buni si simpli… Peste aceasta imparatie domnea un imparat deosebit, care se mandrea cu cei doi fii ai sai; erau tineri inteligenti, altruisti si tineau la regat. Ce isi putea dori mai mult? Era foarte multumit tatal de fii lui, si fii de tatal lor; se intelegeau cu adevarat ca tata si fii. Intr-o zi imparatul isi chema fii si le spuse:

-Dragi baieti, ati ajuns la varsta la care trebuie sa plecati pentru un timp in lume ca sa vedeti ce se afla dincolo de imparatia noastra linistita.

Baietii nu raspunsera, insa uimirea se asternu pe fetele lor. Tatal continua:

-Sa stiti ca lumea de afara nu e asa cum credeti, nu seamana deloc cu tara noastra, asa ca o sa aveti nevoie de ceea ce v-am invatat. O sa aveti nevoie de bunatate, de iubire, de atentie, de compasiune, de cinste. Promiteti-mi ca nu o sa uitati niciodata de aceste virtuti!

Tinerii promisera si, dupa ce isi luara ramas-bun, pornira la drum, dar fiecare pe un alt drum; trebuia ca sa isi invete fiecare lectia lui. In calatoria lor au ajuns sa isi dea seama de cata dreptate avea tatal lor. Oamenii erau rai, se urau, se minteau, erau egoisti si lipsiti de scrupule. A trecut ceva timp in care tatal nu a mai aflat nimic de la fii lui, si asta nu pentru ca el nu a mai incercat sa ia legatura cu ei, ci pentru ca ei nu isi mai faceau timp sa ii raspunda la scrisori. Devenisera ocupati; unul se inscrisese la cea mai vestita facultate, iar celalalt se angajase; ajunsese deja director, dar cum viata in lume nu era asa roz si cum majoritatea influenteaza minoritatea, fiul cel mare, absolvent aproape al universitatii, a inceput sa uite de darurile pe care i le lasase tatal sau. A uitat sa mai iubeasca, sa daruiasca, sa isi cultive bunatatea sau sa isi manifeste blandetea. Fiul cel mic, de cand ajunsese director, a uitat ce inseamna corectitudinea si iubirea. Nu se mai gandea decat la el, neinteresandu-l de cei care ii erau angajati. Unde era acum fiul altruist al tatalui? Cam asa isi duceam ei viata, fara sa le pese de altii si, mai ales, fara sa se intereseze de cei de acasa, de familie, de prieteni, de tatal lor. De fapt, nici macar nu se mai gandeau la casa lor de odinioara. Ce se intamplase cu ei? Se obisnuisera cu viata de acolo; sa minti nu li se mai parea asa de grav, sa te gandesti la tine si la buzunarele tale li se parea de acum un lucru normal, sa urasti, sa inseli, sa minti…era banal! Vazand ca fii nu mai dau niciun semn de viata tatal isi trimise slujitori destoinici sa ii aduca vesti despre fii lui. Cu greu accepta imparatul stirile, dar realiza ca erau adevarate. De aceea se hotari sa le atraga atentia fiilor lui. In fiecare dimineata le trimitea un motiv de multumire; fie ca era o vorba buna, un gand frumos, sau un zambet. Voia sa le arate ca nu ii uitase. Facuse rost de o emisiune la postul local de televiziune si in fiecare seara incerca sa le aminteasca de unde au plecat…dar ei nu observau, sau mai bine zis nu vroiau sa observe. Era ceva normal! Era normal ca sa mai existe si vorbe bune si zambete si emisiuni mai rasarite…si ei nu s-au intors. Zi de zi imparatul i-a asteptat…si inca ii asteapta…

Tatal tau ceresc inca te asteapta…si in fiecare zi iti trimite o raza de soare, un zambet, o floare…iti trimite o vorba buna din scrisoarea lui plina de iubire, Sfanta Scriptura…in fiecare zi incearca sa iti atraga atentia. Dar tu nu observi. Nici eu nu observ. Tu? Esti prea ocupat. Eu? Eu nu am timp sa mai si raspund scrisorilor. Nu am timp sa dau o fuga pana la amanet sa imi iau inapoi darurile oferite de El… merge si fara bunatate, fara iubire, fara recunostinta…Dar Tatal ma asteapta…dar Tatal te asteapta…

INCA te asteapta…Nu ai de gand sa te intorci acasa?…

Opreste-te, si sa stii ca…

“Opriti-va, si sa stiti ca Eu sunt Dumnezeu: Eu stapanesc peste neamuri, Eu stapanesc pe pamant.”

-Psalmi 46:10

Nu e de mirare ca exista un astfel de text in Biblie. Dumnezeu stia ca e nevoie de el si astfel acest verset minunat apare in Scriptura. Nu ti se pare nimic special sau deosebit in acest text? Nici mie nu mi s-a parut la inceput si de aceea vreau sa te provoc sa incercam sa intram, ca sa zic asa, in profunzimea aceastuia. Versetul incepe foarte direct, poruncitor:”Opriti-va”. Zici ca nu a fost scris acum cateva mii de ani, ci ieri, sau poate azi. Nimeni nu mai sta in zilele noastre, nimeni nu isi mai face timp sa se opreasca din alergarea aceasta efemera ca sa se gandeasca si la cele spirituale, la maretia lui Dumnezeu, la puterea si iubirea Acestuia. Din aceasta cauza versetul continua:”…si sa stiti ca Eu sunt Dumnezeu”. Nu de putine ori uitam pur si simplu cine este Dumnezeu, sau ca mai exista si Cineva acolo sus care te priveste si iti este aproape. Suntem prea ocupati sa prindem viteze din ce in ce mai mari in alergarile noastre, incat nu mai avem nici timp si nici ochi ca sa Il vedem; si totusi El este aici si acolo, sus si jos, langa mine si langa tine. Trebuie doar sa-L vedem. Dar pentru asta trebuie sa ne oprim. Urmatoarea parte a versetului ne descopera, sau redescopera, pe scurt, cine este, de fapt, Dumnezeu. El este Cel care stapaneste peste neamuri si pe pamant. Vedem aici universalitatea; El nu stapaneste peste un oras, peste o tara sau un continent, ci peste pamant. Oriunde te-ai duce El este acolo. Pamantul este al Lui, El este creatorul, dar si sustinatorul. Trebuie doar sa-L descoperi, iar El se lasa descoperit. Trebuie insa sa ne oprim din alergare si sa incepem sa Il cautam. El ne asteapta. Intotdeauna. Haide-ti sa-L gasim!

Un Paște târziu

“-Peter, grăbește-te, trebuie să plecăm.

-Imediat mamă, stai puțin să imi iau aparatul.

-Bine, dar hai odată că pleacă autocarul.

Cu o ultima suflare Peter își înșfăcă aparatul și rucsacul si urcă în autocarul aflat în mișcare deja.

-Era să o pațești, Peter. De câte ori ți-am spus să stai langă mine și să lași pozele?

-Dar nu am facut nimic, mamă. Am vrut doar să fac câteva poze în piața cetății. Știi cât de mult mi-am dorit să venim la Ierusalim! Așa că nu vreau să ratez nimic…

Mama lui Peter oftă abia perceptibil și își concentră auzul spre vocea ghidului care se auzea în difuzoarele uzate ale autocarului: ”Aici este grădina Ghetsemani unde Isus s-a rugat înainte de a fi răstignit”,…”În dreapta se observă cetatea și locul unde candva a fost Templul”… Gandurile o năpădiră. Venise în Israel numai și numai pentru copilul ei. Atât de mult își dorea să calce praful călcat de sandalele lui Isus, încât s-a hotărât ca în vacanța de Paște de anul acesta să îi facă o surpriză si iată ca erau acolo… Încet, încet, vocea, și așa abia perceptibilă, nu se mai facu auzită, iar ea trecu în lumea viselor. Cu Peter însă lucrurile stăteau cu totul altfel. Era lipit de geamul deja fierbinte, iar urechile erau atente la informațiile ghidului. Se uită o clipă la mama lui. “Cum poate sa doarmă printre atâtea minunății?”, se întrebă. Gândurile micuțului fură întrerupte de către nepoliticosul difuzor: “Oprire de jumătate de oră la Mormântul lui Isus.” Peter nu își mai încăpea în piele de fericire. Uită să își trezească mama și se grăbi să coboare, aruncând în urma lui un “sorry” unor persoane pe care le lovise. Nu se opri din alergat decât atunci când se văzu în interiorul mormântului. Era mut de uimire. Aici stătuse Isus, Mântuitorul…Începu să fotografieze, dar în curând grota se umplu de oameni. Era nevoit să aștepte. Se ghemui într-un colț și căzu pe gânduri, dar și gândurile căzură pe el și il doborâră. Liniștea devenea din ce in ce mai deplină, iar o lumină creștea și creștea. Cu teama din suflet zugrăvită pe chip se ridică și indrăzni să privească locul unde se spune că a stat Isus. Nu mică i-a fost mirarea când văzu că cineva chiar era acolo. Lumina crescândă ajunsese în fiecare ungher, dar asta nu îl împiedica să Îl zărească pe Cel ce îl privea cu ochi blajini și calzi. Fața Acestuia era atât de radioasă! Un zâmbet discret te chema parcă, iar brațele deschise vroiau parcă să te cuprindă și să nu îți mai dea drumul niciodată. Peter articulă, nu fără greutate:

-Cine ești, Doamne?

-Sunt Isus din Nazaret, Cel pe ale cărui urme ai vrut să calci!

Pentru Peter acesta era glasul cel mai cristalin pe care îl auzise vreodată. Era chiar in fața lui Isus! Își deschise buzele pentru a mai adresa o întrebare, dar Străinul îi spuse:

-Nu, nu sunt mort, Peter. Am murit acum 2000 de ani, iar apoi am înviat. Trăiesc. Sunt în cer și pledez înaintea Tatălui pentru această lume, pledez pentru tine.

-Și ce trebuie să fac ca să te urmez?

-Ascultă-Mi vocea, Eu îți voi vorbi. Spune-le și altora ce ai aflat tu.

Intensitatea luminii începu să scadă, iar chipul începu să dispară, dar vocea încă îl striga: ”Peter, Peter…”

-Peter! Peter, trezește-te! Te-am căutat disperată timp de câteva ore! De ce nu te-ai întors cu ceilalți turiști?

Încă buimăcit de ceea ce văzuse se uită la mama lui și îi spuse:

-L-am văzut pe Isus…

-Lasă prostiile și haide să mergem! În curând o să se întunece!

Peter știa că nu are rost să îi povestească mamei sale visul, dar se hotarî să nu îl uite niciodată și să traiască așa cum îi zise-se Isus: spunând și altora. Spunând că Isus trăiește! Cui? Oricui ar fi fost dispus să îl asculte.

Un zâmbet îi încolți pe buze în timp ce ultima rază dispărea la orizont. Un zâmbet care nu se va ofili niciodată. Isus trăia…pentru el…”

Început de ‘început’

Niciodată nu mi-a fost usor să încep să fac un lucru. Cu toate că se zice că ”mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui” mi-am dat seama că in cazul meu lucrurile stau exact invers. Nu puține au fost cazurile în care m-am confruntat cu mari dificultăți în a începe ceva și, nu puține au fost ocaziile în care am renunțat să fac diferite activități tocmai din acest motiv. Nu am avut șansa să fac o statistică ca să văd dacă fac parte dintr-o minoritate, dar cu siguranță mai există prin lume și persoane asemenea mie. Dacă tu nu faci parte din această categorie, înclin totuși să cred că și tu te-ai confruntat cu probleme asemănătoare. Voiai să te apuci de citit, dar mai amânai puțin. Aveai teme de făcut, dar mai aveai timp. Știai că trebuie să te schimbi, dar iți spuneai că mai e și mâine o zi. Începi cumva să te regăsești? Iți dai seama că și tu te confrunți cu asemenea situații? Dacă da, atunci pot să iți spun că ai adus o umbră de fericire în viața mea. Mai există și alții ca mine! Nu e așa că e minunat?

Lăsând la o parte entuziasmul de care m-am lăsat copleșit, mă întorc la gândurile care m-au pus pe gânduri. Pentru că am constatat deja efectul plec în căutarea cauzei, pentru ca apoi să găsesc și rezolvarea. De multe ori mi-a venit în minte idei de genul:”Așa ești tu!” sau ”Fii mulțumit că totuși, după ce ai început, termini!” sau ”Lasă că tu stai mai bine ca…”, dar parcă acestea nu m-au încălzit deloc. Știu că uneori nu încep din motive obiective, dar cum ramâne cu cele subiective? Mă gândesc cum ar fi fost dacă Dumnezeu ”mi-ar fi copiat stilul”…O lume necreată poate…Minuni inexistente… Absența Lui din viața mea, din viața ta… și am reușit, din fericire, să observ și în viața mea astfel de efecte, chiar dacă la o scara mult redusă. Ținte așezate undeva sus, dar rămase neatinse…Planuri, proiecte și… cam atât. Nimic vizibil. Nimic lăsat în urmă. Cauza? Cred că i-am putea spune Efectul ”mâine”, sau mai bine zis, efectul ”mai târziu”. De mâine…Mai am timp…să încep, dar mai încolo… Sunt sigur că lista ar putea continua. Ai putea-o continua chiar tu! Avem grijă să ne găsim sustrageri originale de la început! Într-adevăr, există și pericolul neterminării. Dar cum ai putea să nu termini ceva ce nici măcar nu ai început? Trebuie să recunosc că la această întrebare am găsit ușor răspuns. Există altele în dreptul cărora semnul de întrebare rămâne în picioare: ”Când ai de gând să faci altfel?”, ”Nu renunți la amânare?”…

Amânarea m-a pândit dintotdeauna și sigur o să continue să o facă, dar mă apuc de început. Căci chiar și începutul are un început. Și aleg ca acesta să fie acum. O să reușesc? Da, dacă mă aliez cu El…

Cioburi de lume

Nu de putine ori in viata m-am vazut pus in fata unei imposibilitati. Dar parca nici una nu a fost atat de mare ca cea cu care am dat piept aseara. Ceasul arata o ora destul de inaintata, dar asta nu ne-a impiedicat pe mine, pe fratele si pe tatal meu, sa iesim la o mica plimbare in racoarea serii. De cum am iesit am fost lovit. Nu de vreo masina pe strada, ci de o miasma imbatatoare, dulce si calda…parfumul florilor de salcam si odata cu acesta a venit si imposibilitatea. M-am vazut incapabil de a imortaliza aceasta atmosfera. Cum as fi putut sa rup o frantura din atmosfera si sa o pastrez pentru totdeauna?… Si cat mi-as fi dorit…

Nu am renuntat la idee, dar am ales sa merg mai departe si sa imi umplu plamanii cu aerul cel inmiresmat. De fapt, am ales sa ma bucur de intrega frumusete a noptii. Cerul incepea sa se lumineze, stelele aparand ici-colo, unele mai timid, altele mai pline de curaj. Parca se pregateau de intampinarea cuiva important. Poate era luna…Gazele erau responsabile cu atmosfera…muzicala si chiar daca concertul albinelor se terminase de cateva ceasuri bune, spectatorii parasind sala odata cu ele, aceste mici vietati nu se descurajau. Probabil cantau tot pentru luna…sau pentru noi…sau pentru Dumnezeu…

Si a mai existat ceva interesant in natura aseara. Era liniste. Nu linistea aceea clasica, lipsita de zgomot. Ci o liniste activa, calda, relaxanta…Gazele nu o perturbau, vantul nu o incurca, omul parca nu mai exista…Parca era o alta lume…O lume frumoasa!…

Acum, cand stau si imi rederulez in minte imaginile de aseara, ma gandesc, sau mai bine zis, ma intreb: De ce uneori prefer insa alte frumuseti? Dau aceste minunatii ale naturii pe nimicurile pe care poate sa le ofere omul. Uit ca Dumnezeu, printre numeroasele daruri pentru mine, a pus si natura. Natura ‘naturala’, nu asa cum a pervertit-o omul si pentru ca uit, aleg sa ma bucur de niste pseudo-frumuseti. De asta mi-am dorit sa pot sa opresc cate o particica din tabloul de aseara. La inceput nu stiam cum, dar cred ca am gasit o metoda. Am sa adun toate aceste cioburi de frumusete si am sa le depozitez in suflet si cand va veni Tatal meu, I le voi da Lui, pentru ca numai El poate sa le redea stralucirea de odinioara…Parfum, culoare, liniste, stele, cantec, fericire…Sub mana Lui devin PARADIS…

Uimit de Dumnezeu?

“Iată, Eu sunt Domnul, Dumnezeul oricărei făpturi. Este ceva de mirat din partea Mea?”—Ieremia 32:27

Îmi amintesc că am dat peste acest text într-o dimineață deloc specială, în timp ce studiam. Dimineața era una obișnuită, dar, prin descoperirea acestui verset, a devenit unică. Nu am putut să nu mă opresc câteva clipe și să privesc printre gândurile declanșate de această descoperire și am găsit printre ele o întrebare deloc subtilă: ‘*Tu te miri de acțiunile lui Dumnezeu?*’. Trebuie să recunosc că nu a fost o întrebare cu un răspuns ușor de găsit. Am fost tentat să răspund negativ, dar conștiința a avut grijă să mă atenționeze; mă îndreptam spre zona ipocriziei. Mi-am amintit de multe evenimente, fapte, gânduri care, pur și simplu, ar fi contrazis acest răspuns și m-am văzut nevoit să recunosc: ceea ce face Dumnezeu încă mă uimește.

Nu știu dacă sunt sau nu singurul care mai are multe de rezolvat în privința credinței, dar știu că Dumnezeu vrea să îi ajute pe toți cei care sunt deficitari în acest aspect. Ascultați ce ni se spune: ‘…*Eu sunt Domnul, Dumnezeul oricărei făpturi.’* Gândiți-vă o secundă. Dumnezeu nu este un Dumnezeu atemporal, îndepărtat, sau al nimănui. Nu este nici măcar Dumnezeul lui Avraam, sau poate al lui Isaac, sau al lui Iacov. Nu, ci Dumnezeu este Dumnezeul fiecărei făpturi! Fie că suntem sau nu conștienți, Dumnezeu este Dumnezeu! Îți poți imagina ce înseamnă acest lucru?… Înseamnă că Dumnezeu este singurul Dumnezeu al acestei lumi și, în calitate de conducător suprem, El poate face orice. Da, nu te mira, chiar orice! Înclin să cred că am uitat ce fel de Dumnezeu slujim. Am avut grijă să evidențiem atât de mult anumite caracteristice ale Sale, încât le-am eclipsat pe altele. Iubirea nu este mai importantă ca puterea, mila nu cântărește mai mult ca dreptatea și atunci, de ce când Dumnezeu ne răspunde la rugăciuni ne mirăm? Sau de ce atunci când Dumnezeu alege să ia o decizie rămânem muți de uimire? Doar ’*Dumnezeul oricărei făpturi*’ este la cârmă…și nu este nimic de mirat din partea Sa…

Despre om si Dumnezeu –de Lev Tolstoi

“Problema nu e ca toti sa fie egali, ci ca toti sa se iubeasca. Poti fi bogat si sa-i iubesti pe cei saraci, si sa ai acceiasi avere ca toti ceilalti si sa-i urasti.”

“Un lucrator bun nu renunta la munca lui, chiar daca stie ca nu-i va vedea rezultatul si nu va fi rasplatit.”

“Treapta cea mai de jos este viata traita pentru poftele trupesti, pentru a face pe plac trupului, a doua treapta este pentru aprobarea oamenilor, pentru a face pe plac oamenilor, a treia pentru rasplata lui Dumnezeu Cel din afara ta, a patra, mai presus de tot ce cunosc, viata traita doar pentru a-i face pe plac lui Dumnezeu din tine.”

“Stiu din experienta ce binefacere si bucurie e sa nu judeci pe nimeni in vorbe, dar mai ales in gandurile tale.”

“La gandul faptelor pe care urmeaza sa le savarsesti si, daca poti, in timpul savarsirii lor, intreba-te: de ce faci ce faci, pentru tine, pentru Dumneze, pentru cugetul tau sau pentru oameni, pentru aprobarea lor. Intreab-te: ai face acelasi lucru daca ai sti nu doar ca nimeni nu va afla despre asta, dar si ca aceasta fapta, care tie ti se pare buna, va ramane pentru oameni un motiv sa te judece.”

“Judeca-i pe altii ca pe tine insuti. Caci ei sunt tu. Si de aceea fii ingaduitor cu faptele lor rele, asa cum ai fost si esti cu tine. Si tot astfel doreste cainta si indreptarea pacatelor lor, asa cum nadajduiesti sa ti se ierte ale tale.”

“Asa cum toata apa se scurge din galeata printr-o gaura cat de mica, la fel toate bunurile vietii (iubirii) nu raman in sufletul omului daca el nu e iubitor fie si numai fata de un singur om.”

“Regretam adesea ca nu vedem roadele muncii noastre, dar sa nu vedem, sa infaptuim fara asteptarea rasplatii e conditia indispensabila si esentiala a oricarei fapte cu adevarat bune.”

“Adevarata franchete o pot avea numai oamenii care traiesc inaintea lui Dumnezeu. Oamenii care traiesc inaintea oamenilor au umblat si vor umbla cu tertipuri.”

“Tot astfel si omul lipsit de constiinta divinitatii sale pierde posibilitatea de a deosebi binele de rau.”

“Fiecare om are ceva superior la care ajunge, conceptia sa despre lume, in numele careia traieste. El singur isi faureste conceptia despre lume. Si orice om e capabil sa recepteze doar ce corespunde perceptiei sale. Tot ce nu corespunde, oricat de limpede ar intelege ceva rostit sau scris, trece prin el fara sa lase nici o urma.”

“M-am gandit ca trebuie sa ne pregatim pentru a muri cum se cuvine. Si mi-am amintit ca intreaga viata incepand cu copilaria este moarte treptata, de aceea trebuie sa ne pregatim mereu, fara incetare.”

Vorbe si cuvinte…

> *“Niciunul dintre noi nu suntem centrul universului, Dumnezeu este centrul universului. Dumnezeu nu exista ca sa ne indeplineasca noua scopurile; noi existam ca sa indeplinim scopurile Lui. Motivul pentru care El ne permite mie si tie sa mai respiram inca o data este pentru ca El are un scop cu noi, un scop al Lui, nu al nostru. Dumnezeu nu ne transforma ca sa ne simtim bine sau ca sa ne ducem planurile la indeplinire. El ne transforma pentru ca noi sa putem duce la indeplinire planurile Lui. Dumnezeu nu exista pentru noi, noi existam pentru El!”*

Trebuie sa recunosc ca acest paragraf m-a frapat inca de la prima propozitie; in prima instanta. Mai apoi insa, mi-am dat seama ca lucrurile stau exact in felul in care au fost aduse in scena. Prea de multe ori avem (am) tendinta de a ne (ma) considera centrul universului, indiferent la care univers ne-am referi. Trebuie sa ne amintim ca nu ni se cuvine totul, sa ne amintim ca lumea nu e a noastra, sa ne amintim ca exista Cineva incomparabil in importanta. Dumnezeu e Dumnezeu, indiferent de ceea ce credem, spunem sau facem noi si planul Lui ramane neschimbat. Ceea ce imi place insa la Dumnezeu (sper ca nu am fortat nota prea tare cu aceasta exprimare) este faptul ca un rol foarte important in planul Sau il avem noi. Da, ai citit bine! Nu am gresit si nici nu m-am contrazis; sa incerc sa explic. Dumnezeu are un plan, pentru mine, pentru tine, pentru lume. Eu, oricata importanta mi-as da, oricate pretentii as ridica nu pot sa schimb acest plan si totusi, Dumnezeu nu trece peste deciziile mele. Un plan exista, dar daca eu il dau la o parte, El nu ma forteaza. Stiu ca am intrat putin in contradictie cu citatul de mai sus, asa ca vreau sa revin pe aceeasi linie cu ideile exprimate de el, dar citind din nou ultima fraza imi dau seama ca nu sunt decat in parte de acord. Existam pentru Dumnezeu, pentru ca El sa isi aduca la indeplinire palnul Sau cu noi (daca Il lasam), dar si El exista pentru noi; sa nu uitam ca a renuntat la propriul Fiu pentru noi. Sau, poate tocmai din aceasta cauza noi existam pentru El si nu El pentru noi?…

P.S: Se pare ca incercarea mea de a filozofa si de a face si altceva in acelasi timp nu prea a dat rezultate deosebite. Sa imi fie invatare de minte…

Absurditatea obisnuitului

Nu imi mai amintesc cu ce ma indeletniceam eu ieri atunci cand atentia mi-a fost captata de prezentatoarea de la stiri…, datorita a ceea ce spunea bineinteles. Era vorba despre un pelerinaj care trebuia sa stranga in jur de 300.000 de oameni, pe undeva prin Cluj, la Manastirea Nicula. Chiar daca asa pare, nu numarul mare m-a impresionat, ci ceea ce trebuiau sa faca acesti pelerini: sa ocoleasca manastirea pe coate si pe genunchi. Nu am putut atunci sa nu ma gandesc la absurditatea acestei actiuni. Absurditate nu din punct de vedere al sinceritatii pelerinilor, ci din punct de vedere al mantuirii. Nu stiu cum este vazuta actiunea aceasta de altii, dar eu o vad ca pe o mare pierdere; din toate punctele de vedere. Nu pot sa mi-L imaginez pe Dumnezeu stand undeva sus, in cer si apreciindu-i pe toti acesti credinciosi pentru spiritul lor de sacrificiu si renuntare de sine. O, dar am uitat, nu lui Dumnezeu Ii era destinat acest pelerinaj, ci Mariei, mama lui Isus, supranumita “Fecioara Maria”! De parca Maria ar putea sa vada aceste lucruri! Sa nu uitam ca Biblia nu face nicio referire la Maria ca fiind sfanta; Biblia o numeste simplu “mama lui Isus”. Ca traditia a ridicat-o in rang si a asezat-o chiar si in cer, oferindu-i rolul de mijlocitor intre om si Dumnezeu, asta e altceva! De parca traditia ar avea autoritate divina! Stim cu totii ca scrierile acceptate ca facand parte din traditie sunt simplele scrieri ale unor oameni, unii dintre ei neavand nicio legatura cu Dumnezeul Bibliei se pare. (In paranteza fiind spus, ma gandesc daca si ceea ce scriu eu acum o sa ajunga sa faca parte din “traditie” peste veacuri). Revenind la lucrurile serioase insa, chiar acceptand ca lucrurile stau astfel, acceptand ca Maria e in cer, ca merita inchinare, ca icoanele ei lacrimeaza si fac minuni, nu vi se pare absurd ca ea ar cere asa ceva (tarare in genunchi) de la inchinatorii ei? Asta a fost intoteauna lucrul pe care nu l-am inteles la Dumnezeu: de ce ar crea El o religie a durerii? O religie a pelerinajelor, a chinurilor, a penitentelor? De ce nu am inteles? Pentru ca El niciodata nu a facut asa ceva! Tot ceea ce a facut a fost sa isi trimita singurul Fiu, pe Isus, pe acest pamant pentru a ne oferi un exemplu de conduita cu adevarat CRESTINA! Iubire, slujire, devotare…acestea erau (si sunt) principiile Lui, asta vrea Dumnezeu de la mine si de la tine, nu pelerinaje, nu sarutari de tablouri, nu plecaciuni! I-ar fi fost oare asa de greu Lui sa mai puna o carte in Biblie in care sa ne prezinte schimbarile aparute in Legea Sa? O carte care sa prezinte cate sute de sarbatori sa tinem pe an, cate pelerinaje sa facem pe luna, de cate ori sa mergem la preot sau la biserica? Nu, cu siguranta ca I-ar fi fost usor, dar nu a facut-o pentru ca Legea Sa nu a suferit nicio modificare, ea a fost si va ramane aceeasi in veci. De aceea nu pot sa nu ma intreb, cand vad astfel de evenimente, cat va mai tine situatia asta. Avea dreptate Isus cand spunea ca daca un orb calauzeste pe un altul cad amandoi in groapa! (Luca 6:39) Cam asa se intampla azi in lumea noastra…

As incerca sa imi imaginez ce ar zice unul dintre apostoli daca ne-ar vizita lumea astazi! Cred ca ar zice ca a ajuns la triburile pagane, nu la cei ce se numesc urmasi al lui Hristos! Ceea ce nu as incerca sa imi imaginez insa, ar fi atitudinea pe care ar avea-o Hristos daca ar veni sa ne viziteze…

Cand cuvintele nu devin fapte…

Ma apuc din nou sa scriu, chiar daca nu am decat niste idei vagi si invalmasite in minte…referitoare la promisiuni. Trebuie sa recunosc ca niciodata nu am dat importanta cuvenita vorbelor pe care le spun, chiar daca, atunci cand spun ceva, incerc sa ma si tin de cuvant. Se pare ca trebuie sa mai lucrez la capitolul asta…Si cum poti invata cel mai bine, daca nu experimentand? Asa se face ca, datorita unei promisiuni nerespectate, am simtit pe propria piele aceasta lectie. Abia atunci mi-am dat seama de importanta cuvintelor:”chiar daca faci un juramant in paguba ta…”! Nu prea le dadusem atentie, dar cred ca ar trebui sa incep sa o fac. Nu am inteles ca ceea ce spui trebuie sa si respecti, chiar daca un neprevezut a intervenit, chiar daca nu vrei, nu mai poti, sa nu mai ai chef. Cuvantul trebuie sa fie cuvant! Nu conteaza ca acum ai de pierdut de pe urma a ceea ce ai promis, trebuie sa iti ti promisiunea! Ei bine, lucrul asta nu prea imi era clar. Consideram ca, circumstantele fiind altele, iar imprejurarile suferind modificari, promisiunea nu mai e valabila, dar ma inselam…Si cand ma gandesc ca a fost nevoie de o promisiune nerespectata ca sa inteleg intr-un mod profund aceste adevaruri!… Ceea ce mai este interesant, este ca intotdeauna avem grija sa le atragem altora atentia atunci cand uita de propriile promisiuni, dar cat de des uitam noi de ale noastre…! Atat de cele facute oamenilor, dar mai ales de cele facute lui Dumnezeu. Ii promitem ca ne vom schimba, ca vom renunta la nu stiu ce lucruri care Lui nu-I plac, ca vom fi mai atenti cu cei din jur, si tot asa, cred ca lista ar putea continua la nesfarsit. Oare cum se simte El, Dumnezeu, cand eu adopt un comportament neloial fata de el? Daca eu, am fost asa deranjat de faptul ca cineva nu si-a tinut cuvantul, oare cum se simte El atunci cand nici eu nu mi-l tin pe al meu? Cred ca, intr-un fel, starea mea corespunde cu a Lui, doar ca El apeleaza la iubire, la iertare si la o noua sansa, iar eu eu ma bucur de acestea fara sa ma gandesc ca, intr-o zi, ele nu vor mai avea niciun rost…Nu pentru ca Dumnezeu nu mi le-ar mai oferi, ci pentru ca eu nu le voi mai accepta. Nu stiu daca si la tine se pune problema, macar pe departe, in felul in care se pune la mine, dar stiu ca eu nu vreau sa prind ziua acceea. Imi place sa cred ca nici tu nu vrei asta…Am oare dreptate?

Cu drag, al tău…timp…

Nu îndrazneam să privesc nici măcar pentru o secundă obiectul care îmi era, de astă dată, cel mai aprig dușman – ceasul. Știam că e târziu, că sunt într-o mare întârziere, dar pur și simplu, îmi lipsea curajul necesar pentru a face acest lucru. Aveam idee, în mod vag, despre cât de mult și repede ar fi înaintat limbile sale, așa că am zis să îmi mai ofer un mic răgaz. De parcă timpul s-ar fi oprit odată cu mine…

Dacă privim în istorie observăm cu destul de multă ușurință că nu sunt singura persoană căreia timpul îi devine dușman. De fapt, parcă timpul nu se întelege cu nimeni; încet, încet, acesta a devenit antipatic unei mari majorități. Au fost unii oameni care și-au dedicat viața războiului, alții păcii. Pentru unii bogăția era totul, în timp ce, pentru alții, aceasta nu avea nicio relevanță. Alți oameni au ales să se dedice studiului, să călătorească, să îi învețe pe alții… și cred că lista ar putea fi continuată până ce, într-un final, terminarea cernelii ne-ar obliga să ne oprim, însă toți acești oameni mari, mai mult sau mai puțin cunoscuți, s-au confruntat cu timpul, sau, mai bine zis, cu efectele trecerii timpului. Știu că o să imi spui că tu ești tânăr, că ai toată viața în față și că nu e cazul să îți pui asemenea probleme, dar te-ai gândit vreodată că nu ești singurul care a gândit așa? În mod direct vorbind, îți dai seama că momentul prezent nu va mai veni niciodată să se înâlnească cu tine? Nu pot să cred că oameni ca Napoleon, Ghandi, Gates sau alții și-au permis să își irosească clipele pe lucruri bune, dar lipsite de importanță. Îmi place să cred că au avut tot timpul în minte faptul că există (sau trebuie să existe) o finalitate și că au acționat în consecință. Nu vreau să dau o notă pesimistă, dar parcă nici să alimentez iluzii nu îmi place; vreau să privesc lucrurile în mod realist: timpul trece, iar noi nu putem face nimic pentru a-l opri, oricât de mult ne-am dori…

Parcă o asemenea concluzie ne trimite, fie că vrem sau nu, în căutarea unei soluții. Ce-am putea face pentru a deveni prieteni cu dușmanul? Să punem punct. Nu propoziției…ci felului de gândi și apoi să o luăm de la capăt. Să ne creeăm o nouă perspectivă, o nouă atitudine, o nouă viață. Parcă prea mult timp am luat cuvintele lui Solomon “ce-a fost va mai fi” în sens literal! Nu, pentru tine și pentru mine niciodată lururile nu se vor repeat! Asta dacă o să întelegem unicitatea fiecărei clipe, fie ea și banală. Chiar de nu vom înțelege, ea tot astfel va rămâne: un dar de sus, o oportunitate, o șansă; definită de un singur cuvânt: UNIC.

Nu știu dacă găsești în tine curajul necesar pentru a lua creionul și fila vieții tale și pentru a pune punct, dar sunt două lucruri pe care nu trebui să le uiți: 1) e singura metodă prin care o poți lua de la capăt și 2) cu această clipă nu te vei mai întalni niciodată. Poate că peste ani, privind la viața ta, vei observa că aceasta nu reprezintă altceva decât o scrisoare specială semnată:

“Cu drag, al tău prieten, TIMPUL, trimis al Tatălui Ceresc” …

Craciun – ce-am facut cu El?

E seara…stelele nu stralucesc afara; norii despart atmosfera in doua. Sta sa ploua, peste tot si toate. E ajun de Craciun, Dumnezeu parca priveste, cu si mai mult suflet, spre creatia mainilor Sale, spre Pamant Probabil se gandeste daca sa coboare sau nu, la Ziua Sa de Nastere. Mai zaboveste inca; emotie Il retine, asa ca incearca sa Se regaseasca. Intre timp, isi arunca ochii spre cei care pregatesc o petrecere surpriza. Parca nu Ii vine sa creada; e chiar pentru El! Isi sterge lacrimile, iar un zambet cald Ii apare pe buze. Cum sa nu te bucuri cand observi ca proprii copii alearga pentru a te intampina? E atata agitatie in casele si in inimile fiecaruia! Emotia ii cuprinde pe toti, iar teama ca lucrurile nu vor fi gata ii face sa gaseasca energie chiar si atunci cand nu te astepti…Mesele incarcate domina interiorul, iar luminile orbitoare, exteriorul. Bradul e gata, asteptandu-si, cu rabdare, intrarea in scena, dar mai are de asteptat. La fel si Dumnezeu. Observa ca lucrurile nu sunt gata, chiar daca oamenii incetinesc ritmul; invitatii, rude si apropiati, sosesc, rand pe rand, la petrecere. “Nu are cum sa fie gata”, gandeste El, “probabil au nevoie de ajutoare”, insa clipele trec si, in loc de asteptare, in inimile pamantenilor se instaleaza spiritul de sarbatoare. Mancarea este servita, bautura aluneca usor pe gat, iar bradutul devine si el centrul atentiei. “Si Eu?” se intreaba Dumnezeu. “Oare de ce nu aduc in discutie Nasterea Mea? De ce mananca si beau si se distreaza fara sa-mi pregateasca si Mie un loc? Au trecut mai bine de 2000 de ani de la prima venire…sa se intample oare ca atunci?” Ceva se aude afara. Picaturi mari si calde, lovesc, pline de dor, pamantul, aspru de acum. Undeva in univers, un zambet dispare. La fel si o bucurie. El, cu ochii inlacrimati, vine mai aproape. Atat de aproape…de mine, de tine, de noi; vrea sa ne atinga, dar, cu inimi de piatra, Il indepartam. Nu avem loc si pentru El. In grajdul inimii noastre am inghesuit brazi, bucate, Mos(i)…Nu, nu avem loc si pentru o iesle! Indurerat, Isi ia tolba cu (adevaratele) cadouri si pleaca departe…Trist, realizeaza ca nu El e sarbatoritul, iar noi, egoisti, il celebram pe Mos; un Mos Craciun, batran de zile si ani, inghesuit intr-o iesle…Oare de ce nu facem loc si pentru El?…Afara, ploaia continua sa cada si parca fiecare picatura aduce de sus un mesaj, un suspin, un cadou…

Agonia sperantei

“Dumnezeu alege prin ce să trecem în viață. Noi alegem cum să trecem prin acele experiențe.”

-Victor Frankl

Lacrimi triste umeazeau ochii asistenței, iar suspine abia șoptite se faceau auzite ici și colo. Cei cărora tăria de caracter le ținea izvoarele compasiunii încă închise, sufereau împreună cu el, un om deosebit, simplu, dar special în același timp, care a ales să-și deschidă comoara durerii și să ne împartă și nouă, celor câteva sute de tineri din sală, câte o frântură din ea. Rămas singur cu doi copii de școală primară, după ce soția, prieten și ajutor de necontestat, a trebuit să își ia rămas-bun de la viață, forțată de un nemilos dușman – cancerul. Lumea lor s-a prăbușit odata cu lumea ei. Casa, un loc plin de armonie și veselie cândva, acum parcă poartă în spate povara evenimentelor, alegând să păstreze tăcerea. Melodiile închinate lui Dumnezeu, pe care cu toții le înălțau cu o pasiune imposibil de redat, se ridicau, mult mai sărace acum, spre cerul inert, de sticlă. Vocea ei era stinsă, poate pentru totdeauna…

Nu am cum să uit emoția, dar și frustrarea, care m-a copleșit în timp ce firul vieții acestui om se desfășura, pas cu pas, în fața mea. Nu puteai să nu observi dragostea lui Dumnezeu pentru acesta; dragoste manifestată prin ocrotire, prosperitate, loialitate. Și, totuși, de ce Doamne permiți ca, în momentele cele mai fericite ale unei familii, un astfel de dezastru să se întâmple? Puterea Ta cea mare să nu fie chiar așa de mare? Luându-mi două secunde, mi-am îndreptat gândurile spre mine. Ce-ar fi fost dacă lucrurile ar fi stat astfel în viața mea?…Aș fi putut să-L mai privesc, sa-L mai iubesc?…

Cu puțin înainte de final cei trei încep să Îi cânte. O voce clara, cristalină se aude de pe negativ. Se reunesc, pentru a-l Lăuda pe Cel care ar fi putut împiedica toate acestea…Mici boabe de rouă apar pe obraji…Durerea învăluie inimi, dar cuvintele plutesc prin sală: "Nu trebuie să știu de ce, trebuie doar să Te țin de mână", sunt versuri din cântecul lor…versuri pline de esență, de viață, de dor…

Nu știu de ce, dar am impresia că întrebarea cea mai întâlnită, cu răspunsul cel de mai negăsit, este *De ce?*, dar se spune că răspunsurile există, pentru fiecare, doar că trebuie să ne înarmăm cu răbdare, și apoi le vom primi. Le vom primi atunci când Dumnezeu va reveni, dezvăluindu-ne și ceea ce este în spatele scenei. El este iubire și trebuie să aibă o atât de mare stăpânire de sine! De ce?
Să stai și să privești cum atât de mulți din copiii tăi trec prin încercări de nedescris, e greu…
Poate cu atât mai mult pentru Dumnezeu…

Nascand multumire

Adieri de vant mangaind fata. Miros de primavara invaluind treptat. Verdele pomilor delectand ochii. Diversitate de culori pictand o padure. Soapte de frunze uscate gadiland urechile. O floare timid iesita printre ierburi uscate. Parfum suav de zambile incantand simturile. Triluri senine de pasari vioaie. Gangurit rece de izvor. Cai odihnindu-se la soare. Oi pascand voioase. Albastru de sticla veghind pamantul. Nori de puf aruncati peste el. Timp ce parca uita sa treaca. Zambet si pace din suflet de batrani. Fire de iarba de un verde crud. Flori razlete purtate de vant. Insule albe de nea, in mari de verde,…de gri. Caprioare bucurandu-se de primavara. Raze de soare incalzind sufletul. Crampeie de cer. Crampeie de iubire, nascand multumire, in al meu suflet. Pentru Creator. *Multumesc.*…

Aceeasi unitate

Nu-i asa ca ne place sa fim ingaduitori, sa intelegem si sa lasam de la noi? Asta cand e vorba de noi, normal. Suntem subiectivi tare! Iar cand vine vorba de ceilalti, suntem atat de obiectivi! Imi place tare cum surprinde Zig Ziglar aceasta problema a noastra, a tuturor, in cartea sa, *Dincolo de varf:*

> *“Cand celalalt isi iese din pepeni, e urat. Cand o facem noi, este indignare normala. Cand el este hotarat sa faca ceva, este incapatanat. Cand tu esti hotarat, esti doar ferm. Cand lui nu-i plac prietenii tai, are prejudecati. Cand nu-ti plac prietenii lui, judeci mai bine natura umana. Cand el incearca sa te faca sa te simti in largul tau, spui ca te linguseste. Cand o faci tu, zici ca este o dovada de tact. Cand dureaza mult sa faca un lucru, e mocait. Cand tie iti trebuie o vesnicie, e pentru ca asa ai hotarat. Cand el vede defectele, este carcotas. Cand le vezi tu, esti obiectiv. Cand el face scandal, este rau intentionat si insensibil. Cand tu il faci, esti sincer si te gandesti la binele lui. “*

Adevarat, nu? Eu cred ca e timpul sa incepem sa fim mai obiectivi si ca ar trebui sa folosim aceeasi unitate de masura si pentru noi, dar si pentru ceilalti, sau asa cum spunea Dumnezeu, prin intermediul Bibliei: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi.” (Matei 22:39). Tie nu ti-ai face rau. Pe tine nu te-ai uri. Tie iti gasesti foarte usor scuze sau circumstante atenuante. Pe tine te intelegi tot timpul. Pe tine te iubesti, orice ai face. Deci, de azi, FOLOSESTE ACEEASI UNITATE DE MASURA!

(Inca mai) Exista minuni!

As fi vrut sa pot spune ca ma uit la o foaie alba, gandindu-ma cum sa incep…dar nu pot, pentru ca eu ma gasesc pironit in fata lap-top-ului, asteptand ca literele si cuvintele sa se aseze in ordinea cea mai de dorit. Mi se intampla uneori sa regret…vremuri pe care nu le-am trait, cuvinte pe care nu le-am auzit, locuri pe care nu le-am vizitat, dar ma resemnez…

De mult nu am mai dat pe acasa. Asta exceptand ziua de azi. E chiar frumos acasa, mai ales cand, pe langa intampinarea calda a celor dragi, natura isi arunca si ea intreaga splendoare in calea ta. Verde de vis, patat ici, colo, cu alb sau roz imbatator…Adieri de vant cu parfum dulce de flori de salcam… Concerte ale celor mai mari artisti, dar cu intrarea libera…Stele distante, dar calde, pe cer…Minuni ale creatiei, ale iubirii, ale daruirii…

E uimitor cat de “de piatra” am ajuns, cu totii. Sau, cel putin, inimile noastre. Ma intreb uneori, daca in fata naturii nu ramai fara glas, atunci in fata a ce anume? E pacat sa fii inconjurat de minuni, dar sa nu le vezi, sau sa crezi ca ti se cuvin. Poate ca tocmai asta este problema: credem ca toate acestea sunt ale noastre de drept, uitand astfel sa le pretuim. Si e trist…

Ma gandesc la o situatie. Un tata este foarte fericit. Azi i-a oferit copilului sau un dar. Copilul ii intoarce fericire impletita cu recunostinta, dar si maine tatal ofera un cadou, la fel si saptamana viitoare si cealalta si peste o luna si tot asa, cu fiecare ocazie, fie ea speciala sau nu, tatal ii ofera si i se ofera copilului sau. Modul in care percepe copilul cadourile se schimba. Daca in primele zile era profund recunoscator, pe parcurs a inceput sa priveasca totul ca o obisnuinta. Era vina tatalui? Poate ca da, pentru ca il iubea prea mult! Exact asa pateste Dumnezeu cu noi (sau, cel putin, cu mine). Imi ofera, imi ofera, imi ofera, iar eu accept. Doar e meritul meu! Si, uneori, cand El alege sa rareasca anumite daruri, nu prea imi convine. Il cam trag la raspundere, intr-un fel.

Ne-am obisnuit sa trecem pe langa…O viata avem (se spune) si in loc sa ne-o traim, o lasam pe ea sa ne traiasca. Uitam de minuni, uitam de iubire…Uitam de El…

Nu stiu daca data viitoare cand vei (voi) iesi vei (voi) observa macar o frantura (de minune), dar Dumnezeu spera ca da, ca macar astazi lucrurile vor sta altfel. Schimba viteza intr-o treapta inferioara (ca de oprit nu prea ne mai putem opri) si priveste dincolo de geamul vietii tale. Vei fi uimit cate minuni exista. Poate un cantec de greier, o soapta de vant…Un ras de copil, sau un strigat de batran… (Inca mai) EXISTA MINUNI!

As vrea sa stiu…

Imi place mult exprimarea lui Creanga:”Nu stiu altii cum sunt, dar eu…”, exprimare in care ma regasesc. Nu stiu altii cum sunt, dar eu sunt o persoana care imi place sa imi pun intrebari si sa despic, ca sa zic asa, firul in patru. Intrebat fiind daca e drept sa existe atata rautate pe lume, sau daca a fost corect ca Dumnezeu sa-l “chinuie” pe Avraam, sau daca are El atata putere incat sa faca o piatra atat de mare incat sa nu poata sa o ridice, raman mut, in cautarea raspunsurilor. Iar acestor intrebari le mai adaug pe ale mele…

“De ce Isus a ales sa se nasca sarac?” sau “De ce Isus nu le-a spus clar ca e Dumnezeu?” sau “De ce o asa mare discrepanta intre Dumnezeul Vechiului Testament si Cel al Noului?” si lista e mare…Nu pot sa nu ma gandesc de ce a ales Dumnezeu astfel. Oare cate discutii ar fi fost eliminate daca Isus facea ceva clar si arata ca este Dumnezeu? Cati necredinciosi ar fi fost salvati? Sau cate probleme ridicate de suferinta din aceasta lume ar fi disparut? Cred ca problema suferintei este una dintre cele mai acute. De ce o permite Dumnezeu? Pana acum nu am gasit decat raspunsuri partiale, dar imi place formularea lui Yancey din cartea sa, “Isus pe care nu L-am cunoscut”: “*Dumnezeu poate fi acuzat daca ceva nu merge bine. Daca Dumnezeu a preferat sa stea cu mainile incrucisate in timpul unor evenimente pline de cruzime, cum au fost cruciadele sau Holocaustul, de ce sa nu acuzam Parintele in locul copiilor?”*

Ieri am vazut un status, “*Pe Dumnezeu…doar inexistenta Lui L-ar putea scuza.”* si nu am putut sa nu ma intreb: in fata cui? Nu am sa inteleg niciodata de ce unora le este atat de usor sa creada in o multime de chestii, dar atat de greu sa creada in Dumnezeu(ca persoana), in Biblie. De ce sa crezi ca a inviat Isus? De ce sa intelegi ca exista si un adevar absolut, un reper, si ca nu totul este relativ? Probabil pentru ca e mai usor, e mai lipsit de responsabilitati, mai comod.

Ce imi place mult la Dumnezeu este ca pe El nu-L deranjeaza cautarea, incertitudinea, intrebarile. Ii da voie lui Iov chiar sa-L atace, sa-i ceara socoteala…Dumnezeu stie ca ascultarea adevarata nu vine decat din convingere! De ce atata suferinta, atata durere? De ce atatea intrebari si atat de putine raspunsuri? De ce atata iubire si atat de putina acceptare? Nu stiu, dar prefer suferinta, intrebari si iubire in locul unei vieti goale…

Surprize si…viata

Se spune ca viata e dura. Se pare ca lucrurile sunt mai rele de atat: viata este foarte dura si cand spun asta, ma gandesc, in mod special, la Steve. Da, Steve Jobs. Am citit in seara asta varianta scrisa a discursului pe care l-a prezentat Steve la Stanford in 2005. Am ramas profund impresionat de viata acestuia si de modul in care a prezentat lucrurile.

A fost succint in discurs, dar a fost profund. A reusit sa rezume in 3 povesti atat o mare cantitate de substanta, cat si o mare parte din propria biografie. E foarte interesant sa afli ca cel care a reusit sa creeze o companie de nivelul Apple, nu a fost nici macar la colegiu! Sau ca a fost adoptat. Sau ca a vandut cutii de Cola pentru 5 centi. Oricum, nu vreau sa repovestesc lucrurile;

Ceea ce vreau sa fac este sa notez ceva ce chiar m-a impresionat si anume, viziunea pe care a avut-o acesta despre viata. Am ramas surprins sa vad in el un om care a stiut sa priveasca in urma si sa traga invataturi din ceea ce a trait. Nu am o lunga experienta de viata, dar mi s-a intamplat uneori sa observ cat de multe am avut de castigat din unele aspecte pe care le consideram probleme la momentul respectiv.

Raman surprins uneori de ce intorsaturi poate sa ia viata si mi se mai pare interesant ca, daca sti de unde sa privesti, observi cate ai de invatat din aceste intorsaturi. Observi ca uneori e mai bine sa lasi lucrurile sa curga de la sine. Ca o fi destinul, karma, soarta, viata, timpul sau orice altceva – mie imi place sa-I spun Dumnezeu – lucrurile ies mai bine uneori atunci cand te retragi, pur si simplu.

Viata are ce te invata. Viata e plina de surprize si e bine sa o mai si lasam sa ne surprinda. Important este sa ne bucuram de surprizele placute si sa invatam din cele neplacute.

P.S: Steve Jobs, cu privire la viata: “Nu poţi uni punctele privind în viitor. Ci numai privind în trecut. Trebuie să crezi că punctele vor putea fi unite undeva, în viitor.”

Când iubeşti

Nu-i uşor, dar e uşoară!

Au trecut doua zile, cred, de cand am indraznit sa postez pe Facebook un citat interesant si controversat in acelasi timp. Citatul, aparut intr-o discutie cu un prieten, era urmatorul: *"Fetele sunt usoare. Fetele frumoase nu au cum sa nu fie usoare, iar cele urate e clar ca sunt usoare ca doar dau de ceva mai bun. Fetele mici sunt usoare fiindca sunt prostute, iar fetele mai mari sunt usoare fiindca sunt disperate."* Ce am vrut sa obtin in urma postarii acestei idei au fost cateva reactii de la fete. M-a lovit insa o surpriza: reactiile nu au intarziat sa apara, dar continutul lor era slab, sau apropiat de zero. Sa-mi fie cu iertare dragi comentatoare, dar a acuza pe altul ca sa te scoti tu sau a spune ca "strugurii sunt acri" sau ca "asta este parerea baietilor respinsi" mi se pare de-a dreptul pueril. Ma asteptam la argumente rationale si, in acelasi timp, veridice sau, mai bine zis, voiam altfel de argumente. Voiam sa vad si eu (macar) o fata ca se ridica si-si sustine cauza, cu adevarat.

Facand un pas mai departe imi vine in minte ideea spusa de un prieten si ascunsa pe undeva prin mintea mea, dar descoperita exact in momentul oportun. Iata ce spune: "Cu cat o fata se lasa cucerita mai greu, cu atat satisfactia ta ca baiat este mai mare." (Daca reusesti sa o cuceresti, nu?) Insa aici intervine o variabila: subiectivismul. Ceea ce pentru un baiat poate fi o provocare, pentru un altul e incapatanare sau ignorare. Pe exemplu: Mihai vrea sa iasa cu Alina, dar nu reuseste sa o convinga, dar incearca, incearca si iar incearca. Andrei, prietenul lui Mihai, ii spune acestuia, si nu doar o data, sa o lase in pace pe Alina, sa renunte, pentru ca isi bate joc de el. Sa il respinga de atatea ori! Nu e vorba decat de o iesire in oras, nu de o cerere in casatorie, dar ea se scuza de fiecare data. Sa fim insa optimisti si sa spunem ca dupa 7 incercari ea accepta, apoi se indragostesc si…traiesc fericiti pana la adanci batraneti. Frumos, nu? (Saracul Andrei, cat de antipatic trebuie sa-i fie Alinei!) Unii baieti pot sa tolereze mai mult, altii mai putin. Asa ca fetelor, aveti grija cat de mare e plapuma, atunci cand va intindeti! (Ma refer la vorba din popor, nu alte ganduri care tocmai v-au trecut prin minte;)).

Daca intoarcem moneda pe fata cealalta observam subiectivitatea si in "clasarea" fetelor. Unele sunt frumoase, altele nu. Unele sunt destepte, altele…mai putin. Unele sunt usoare, altele (mai) "grele" si tot asa. Intotdeauna fata va fi vazuta prin ochii baiatului in cauza. (Cand mai multi baieti vad acelasi lucru, situatia e clara, depinde doar de fata daca e in folosul sau in detrimentul ei). Ce e "usor" pentru mine, pentru tine e "greu". Sau invers. Asa cum spuneam, problema apare cand pentru o majoritate "usorul" usor ramane, iar "greul", greu.

Desi totul la noi pe lume este relativ (sau, cel putin, asa se spune), este trist ca tot mai multe fete aleg sa alerge spre categoria usoara, nestiind ca nu le avantajeaza deloc, in ochii baietilor, aceasta migratie (organizata sau nu) si cand spun asta, incerc sa elimin relativismul, pe cat posibil. Ca sfat de incheierei: dragi fete si stimati baieti, lasand deoparte ora inaintata sau vremea de afara, dati fuga la magazinul din colt si cumparati-va un cantar…moral. Asta in cazul in care nu aveti deja. Folositi-l ori de cate ori este nevoie, atat pentru cei/cele din jur, cat si pentru voi! Dar aveti grija sa fie reglat bine!

P.S: Dragi reprezentante ale sexului frumos, tin sa mentionez cateva lucruri:

- Citatul chiar este citat! Daca imi apartinea parerea o prezentam fara ghilimele.
- Cu siguranta, daca v-ati pune mintea cu noi, ne-ati gasi mult mai "usori" decat multe dintre voi.
- Orice asemanare cu persoanele din viata reala este pur intamplatoare!

1. Ești o frântură de stea, o șoaptă de vânt,
Ești tot ce există pe-acest aspru pământ.
Doar tu ești lumina și tot ce-i frumos,
Nimic nu-i ca tine, așa prețios.

2. Ești un picur de rouă pe-o floare de mai.
Te vreau lângă mine, te vreau să mai stai.
Ești liniștea nopții, ești cântec de val,
Ești unică-n lume, nimic nu-i mai clar.

3. Ești veselă, luptătoare și-un zâmbet mereu
Mergi tot înainte, deși ți-este greu.
Îți place și viața și știi s-o trăiești
Un stil ca al tău e greu să găsești.

4. Ești blândă, suavă, gingașă, senină
Ai chip ca de înger și ochi de lumină.
Ai inimă bună și suflet de soare;
Ești o minune! Minunea cea mare…

Despre relații. La ce să ai grijă

O să fie vorba exact despre relațiile alea de mai mult decât prietenie dintre băieți și fete. De iubire, parcă le zice, nu mai știu. De ce am decis să-mi calc pe inimă, riscând astfel să intru în marea de oameni care își dau cu părerea? Pentru că e frustrant! E frustrant să vezi cum se comportă oamenii, iar aceste comportamente ridică mari semne de întrebare. Adică, cum o fi, frate, posibil să schimbi fetele ca pe șosete, cum se spune? Sau băieții? Sau să te împaci și să te "despaci" de mai multe ori decât sunt zile în calendar? Când mă refer la exemple ca la cele de mai sus, nu vorbesc despre situațiile alea în care relația e așa, de fun, de umplere a timpului ei cu el și a timpului lui cu ea. Mă refer la relațiile care se vor a fi serioase, cu mulți de "te iubesc" pe buze, pe Facebook, pe stradă, dar cu niciunul în suflet, probabil. Ehe, acum sfaturile! Mai jos o să nominalizez câteva sfaturi de care cred că fiecare persoană îndrăgostită (îndrăgostită cred că era cu ghilimele) ar trebui să țină cont:

- **Nu spune foarte repede "Te iubesc!".** Cu cât spui mai repede cuvintele magice, cu atât cresc șansele să nu fie adevărate. Poate că or să îți aducă ceea ce îți dorești, dar nu o te ajute să și păstrezi. Oricum, dacă ești sincer(ă) cu tine însuți, știi că nu ai cum să te îndrăgostești în câteva zile și să nu-mi spui că îl iubeai în secret, că nu prea ține!
- **Mai bine singur decât cu cineva de fațadă sau nepotrivit.** Da, știu, o să spui că asta e de modă veche sau că orice (oricine???) e mai bun decât tu singur, dar nu e așa. Niciodată nu merită să intri într-o relație doar ca să ai și tu cu cine să ieși în oraș, pe umărul cui să plângi, pe cineva cu care să-ți termini minutele din abonament. În societatea de azi nu e ușor să trăiești astfel. Au grijă oamenii să te lase să înțelegi că ești prost dacă ești singur. Mai bine te gândești de două ori. Ai mari șanse să fii cel deștept, pentru că cel deștept alege! Ceilalți acceptă ce li se dă.
- **Numărul de relații spune multe despre tine**, iar de obicei nu spune de bine. Cu cât numărul de relații în care ai fost implicat(ă) e mai mare, cu atât încrederea celorlalți în tine scade. Adică încrederea băieților dacă ești fată și încrederea fetelor dacă ești băiat. De ce? E simplu! Cine și-ar dori să intre într-o relație cu cineva care a mai fost în vreo 20, și asta în ultimul an? Nimeni, din lumea serioasă adică! Da, experiența e importantă în majoritatea domeniilor, dar într-o relație e mai interesant să învățați împreună!
- **Certuri și împăcări** sau relații tip telenovelă, cu jocuri actoricești proaste de tot! Cum se manifestă? Cel mai fericit cuplu din lume se desparte. Peste două zile sunt iar în al nouălea cer, pentru ca peste câteva zile să fie iar cu o falcă în cer și una în pământ și se repetă algoritmul ăsta până se termină memoria. Cunoscătorii știu la ce mă refer. Na, e interesant de urmărit un astfel de cuplu. Uneori sunt mai amuzanți decât can-can-urile de la tv.
- **Nu uita de ceilalți.** Schimb puțin perspectiva. Mă întreb: ce o fi în capul celor care, imediat ce își fac și ei prieten/prietenă, uită pe ce lume trăiesc și nu mă refer la fenomenul capului în nori, ci la uitarea prietenilor, ăia vechi, cică, adică la persoanele cu care își petreceau timpul înainte să-și găsească "dragostea" vieții. Nu știu de ce, dar mă tem că astfel de oameni au deficiențe mari în știința de a relaționa cu ceilalți, iar relația lor nu o să dureze foarte mult. Ar fi bine să mă înșel. Oricum, să-ți uiți vechii prieteni, nu e fain deloc.
- **Cât îți ia să reintri într-o relație?** Aici lucrurile devin delicate. Cât îți ia până reintri într-o relație? Adică da, după ce te-ai despărțit, cât stai singur(ă)? Se spune că, cu cât ai ținut mai mult la fostul partener, cu atât o să îți fie mai greu să-l uiți și, logic ar fi, cu atât să îți fie mai greu să intri într-o nouă relație. Aruncarea asta din brațe în brațe nu e prea sănătoasă. Arată că ori nu ai iubit înainte, ori nu iubești acum.

Atitudinea fiecăruia, ca persoană, e grăitoare. Oamenii te vor privi întotdeauna și te vor analiza, iar când vine vorba de cupluri, bârfele devin dulci-amărui, nici vorbă de o anumită dregere cu sare! Să fii constant, mai ales în relații, are un rol crucial în imaginea pe care și-o creează ceilalți. Toți băieții preferă o fată ușoară, dar niciunul nu vrea să o ia de nevastă. Reciproca e valabilă, așa că ai grijă! Comportamentul tău actual va determina cine ești mâine.

Sau… cu cine ești. Doar de tine depinde!

Cum te văd eu

Cuvintele-mi firave și stinghere
Și ochii relativi, închiși de strălucire
Nu au puterea să pătrundă în unghere,
Spun doar ce văd, cu greu, printre clipiri.

Mi-e teamă să nu frâng din frumusețe,
Să trunchiez, umil, nu prin cuvinte-alese
Din adâncimea unor' din povețe.
Și să plusez greșelilor și așa dese.

Mă risc! Și, după-un pas, mai vin cu unul.
Te văd diversă, gingașă și luptătoare.
În ochii-ți de cristal se vede lin verzuiul,
O combinație firavă, rară, visătoare.

Cu zâmbetul tău cald transformi și frigul,
Cu atitudinea-ți aduci oricând valoare.
Prin felul tău dai la o parte griul
Și în deșert aduci o mare de culoare.

Deși nu-n toate pozele te văd pe tine
Și spun că unele vedete-ți iau înfățișarea,
Rămân, sperând că o să văd mai bine
Când s-o scurta, cumva, și depărtarea.

Când iubești

Când iubești, iubești pentru totdeauna. Dragostea care nu durează, nu a existat niciodată. A fost o părere, o iluzie, o himeră. Sau o minciună frumoasă, bine formulată, pe care ne-am servit-o și pe care am oferit-o și altora.

Dragostea ține de alegere și nu de întâmplare. E o chestie de efort, de voință, nu de dat cu banul. Ea nu apare din senin, nici nu te lovește, fără să mai apuci să te ferești. Să iubești înseamnă să vrei să iubești! Să nu (mai) iubești înseamnă, la fel, să nu (mai) vrei să iubești.

Sentimentele care vin și pleacă nu am nicio legătură cu iubirea. Definesc confortul sufletesc, plăcerea de moment sau o fugă de singurătate. A iubi înseamnă să vrei să iubești. Înseamnă să lupți. Înseamnă să alegi. Iubirea e un proces, nu o stare. O călătorie, nu o destinație.

Nu poți ca azi să iubești și mâine să uiți. A iubi nu ține de ce se întâmplă. Nici de ce se face sau de ce nu se face. Iubești nu *pentru că*, *nu dacă*…Iubești *în ciuda.*…

Dragostea adevărată nu vine, nu trece și, dacă vine, rămâne. Dacă ai iubit(-o) o dată, (o) iubești totdeauna!

P.S: Dragostea adevărată nu există! Fiecare se descurcă cu ce are! Sau cu ce primește.

Contraste

Sunt singur.
Dar tu ești cu mine…
Iar dacă nu,
Sunt eu cu tine.
Și tot e bine.

Te știu departe
Și nu îmi place!
Te vreau. Aproape,
Cu respirația în spate
Ființa toată-ți tace.
Nu îmi dai pace.

Aș vrea să te cunosc,
Aș vrea să vii
Cu inima deschisă.
Să te primesc în zori de zi,
Cu inima atinsă.

Nu vrei,
Ci fugi agale!
Nu e decât aproape trei…
Te pierzi alunecând la vale,
Te-ascunzi de pe cărare,
Încet, încet dispari din zare.

Nu pot să tac,
Și te aștept.
Și-aș rupe-un mac
Să ți-l ofer, stingher
Ca semn de vară,
Cum aș fi vrut odinioară.

Poate te-ntorci…
Deși e rece,
Zâmbetul tău ne încălzește.
Și ce-i frumos odată trece…
La alții.
La noi crește!

Nu am vorbit

Două cuvinte aș vrea să-ți spun
Inima-mi, însă, minte!
Gânduri încerc să mai adun
Să iau degrab' aminte.

Nu am vorbit cu tine azi,
N-o să te-aud nici mâine.
Și ochii tăi-s așa de calzi!
Și tot la fel poimâine…

Și seara vine…și ziua trece,
Colindă mintea tot departe.
Afară este tot mai rece!
Iar tu? Tot mai aparte…

Sunt basme, zâne și povești,
O fată prea aleasă.
Întreci și corpurile-cerești,
Tu ești mult prea frumoasă!

Dragă jurnal...

Ploaia…ploua…

Ploua…Si cu fiecare ploaie care cade pe pamantul acesta “satul de zile” parca se pogoara si putin din linistea cerului, pe pamant. Dar in suflet? Unde este linistea? Ploaia nu poate patrunde in suflet. Sufletul are norii, ploile, furtunile lui, dar are si un soare. Sau poate mai multi. Cine stie? Ploaia, cand ploua…cade apa, iar apa spala. Ploaia spala tot ceea ce se lasa spalat. Cade pe flori, pe copaci, verzi sau uscati, pe locul gol, pe nisip, pe oameni, pe tine, pe mine. De ce? Nu stiu. Poate pentru ca asa a randuit Cineva sa fie. Sau poate pentru ca asa vreau eu. Sau tu. Zi-mi tu. Astept, dar nu uita. Ploua. Si ploaia cade. Si spala. Si uda. Si face sa creasca. Lasa-te plouat de ploaia de afara… sau/si de ploaia Iubirii de Sus. A fost o invalamaseala de cuvinte intr-o lume invalmasita.

Însemnat la 6 septembrie 2009

Ma uit la ceas…

Ma uit la ceas…e cam tarziu…Sa ma mai apuc totusi de scris? Nu imi raspund, dar ma apuc…Ma uit din nou, la calendar insa…E aproape 31 ianuarie. S-a dus prima luna a anului 2010. Muzica se aude undeva in surdina, iar melodia gandurilor se intoarce undeva la inceputul anului…Era sfarsitul unui an, era nostalgia noului inceput, era…Fiecare isi trecea anul ce se incheia pe sub lupa realizarilor…apoi isi ridica privirea si isi alegea muntele pe care sa isi infiga steagul. Si eu faceam la fel. Mi-amintesc cum mi-am intors privirea spre 2009…am ramas dezamagit! N-am realizat ce mi-am propus…n-am fost mai bun, mai perseverent, mai hotarat, mai ambitios…si atunci mi-am pus, cu mai multa hotarare ca anul trecut parca, tintele pe o hartie…pe inima…pe suflet…Ma uit din nou la ceas…limbile au inaintat… Ma uit din nou in calendar…si ma mai uit la ceva…la lista mea…S-a scurs o luna si privesc uimit ca ma aflu in acelasi loc. Nu am plecat spre muntii pe care vroiam sa-i cuceresc, nu am facut niciun pas, nici macar un pas…Nu as putea sa spun de ce, cu toate ca motivele le stiu…Sunt obosit deja…si timpul e tarziu, dar nu ma opresc pana nu imi revad lista, de pe hartie, din inima si suflet…Ma rog din nou… imi ridic privirea si pornesc…Da, chiar in aceasta clipa, cand timpul s-a oprit, pornesc, cu teama poate, spre primul munte, spre primul varf…Stiu ca nu va fi usor, dar stiu ca nu va fi nici greu…O sa mai treaca o luna…O, sunt curios deja!

Însemnat la 30 ianuarie 2010

Fulgi de ganduri

Imi ridic ochii de la foaia alba si mi-i indrept spre fereastra. Dau perdeaua la o parte si privesc negrul noptii instelate. Fulgi sclipitori de nea de abia se zaresc pierduti in marea aceasta de intuneric…Ei sunt singurii care leaga cerul de pamant. Zboara lin si cald parca, chiar sub privirea mea plina de admiratie. Se opresc la geamul meu pentru o clipa si cu un glas abia soptit ma intreaba: ‘Cine esti?’…’Ce faci?’…’Incotro te indrepti?’…’Pentru ce traiesti?’…Nu apuc sa imi indepartez uimirea si stelutele sunt deja departe, dar altele vin si pleaca, lasand in urma lor aceleasi ecouri:’Ce faci?’…’Cine esti?’…Am vrut sa raspund, fara sa realizez insa ca as discuta cu fulgii de zapada, dar n-am avut taria. ‘Cine sunt eu de fapt?’, ‘Incotro ma indrept?’, ‘Pentru ce traiesc?’…Mi-am dat seama ca acestea nu sunt decat franturi de ganduri, pe care imaginatia le-a pus in puful fulgilor de gheata. Am vrut sa imi raspund…dar n-am putut, n-am stiut. Imi intorc din nou ochii si gandurile la foaia ce ma asteapta; ma imbie parca sa scriu ce am descoperit. Si o fac. Am aflat ca nu stiu ceea ce credeam ca stiu si ca nu am habar de niste lucruri pe care le credeam de mult lamurite. Au trecut clipele…si ramasitele gandurilor inca imi mai staruie in minte:’Cine esti?’, ‘Incotro te indrepti?’…si eu nu stiu sa raspund. Inca. Dar voi sti. Pentru ca am plecat in cautarea raspunsurilor. Deci: ‘Cine sunt?’, ‘Incotro ma indrept?’ Tocmai am aflat: Sunt CINEVA, care cauta CEVA…

Însemnat la 9 februarie 2010

Cadou si…intrebare!

Zilele astea am dat din nou pe acasa. Pe langa bucuria de a fi cu familia, Tatal meu ceresc mi-a mai oferit si un cadou special: un soare zambitor, impachetat intr-un cer albastru si decorat cu sclipiri ale ultimelor pete de zapada. Vazand acest cadou minunat, m-am aruncat cu entuziasm spre el si am inceput sa il deschid. Pentru aceasta am avut nevoie de o veche prietena, de bicicleta. Ea a fost cea care m-a ajutat de multe ori in dechiderea cadourilor pe care Cerul mi le-a trimis si tot ea si-a oferit ajutorul si de asta data. Pentru ca topirea zapezii era in toi nu am putut sa merg, asa cum mi-as fi dorit, pe drumurile mai greu accesibile din imprejurimi, asa ca a trebuit sa ma multumesc cu o plimbare pe drumul stiut deja in cel mai mic amanunt, singurul drum asfaltat din satul meu. Nu credeam ca am sa vad ceva deosebit in aceasta ‘excursie’ si nici nu am vazut. In schimb, am vazut un lucru obisnuit intr-un mod mai deosebit. Niciodata nu am realizat ce inseamna trecerea de la iarna la primavara, de la zapada si frig la raze calde de soare, de la cer mohorat la unul albastru-cristalin, cu toate ca in fiecare an aceste aspecte se petreceau si sub ochii mei. Izvoare curgeau de pe vai si isi turnau cupele in cupa cea mare a Bascii, paraul care a trasat configuratia zonei. Soarele topea ce a mai ramas din muntii de zapada de odinioara. Oamenii ieseau sa salute soarele, si parca erau si eu mai calzi, mai zambitori. Aerul era parca mai inmiresmat si vantul mai parfumat. Natura isi schimba haina, si inima, si sufletul. Frumos cadou…mi-a placut…

M-am intrebat de ce omului ii e atat de greu sa se schimbe. De ce se leaga atat de mult de vechea haina, de vechea inima, de vechiul suflet…

Însemnat la 21 februarie 2010

Plimbare (pr)in timp

Ma intrebam ce varsta ai. Da, despre tine care citesti este vorba. Mi-ar fi placut sa iti stiu varsta pentru a ma putea raporta mai bine la tine si la ceea ce o sa spun, dar nu stiu; asa ca sunt nevoit sa merg pe “cazul general”. Imi amintesc uneori de vremuri apuse sub negura timpului. De evenimente, lucruri si situatii peste care nu o sa mai dau niciodata. In dimineata asta gandul a parasit prezentul fugind spre trecut, spre copilarie. S-a oprit cam pe la mijlocul vietii mele. O zi frumoasa de primavara, cu soare zambitor, cer cristalin si triluri inaltatoare. Un copil o tot oboseste pe mama lui cu intrebari de genul:”Cat e ceasul?”, “Cat mai este?”, “De ce nu mai vine?”. Intrebari care tradau nerabdarea din sufletul baietelului. Tatal lui sosea acasa si asta conta. Stiu ca mama lui nu se simtea deloc nedreptatita. Stie sa isi inteleaga copilul. Dupa niste momente interminabile, baiatul isi vede tatal venind spre casa. Obosit, cu bagaje, dar fericit pentru ca va putea fi din nou cu familia, dar si datorita faptului ca un pusti de cativa anisori ii iese radiind in cale. Cum sa nu il ia in brate? Cred ca vi se pare cunoscut episodul. Macar in linii mari, nu?

Nu degeaba exista vorba: “cu viteza gandului”. Acesta m-a tradat din nou si s-a intors in prezent, ba mai mult, l-a lasat chiar in urma. Se plimba mai bine zis intre prezent si viitor. Dumnezeu trebuie sa vina. Eu ar trebui sa Il astept, dar nu o fac. Nu sunt nerabdator sa Ii ies in cale. Parca nici nu ar fi Tatal meu. Imi vad linistit de treaba, in timp ce El, cu durere, “Isi vede de a Lui.” Mai presus de toate Dumnezeu e un Tata plin de dragoste pentru fii Sai, dar, in acelasi timp este si drept, in adevaratul sens al cuvantului. Uneori imi vine sa cred ca prefera sa ramana doar la iubire. Sta acolo undeva sus si ma asteapta. Ma asteapta sa incep sa Il astept, nu doar cu buzele, ci cu atitudinea, cu gandul…

Gandul mi s-a oprit in prezent. Mai bine zis ceasul l-a oprit. E timpul sa ma pregatesc pentru scoala. Oare nu e timpul sa ma pregatesc si pentru altceva? Pentru o vesnicie? Oare de ce orologiul lumii nu ma opreste din banalitate pregatindu-ma pentru eternitate? Limbile lui se invart vizibil, dar eu nu ma uit la Ele…

Însemnat la 11 martie 2010 6:57

Schimb de prioritati

Nu credeam vreodata ca am sa las scoala, chiar si pentru putin timp, pentru a scrie, dar iata ca totusi asta am facut. Stiu ca afirmatia mea suna ca o concluzie la o viata plina de publicatii, dar nu este asa, cu toate ca, sincer sa fiu, mi-as dori ca lucrurile sa stea astfel (peste ceva ani bineinteles). Este replica entuziasta a unui elev care a decis, pentru cateva minute, sa puna scoala pe locul 2.

Pentru ca am inceput sa ma laud cu lucrurile pe care le credeam (sau nu le credeam) o sa mai spun ca nu credeam nici ca omul poate sa isi schimbe viziunea asa de repede, intr-o clipa as putea spune. Acum vezi totul negru, dar nu un negru obisnuit, ci un negru dens, dens…iar in clipa urmatoare viata e mai luminoasa decat cel mai stralucitor soare…Uiti ca ti-ai suparat colega, ca nu ai invatat sau ca nu stii cum o sa o scoti la capat cu toate…uiti de negru si vezi stralucirea din spatele obstacolelor. O sa ai ocazia sa te ierte, o sa ai ocazia sa vezi cum e sa stai in preajma stresului oferit de o nota mica, o sa iti dai seama ca obstacolele nu sunt atat de mari decat datorita faptului ca ti-ai atintit privirea asupra lor… Viata e luminoasa, pacat ca noi o umplem cu atat de multa bezna!

Intorcandu-ma la “nu credeam”…Nu credeam ca o sa imi astern gandurile pe hartie in seara asta, dar se pare ca multe lucruri nu le-am crezut….si multe nici nu le voi crede, dar viata imi “va mari credinta”! Deja a inceput…CRED ca tinta e mai aproape decat pare…Multumesc, Doamne!

Însemnat la 28 martie 2010

Cred ca e interesant…

Cititi. Cititi mult. Cititi tot ce va pica in mana. Nu-i mai ascultati doar pe profesori. Cititi orice, fara discernamant. Nimic nu e mai important ca lectura, acum. Apoi, cautati-va intre voi. Vedeti care cititi aceleasi lucruri si inhaitati-va. Numai in haita de oameni destepti o sa reusiti. Unul singur dintre voi va fi mancat. Zece insa, s-ar putea sa reusiti. Ganditi-va de pe acum sa-i inlocuiti. Timpul lor trebuie sa se termine. Trebuie sa-i dominati, dar nu cu gandul ca veti fura mai mult ca ei. Asta e calea simpla care va va sufoca mostenitorii. Ce-o sa faceti cu milioanele intr-un oras mort? Ce-o sa cumparati, cu banii gramezi? La ce-ti foloseste un Lamborghini cand n-ai o autostrada? De ce sa ai o vila intr-un cartier sufocat de inundatii?

Însemnat la 5 aprilie 2010

Caut gand…

M-am gandit sa mai fac si eu ceva ce nu am mai facut de mult…sa scriu…Am incercat sa insailez doua cuvinte, dar parca toate muzele si-au luat vacanta, avand grija sa nu uite inspiratia acasa. Caietul cu exercitii la mate incearca sa imi faca cu ochiul, dar se pare ca nu reuseste sa-mi distraga atentia…de la ce, nici eu nu stiu…Cred ca mai bine spuneam ca nu reuseste sa-mi adune gandurile la locul lor, in interiorul cutiei numite, pana astazi , in mod ciudat, cap.“*Gandul zboara acolo unde nu vrei…si totusi, se poate intoarce…”* In aceasta seara insa, parca a plecat si el impreuna cu inspiratia mea si nu cred ca vrea sa se intoarca…sau, poate ii e frica. Daca sta intr-un colt rece si tremura, si plange, si ii e teama? As vrea sa il caut, dar e tarziu…si nu am nici lumina…Poate l-am pierdut pentru totdeauna… insa trebuie sa incerc sa il gasesc. Asa ca maine o sa plec in toata tara, in toata lumea…si o sa anunt*: “Gand pierdut. Unde? Nu stiu…Dar il caut…”*

Însemnat la 19 mai 2010 22:32

Optimist? Pesimist? Realist!

“Optimistul vede partea plina a paharului, iar pesimistul pe cea goala.”

Intotdeauna s-a spus ca e mai bine sa fi optimist decat pesimist si poate ca asa este, doar ca eu nu pot sa fiu de acord. Nu spun ca pesimistul are de castigat, ci vreau sa spun ca atat optimistul cat si pesimistul au o imagine gresita despre lume. Optimistul vede doar partea plina a paharului, iar pesimistul pe cea goala. De aceea, cel care vede lumea asa cum este ea se numeste realist. Realistul nu intalneste nicio problema in a vedea atat partea plina, cat si partea goala. Sa fim obiectivi, cele doua parti exista impreuna, asa ca, parandu-mi rau atat pentru pesimist cat si pentru optimist, trebuie sa spun ca viata trebuie privita in mod realist. Intr-adevar, a fi optimist probabil e mai de dorit decat a fi pesimist…dar a fi realist reprezinta superlativul…Probabil s-ar putea insira multe si pe aceasta tema, dar sa zicem ca ma opresc aici…deocamdata!

Însemnat la 7 septembrie 2010

Buchet de octombrie

Am luat fiecare raza de soare la care am ajuns si le-am pus manunchi. Am luat cateva din frunzele toamnei, cele mai divers pictate, si le-am indesat adanc in inima. Ultimelor fire de iarba le-am curmat viata si le-am presarat printre petele de soare. Adierile de vant, inca caldute, le-am tot alergat pana am prins cateva. Recoltele le-am depozitat cu grija in ungherele sufletului. Stropii de caldura, care inca mai pigmentau atmosfera…i-am luat si pe ei. N-a mai ramas nimic din ceea ce oferea toamna, credeam eu, dar ma inselam…amarnic. Am uitat de nori, care se adunau gramada singuri, fara sa fie nevoie de o mana atenta care sa-i aduca impreuna. De stingerea tacita a frunzelor, a ierbii, nu mi-am amintit. Nu mi-a trecut prin minte ca acele culori, atat de vii, sunt, de fapt, predecesoare mortii. De vantul rece, care sta sa bata, nu mi-a mai fost teama si asta nu pentru ca frica mea disparuse, ci pentru ca, in neatentia mea copilareasca, si de el am uitat. Am uitat si ca frigul pornise de mult la drum, urmand sa ajunga din clipa in clipa. Am impresia ca am uitat…chiar si de mine si asta nu pentru ca natura iti taie respiratia prin frumusetea de care da dovada, ci pentru ca, ma simteam pierdut. Printre raze, nori, frunze si iarba, impletite cu frig, caldura si vant, incercam sa ma gasesc, sa imi reamintesc de ceea ce am fost odata si astfel, sa descopar ceea ce sunt si, poate, ceea ce voi fi, dar nu am reusit pana ce nu mi-am amintit ca am mai omis ceva, pe cel mai important “Cineva”. Am uitat de Tatal meu, de Dumnezeu, care si-a pus cate o parte din El in fiecare frantura de toamna, fie ea calda, fie ea rece; le-a strans manunchi, facand astfel un buchet de iubire, si mi l-a oferit ca semn de aducere-aminte. Poate de aceea am uitat de vant, de ploaie, de rece. Poate ca El le-a transformat special pentru mine, chiar daca eu nu am ochi sa vad asta. De aceea Iti ofer o multumire… Pentru tot ceea ce vad, dar, mai ales, pentru ceea ce (inca) nu vad…

Însemnat la 23 octombrie 2010

Draga jurnale…

Iata ca si azi a fost o zi din aceea. Copiii din sat, dintre care pe unii inca ii mai consideram prieteni, din nou m-au lasat pe dinafara. Stii tu, a fost ca saptamana trecuta, doar ca de asta data s-au hotarat sa plece in afara satului. Unde anume, nu am stiut initial, dar mai apoi am aflat ca voiau sa mearga in asa-zisa "Poiana a Biruintei", sa se bucure de tot ceea ce natura dezvaluia, in aceasta zi calduta de toamna. De mine, iar au uitat. De mine iar au uitat. De fapt, cred ca inca ma mint singur; nu au uitat, dar prezenta mea ii cam incomodeaza. De ce, nu imi pot da seama. Poate datorita felului meu de a fi, de a vorbi, de a ma purta. Poate pentru ca nu pot sa fiu atat de amuzant, de deschis, de interesant. Nu stiu, dar ei stiu; si nu vor sa mi-o spuna; poate ca m-as schimba, sau, poate ca nu…

……

Scuze pentru ca te-am lasat putin deoparte, dar m-a strigat cineva. Si am crezut ca poate este unul dintre copii; dar nu, era doar mama.

……

Intorcandu-ma la ceea ce nu as vrea sa ma intorc, trebuie sa-ti spun ca nu stiu ce sa fac. Cand au nevoie de ceva ajutor, imediat isi amintesc de existenta mea, dar in rest, la distractie si la joaca, devin invizibil pentru ei. Chiar si unii dintre ei, pe care ii credeam putin mai apropiati, ma uita. E adevarat, ca a fost unul, care si-a amintit putin de mine, dar…?

Of, jurnalule, habar nu ai tu de ceea ce se intampla in sufletul meu! Nici eu nu cred ca ai, dar asta nu cred ca are vreo importanta pentru cineva…

Însemnat la 7 noiembrie 2010

Lost & alone (First part)

Ploaia de afara il cutremura, nu atat prin raceala ei, ci prin reflectarea ei in sufletul sau…Parca totul plangea, nestiind nici cauza, nici efectul. Se simtea trist, prea trist…si parca ar fi vrut sa faca ceva sa-si schimbe aceasta traire, sau macar sa stie de ce, dar nu reusea. Ii venea parca atat de greu sa se concentreze…

Intr-un final, dupa ce stropii reci ai ploii de vara ii ajunsera la piele, intra dardaind in casa. Simtea ca acestia au devenit una cu stropii sufletului sau. Se schimba si se aseza linistit…stia ca ce i se intampla nu e bine si ca lucrurile ar trebui sa fie altfel. In ultima vreme se intamplasera multe. Prea multe probleme la scoala, prea multe disensiuni cu parintii, prea multa deznadejde, descurajare. Uneori se intreba unde ii sunt visele; alteori daca mai exista. Totul in jurul lui parca era invaluit in ceata si noapte…

Cu emotie, nestiind de ce, deschise jurnalul. Poate faptul ca era din nou singur cu gandurile sale, sau poate ca presimtea ce o sa se intample, sau poate… Nu stia…dar incepu usor sa scrie. Dupa cateva clipe se opri insa, gandind daca ce face el are vre-un rost. Brusc isi dadu seama ca tot ceea ce ii trebuia era putina incurajare. Cazuse din nou intr-o groapa atat de neagra, atat de rece, de neprimitoare; o groapa din aceea numita, parca, ‘descurajare’. Nu stia daca era intr-adevar bun la ceva, pentru cineva… Se gandea sa incerce sa iasa, dar parca orice urma de putere l-a parasit, demult….

Insa, din greseala, lovi Biblia de langa el…Isi aminti apoi de cineva care spusese ceva tare interesant: “Pot totul in Hristos, care ma intareste”, parca Pavel era acela. Deschise Biblia si gasind versetul, isi propuse sa incerce. Nu stia cum ar putea sa realizeze “totul”, cand el nu era in stare sa rezolve nici macar cea mai mica problema. Nu stia cum sa ia legatura cu acest “Hristos”… Isi amintea totusi cat de multe stia despre Hristos, despre puterea pe care El ti-o da, despre schimbarea pe care o poate aduce in viata ta, dar toate acestea i se pareau povesti reci, fara suflet, iar Hristos era parca asa de departe…

Lua o foaie de hartie, iar cu mana tremuranda asternu aceste cuvinte: “Pot totul in Hristos, care ma intareste. – Filipeni 4:13″. Iar mai jos, asa, ca un post-scriptum: “Amin. E timpul pentru lucruri mari.” Inchise jurnalul, notandu-si sa nu uite sa scrie, cu fiecare ocazie, intamplarile relevante din viata sa. Poate ca ar putea exista o legatura…

Însemnat la 2 iulie 2011

Cu timpul…

Era o seara calda de iulie cand si-a dat seama ca nu o uitase inca. In tot acest timp se cam mintise singur. Ceea ce se asternuse peste toate in sufletul lui nu era uitare. Era un amestec de indiferenta, furie, negare…amestec peste care se cernuse cenusa timpului…si inca se cernea, dar parca nu era niciodata suficienta. Oare pe viitor va fi?

In seara asta amintirile au reinviat…Nu fusese nimic, dar parca totusi a fost atat de mult! Era dupa mult timp cand incepea ea discutia, fara sa aiba nevoie de ceva. Incet si rapid, tablourile s-au perindat prin fata mintii lui…Cat ar fi vrut sa o vada macar pentru o secunda asa cum credea el ca este!

Insa timpul se duce si chiar si cele mai persistente amintiri se sterg sub trecerea neobosita a acestuia. Asa se duceau si amintirile lui, chiar daca unele inca rezistau…dar oare pana cand? De ce sa nu recunoasca, i-ar fi placut ca istoria sa devina iar prezent, dar parca era nevoie de prea mult pentru aceasta…Se hotari ca peste toate sa lase ca viata sa-si puna amprenta. Era prea mult pentru el…

”Cu timpul, intelegi ca daca ai ranit grav un prieten, e foarte probabil ca niciodata prietenia lui sa nu mai fie la aceeasi intensitate.”

Însemnat la 8 august 2011

Lost&Alone (Second Part)

Trecuse mult timp de cand nu mai deschisese jurnalul; si asta nu pentru ca ii lipsise timpul, ci pentru ca ii lipsise cheful. In acea seara insa, incepu sa rasfoiasca paginile acoperite de scrisul neregulat, dar atat de familiar. Era scrisul lui, iar ideile transmise erau tot ale lui. Oare de ce se indreptase spre agenda aceea veche?

Era interesant. Era interesant pentru ca nu stia raspunsul, dar ii placea. Ii placea faptul ca citind, parca se redescoperea. Se vedea pe el asa cum era, cum gandea, cum vedea lucrurile, cu ceva timp in urma. Oare era tot el? De la unele notari parca nu trecuse atat de mult, dar parca el se schimbase intr-un asemenea hal…Intrebari noi se cuibarisera in mintea lui. Alte moduri de a se comporta fusesera abordate. Idei noi cresteau, cresteau…

Se simtea tot pierdut. Parca mult mai pierdut ca la ultima sa intalnire cu jurnalul si, oricat de mult incerca sa se gaseasca, nu ii iesea. In timp ce nota una si alta, nu putea sa nu se intrebe daca era de bine. Se intamplasera multe in ultima perioada si toate isi pusesera adanc amprenta pe el. Multe lucruri ii iesisera, multe lucruri nu. Pe unele le regreta, de altele se bucura. Si totusi intrebare persista: era de bine schimbarea? Nu stia, dar spera ca da. Erau intr-adevar unele aspecte pe care le simtea ca nu sunt asa roze, dar se hotarase sa o ia treptat. Se hotari insa sa se apuce de cautat…raspunsul. Avea un necunoscut in fata, si era hotarat sa il intampine cum se cuvine.

Nu era chiar tarziu, dar se simtea mai usurat, parca. Privi fugitiv peste ce a scris, realizand ca nu-i deloc mare lucru, dar se simtea mai bine si daca nu asta e rolul unui jurnal, atunci care-i? Inchise incet agenda, aruncandu-si ochii pe textul notat ultima data: ”Pot totul in Hristos, care ma intareste.” Era sincer cu el insusi – nu prea credea acest verset, dar traia totusi cu speranta ca va primi poate si acel dar, numit de unii credinta…

Însemnat la 9 septembrie 2011

Intreband de fericire

“Am fost foarte rar fericit…”-Johann Wolfgang von Goethe

Nu am dispozitia necesara pentru a filozofa (de unul singur) pe tema fericirii. Vreau doar sa mai (re) ridic niste intrebari. Care-i pana la urma problema cu fericirea? Se spune ca daca o cauti, nu o gasesti; dar nici daca nu o cauti n-ai certitudinea ca vine ea la tine. De ce toti ne-o dorim, dar prea putini suntem in stare s-o gasim?

Ma intreb uneori (pe langa intrebarile de mai sus), daca sunt fericit. Sau daca voi fi. E trist ca imi dau seama ca subscriu, fara voie parca, la afirmatia lui Goethe. Probabil ca daca nu am fost fericit pana acum, nu voi fi nici pe mai departe…

Oricum, fericirea vine nu din ceea ce ti se intampla ci din felul cum reactionezi la ce ti se intampla. Sau, cel putin, asa spun unii…

Însemnat la 23 septembrie 2011

Gânduri

Ma pregatesc de culcare, dar parca gandurile nu-mi dau pace…De maine incep o alta etapa importanta a vietii: voi fi student si asta imi place…intr-un fel. Si, totusi, nu-mi place. Nu cunosc pe nimeni, nici macar pe colegul de camera si trebuie sa recunosc ca incertitudinile ma omoara. Oare ne vom intelege? Cum or fi colegii? La facultate o fi greu? Si alte zeci, sute, mii de intrebari mi se zbat in cap.

Intotdeauna mi-a fost frica de inceputuri…Probabil necunoscutul pe care il aduc cu el este responsabil, dar sunt constient si de oportunitatile care vor aparea. Nu stiu care vor fi acelea (inca), dar cu siguranta ca ele exista. Asteapta sa le descopar.

Mi-e frica ce o sa fie, dar trebuie sa merg inainte. “Never, never, never, never give up!”…Nu voi lasa loc pentru a renunta, nici la viata de camin si nici la viata de facultate. Sper sa ies cu bine din ceea ce m-am bagat. De fapt, am gresit: o sa ies cu bine din ceea ce m-am bagat!…

Însemnat la 1 octombrie 2011

Sunt sigur ca exista!

Astazi mi-a fost rusine de…mine. De cand am inceput facultatea nu am facut mare lucru, in afara de a ma plange. Nu zic ca nu am avut (inca am) motive, dar asta deja suna a scuza. Ceea ce m-a facut sa-mi fie rusine a fost o discutie cu un coleg de grupa. De ceva timp voiam sa intru cu el in vorba si azi mi-am creat ocazia. Am ramas surprins de seninatatea lui si de perseverenta care il caracteriza. Desi nu am apucat sa vorbesc mult, am discutat destul de mult timp ca sa ma simt rusinat. Desi a terminat de 6 ani liceul si este a doua oara cand este la Automatica, nu a dat inapoi si asta si cu un serviciu pe cap. Cand imi povestea, nu puteam sa nu observ contrastul care devenea din ce in ce mai evident, si sa ma simt nu foarte confortabil. Nu conta ca habar nu are de programare, ca a terminat un liceu cu profil tehnic, ca nu a facut nici fizica, nici mate in liceu, decat la nivel de F2, respectiv M2, sau ca este la taxa. Nici urma de plangere sau descurajare pe el si nici macar nu se plangea de timp!

Eu, cu liceu terminat acum cateva luni, profil matematica-informatica, fara alte preocupari pe cap in afara de a invata, m-am tot plans. Ca e greu, ca trebuie muncit, este adevarat, dar asta nu justifica plangerile.

Asa ca m-am decis: oricat ar fi de greu, de urat, sau in orice alt fel, nu voi renunta. Voi merge mai departe, imi voi folosi timpul si abilitatile, voi termina facultatea (fara restante)…fara sa ma plang. Nu voi mai uita ca lucrurile pot sa stea si mai rau.

P.S:Data viitoare cand vei fi pus in situatia de a te plange, alege sa te gandesti la cei care o duc mai rau ca tine! Fii sigur ca exista!

Însemnat la 20 octombrie 2011

Lectia de azi

O zi atat de speciala incat seamana izbitor de mult cu toate celelalte si totusi…
Am invatat ca nu e deloc bine sa ramai focalizat pe un singur aspect. Uneori poti rata oportunitati importante.
Am invatat ca e bine sa te multumesti si cu mai putin si ca nu e bine sa iei decizii in graba.
Am apreciat atitudinea unei tinere de a ajuta un batranel:”Ati patit ceva domnule? Va simtiti bine?”.
Am invatat ca oamenii inca mai exista…
Probabil ca lectii au mai fost, dar nu am avut ochi sa le observ…

Însemnat la 31 octombrie 2011

Egoism

Nu pot sa nu ma intreb uneori cum de exista atat de mult egoism in unii oameni, atat de multa nesimtire si nu pot sa nu ma intreb, cand vad aceste lucruri la altii, daca si la mine sunt (cel putin) la fel de evidente. Imi place sa cred ca nu. (Stiu cat de mult o dau in bara!)

E atat de frustrant cand vezi ca oamenilor nu le pasa decat de ei. Daca lor le e bine, daca ei au tot ceea ce isi doresc, daca lucrurile ies asa cum vor ei, lumea este cea mai frumoasa. Dar sa faci cumva altfel. Sa spui altfel. Sa asculti altfel.

In seara asta am ajuns la o concluzie: egoismul este o atitudine. Egoismul nu se rezuma la a nu da din ce-i al tau, ci la a lua din ce nu-i al tau. A lua din timp, din liniste, din orice. Poate ca pare exagerat, dar eu asta am simtit. Adica, sa fim seriosi, nu cel mai tare deranjeaza faptul ca tu nu imi dai lucrul tau (e lucrul tau, deci ai dreptul sa-l dai sau nu), ci ma deranjeaza ca tu mi-l iei pe al meu! Cand spun ‘lucru’ nu ma refer strict la lucruri ci la orice…timp, liniste, spatiu.

Gata cu vorba! Dar nu vreau sa uit: **Egoismul este o atitudine!**

Însemnat la 20 noiembrie 2011

Random...

Mi-ar fi placut sa incep cu versurile unui funebru poet: ”Sunt singur si ma duce-un gand/ Spre locuintele lacustre.” dar am zis ca o sa dau un ton prea trist lucrurilor, atunci cand nu este cazul. Este adevarat ca de singur sunt singur, dar gandurile ma duc departe…

Aseara mi-am prospus ca astazi sa imi iau timp sa mai si gandesc. Parca in ultima perioada asa am trecut prin timp, incat nu am mai apucat sa procesez multe. Facultate (cu partiale si lucrari cu tot), treburi extra, intalniri de participat, oameni de convins, prieteni cu care sa te certi, carti pe care sa dai banii si altele probabil, mi-au mancat zilele. Cred ca nu exagerez daca spun ca ultimele doua saptamani au fost cele mai agresive din viata. Pana acum. Daca o sa iau si partialele date si pe cele care le voi da, pot sa spun ca au fost si cele mai productive.

M-am tot gandit astazi cam despre ce as putea sa indrug in aceasta postare, iar ganduri am avut multe, dar din pacate, asa cum am mai patit-o, nu am inceput atunci sa dezvolt, iar acum parca totul s-a sters. Ma rog si sper sa revina.

Pentru ca nu vreau sa vorbesc doar ca sa ma aflu in treaba, asez mai jos cateva citate, asa, pentru binele inimii si al mintii.

> “Biruinta nu-i obligatorie. Obligatorie e lupta.” – Nicolae Steinhardt
>
> “Doamne, fa sa doresc intotdeauna putin mai mult decat pot realiza.” – Michelangelo Buonarroti
>
> “Nu-ti poti construi o reputatie pe baza a ceea ce urmeaza sa faci”. – Henry Ford

Însemnat la 25 noiembrie 2011

Lost & Alone (III)

Trecuse prea mult timp de cand tinea ascunsa acea suferinta ce ii macina, incet, dar sigur, sufletul. Era deja prea ancorat in trecut si astfel nu mai era in stare sa-si traiasca nici prezentul, nici viitorul, asa cum ar fi trebuit.

Totusi nu putea sa uite. Nu putea sa uite prietenii…care acum nu mai sunt. Nu putea sa uite clipele de fericire (sau fericirea de o clipa, poate)…Nu putea sa uite esecurile, necazurile, nesperantele…Pe zi ce trecea isi dadea seama ca e timpul sa isi revina, ca e timpul sa se intoarca cu totul in prezent si sa uite ceea ce a fost. Vechii prieteni s-au dus – asta daca au fost vreodata prieteni. Clipele – fericite sau nu – s-au sters si ele sub trecerea aspra a timpului, dar parca ceva il retinea acolo…Nu era atat o amintire vie a trecutului, cat o imagine stearsa, moarta, fantomatica. Il durea…

La durerea aceea persistenta si atat de obisnuita totusi, se adauga cate putin cu fiecare zi, cu fiecare ora, cu fiecare clipa. Uneori insa se adaugau mai multe farame de durere, in cateva fractiuni de clipa. Asa se intamplase si in seara aceea. O fosta prietena nu a catadicsit sa-si aminteasca ca exista. I-a facut insa onoarea de a-i intoarce spatele si de a-si face glasul auzit…in discutie cu altii.

Stia ca trebuie sa renunte; sa renunte la trecut…si la trecute. Mai stia ca pentru asta are nevoie de curaj. Ii era mai usor sa gandeasca inca in termeni trecuti si sa mai spere, dar speranta lui nu stia sa dea si timpul inapoi. Poate ca astfel, ar fi putut sa isi mai remedieze din greseli, daca si unde ar fi fost cazul. Sau poate ca macar ar fi inteles cate ceva…

Însemnat la 29 noiembrie 2011

Cum ar fi fost?… (Lost & Alone IV)

Parca nu mai trecea ultima ora de matematica…Se uita la ceas din doua in doua minute, desi ora incepuse doar de cinci. Glasul profei se auzea stins, iar toate cele 6 table parca devenisera, dintr-o data, transparente. Se imagina pe sine acolo unde, credea momentan, ca ar fi trebuit sa fie. Ce cauta el la o facultate cu profil tehnic, cand lui nu ii placea asa ceva? Nu stia si asta se tot intreba in ultimele 3 luni…

Nu mai conta. Era deja prea tarziu. Intrase la Automatica si trebuia sa termine. Ce daca el voia Jurnalism sau, eventual, Drept? Sa renunte, nu avea curaj. Prea multe probleme, prea multe certuri, prea multe hohote de ras si susoteli. Asta daca i-ar fi pasat cuiva ca nici macar o facultate nu a fost in stare sa termine. Daca nu a avut curaj sa riste inainte, de unde sa ia acum tonele de curaj pentru a renunta? Nu putea, pur si simplu nu se putea.

Desi clipele acestea de mare profunzime nu au zabovit prea mult alaturi de el, au fost de ajuns ca sa isi dea seama de greseala pe care o facuse. Nu avea sa devina niciodata bun in acest domeniu. Pur si simplu nu ii placea suficient de mult ca sa lupte, sa spere, sa creada. Renuntase la un domeniu in care nu stia daca o sa fie bun, in favoarea unuia in care era sigur ca o sa fie slab.

Se tot intreba, cale de-o clipa, cale de-o viata, de ce a trebuit sa aiba urechi pentru spusele altora si de ce nu au avut altii spuse pentru urechile lui. Probabil ca nu era asa bun la scris…Nici frumos si fotogenic nu se simtea (si nici nu era, il asigurau de fiecare data oglinda si camera foto)… Emotiile nu-l paraseau cand avea de vorbit sau de prezentat ceva, dar ii placea. Ii placea sa fie jurnalist.

De fapt, i-ar fi placut.

Ar fi luptat, sperat si crezut, ca intr-o zi va deveni bun si nu ar fi fost un inginer slab, ci un jurnalist macar mediocru. Dar ar fi fost implinit…

De cand a intrat aici, in loc sa incerce si sa mearga acolo, se tot intreaba cum ar fi fost daca cineva i-ar fi spus ca totusi aberatiile lui pot fi citite, chiar daca sunt pe departe de a straluci. Cum ar fi fost daca cineva i-ar fi spus ca ideile lui nu-s chiar asa proaste. Cum ar fi fost…

Da, chiar! Cum ar fi fost?…

Însemnat la 8 decembrie 2011

Soare, suflet si zăpada

“Cateodata ai face orice altceva, dar numai nu ceea ce faci deja…”

Asta mi-a venit sa pun ca status pe messenger. Parca azi m-a lovit iar melancolia. Poate de la faptul ca ma asteptam la o zi de primavara, dar am avut parte de o ultima rabufnire (sper) a iernii. A fost insa placut sa mai simt, pentru ultima data, sclipirea zapezii proaspete in ochi, iar copacii erau chiar frumosi…

Insa in mintea mea era o furtuna serioasa. De fapt, asa este de mult, dar m-am obisnuit ca sa arat ca totul e bine, mult mai bine decat pare. Daca asa face toata lumea, eu de ce sa fac altfel? Ne-am obisnuit sa ne cream masti pe care sa le purtam in diferite ocazii. Ma intreb daca macar noi mai stim cum suntem de fapt…

Intotdeauna am visat si am sperat ca visele vor si deveni realitate, dar parca pe masura ce trec, visele devin mai pale, iar realitatea mai crunta. Visezi, incerci, te lupti…degeaba. Nu stii ce sa alegi, cum sa alege, ce sa nu alegi si de fiecare data cand faci alegeri, te gandesti cat de buna ar fi fost o alta…Stii ce nu vrei sa faci, dar, din pacate, nu stii ceea ce vrei sa faci. Parca situatie mai trista nu exista…

Oricum, primavara a venit, cel putin in calendar, si o sa vina si in lume. Din pacate, soarele ce va veni nu va avea taria sa incalzeasca si suflete. Nici pe al meu, nici pe altora, dar pana la soare, sa ne bucuram de zapada. Pentru ca si zapada e draguta…

Însemnat la 1 martie 2012

Ganduri

“Desi stia ca e terminat, ceva din el nu putea sa o creada. Era doborat, dar parca simtea in el o asa forta, cum rar se intalneste in vreo persoana. Nu credea ca se va mai ridica vreodata, dar stia ca isi va reveni si, dupa lupte aprige, va urca mai sus de locul din care a cazut. Stia ca este afectat de tot si toate, ca nu va rezista mai mult, dar rezista. Stia ca ar trebui sa planga, sa fuga, sa faca ceva sa scape de tot, dar nu putea. O pace prea mare, straina de el, necunoscuta lui pana atunci, ii invada sufletul. Parca ceva ii spunea ca o sa fie bine. Nu stia daca totul este mai mult decat o minciuna dulce si calda, dar el o credea. Incerca sa renunte, dar nu reusea. Parca jocul il prinsese prea tare in mreje. Era ambitia sau prostia cea care-l mana mai departe? Avea sanse de reusita, sau se indrepta spre o nenorocire mai crunta? Nu stia. Tot ce stia era ca nu voia sa mai lupte, dar ca nu putea arunca armele. Pierduse prea mult ca sa mai dea inapoi…”

Însemnat la 20 iulie 2012

Poate ca asa trebuie sa fie…(Lost&Alone V)

Incerca din rasputeri sa se concentreze pe ceea ce avea de facut, dar nu ii iesea deloc. Parca jurnalul prafuit aruncat intr-unul din colturile camerei tipa la el sa-i acorde si lui atentie. Nu il mai deschisese de mult, iar de scris nici nu mai incapea vorba. Isi promisese odata ca o sa realizeze lucruri mari in viata, iar acela de a deveni un cunoscut scriitor era unul dintre ele. Nu statea deloc bine la acest capitol si nu ar fi fost o asa problema daca ar fi fost singurul in care asteptarile lui nu aveau nicio sansa de conturare.

Renunta sa mai lupte si se indrepta sovaind spre mica agenda care parca isi domolise glasul si astepta nerabdatoare sa fie luata in brate. Parca stia ca daca va fi rasfoita va reusi sa aduca, chiar daca putin si pentru putin, soarele in sufletul posesorului. O deschise cu teama si incepu sa-si arunce ochii asa, aiurea, pe acolo, insa cu fiecare rand pe care il citea, cu fiecare cuvant pe care-l pronunta si cu fiecare silaba pe care o vedea amintirile i se invalmaseau mai tare si mai tare. Se vedea din nou asa cum se vedea atunci, de neinvis, iar lumea – toata a lui. Lucrurile nu mai stateau de mult asa, insa. De putine zile incepuse noul an si privise in urma, la ce a fost, iar realitatea, oricat de blanda a incercat sa fie, tot l-a lovit cu putere. Nu reusise mare lucru in trecutul nu de mult scurs. Iar acesta parea sa se asemene foarte mult cu viitorul inca nesosit. Fara pesimism sau exagerare, desi multi aceste aspecte i le invocau, nu ii iesise mai nimic, de cand se stia, iar in ultima perioada…nici nu voia sa se gandeasca. Nu stia unde se duce, de ce se duce si nici cum sa se duca. Nu stia ce vrea, nu stia ce nu vrea si nici cum sa afle. Acolo unde spera ca vrea si trebuie sa ajunga, nu avea putere sa ajunga. Adica, puterea avea, dar nu avea pricepere, dar nu conta…

Poate ca viata asa trebuia sa fie…un drum de cautari presarat cu gropi de descoperire. Un lant de tristete cu cate un nod de fericire. Un izvor de lacrimi cu cate o piatra de zambet. Poate ca el era nebunul in toata povestea, el nu vedea lucrurile asa cum sunt, el visa sa fie altfel, dar de ce sa se arunce cu rosii in el, doar pentru ca inca avea curajul sa viseze? Nu era drept. Rosiile sau bolovanii nu-l deranjau asa de tare cum il deranja ca isi pierdea, incet, incet, curajul de a visa. Curajul de a se ridica sa lupte. Curajul de a privi viata in fata si de a-i spune ca ea era cea care trebuia traita si nu invers. Asta il durea. Il durea mult mai tare.

Nu trecusera mai mult de cateva clipe de cand deschisese jurnalul, dar toate aceste ganduri amestecate cu multe altele avusesera timp suficient sa-i dea dureri de cap. Inchise brusc agenda si o arunca in celalalt colt al camerei, iar el pleca enervat sa priveasca un film. Macar praful de pe jurnal fusese scuturat.

Însemnat la 3 ianuarie 2013

Fara stele pe cer si cu prea putin roz in noapte (Lost & Alone VI)

Linistea noptii nu-l inconjura nici pe departe asa cum il coplesea negura ei. Statea singur si privea pierdut pe geamul deschis, inspirand cu sete aerul ceva mai rece al serii. Incerca sa desluseasca afara la fel cum incerca sa-si desluseasca in suflet, insa la fel ca in interior, nici afara stelele nu se lasau descoperite, dar continua sa incerce…

De la un timp lucrurile nu isi urmau cursul dorit, iar o ceata densa de dileme il strangea ca intr-o gheara de fier. Realiza ca nu stia de unde vine, unde se afla si unde vrea sa ajunga. Era o picatura intre milioanele de picaturi ale unui ocean de oameni, fara tinta si drum. Se mintise de multe ori ca totul este temporar, ca o va scoate la capat, ca va reusi, dar viata era dura, iar in fiecare zi avea grija ca el sa nu uite acest mic detaliu.

Nimic nu-i iesea. Indiferent de domeniu, numai pe langa lovea. De la clipe nereusite de relaxare, la incercari asiduee de munca sustinuta, lucrurile doar nu mergeau. Se simtea singur si apasat de toate si toti. Vedea in fata atatea cai, dar parca niciuna nu era pentru el. Consolare ieftina isi gasea in activitati si mai ieftine si in rutina unei vieti de nici doi bani. Refuza sa mai viseze, sa mai spere, sa mai lupte.

Isi dorea mult sa evadeze, sa fuga undeva, cat mai departe! Undeva unde singuratatea nu ar fi fost asa apasatoare. Undeva unde si-ar fi putut auzi propriile ganduri si si-ar fi putut desena propriile drumuri. Undeva unde ar fi indraznit sa traiasca. Isi dadea seama ca ajunsese sa isi bata joc de singura viata pe care reusise sa puna mana. Juca la sigur, incerca schimbari marunte si purta lupte modeste. Nu visa cum visa sa viseze. Nu juca cum isi dorea sa joace. Nu lupta cum voia sa lupte. Se lasa, pur si simplu, angrenat in rutina si gandirea celor din jur…

Ar fi fost o multime de lucruri pe care si-ar fi dorit sa le faca. Nebunii, le-ar spune unii. Idiotenii le-ar spune altii. El le-ar fi spus simplu: moduri faine de a trai viata. Sa plece de nebun in lume, sa alerge pana cade din picioare, sa citeasca pana nu il mai tin ochii, sa vorbeasca cu necunoscutii, sa-i ajute pe altii, sa gandeasca liber, sa se invarta de nebun in pietele orasului…Adica, sa simta si el ca traieste!

Simtea ca ar fi vrut sa traiasca in trecut, cand lumea era mai calma si mai plina de vis. Cand era mai multa liniste, mai multa pace, mai multa iubire. Parca acum toate erau asa de complexe, dar atat de lipsite de continut…

Continua sa priveasca pe geam…negrul noptii ii impiedica imaginatia sa picteze in roz viata. Poate daca cineva l-ar fi ajutat, stand langa el macar, daca nu impingandu-l putin de la spate. Stia ca poate sa dea valul de cenusa deoparte si sa aduca soarele inapoi pe firmament, dar avea nevoie sa se creada in el. Si-ar fi dorit ca o anumita persoana sa-i fie alaturi…Pentru ca, se zice, in spatele fiecarui barbat puternic se afla…cineva. Asa, pur si simplu.

Însemnat la 17 aprilie 2013

Povești, gânduri și iluzii

Era pierdut cu adevărat, nu doar se simțea astfel. Mergea agale pe drum și, în loc să se apropie, simțea că se tot depărtează. O depărtare amară de lume, de oameni, de el. Parcă îl părăsea și ultima dorință de a se opri, a se întoarce și de a lupta. Să lupte cu cine? Să lupte de ce? Viața, în felul ăsta, îl săturase. Avea nevoie de ceva nou. Voia ceva nou, dar mai bun, ceva al lui.

Nu mai voia să trăiască după scenariile altora. Voia să trăiască așa cum credea el că trebuie să trăiești; fără invenții și pseudo-valori! Voia să se ridice, să se întoarcă cu fața la mulțime și să strige în gura mare că nu dă doi bani pe ei! Să le strige, să le urle în față că s-a săturat de ipocrizia lor, de presiunea pe care o pun pe umerii lui și de lipsa lor de curaj, dar oare, cui i-ar păsa? Fiecare și-ar vedea de drumul lui, închizând cu compasiune ochii în trecerea lor pe lângă el. Pentru că am uitat cu toții că menirea noastră este să fim oameni. Oameni…și atât. Fără multe cuvinte în fața numelui și fără multe lucruri în spate.

În mersul deșart printre pietre și gânduri îi trecu prin fața ochilor întreaga viață. De fapt nu era toată, era mai mult așa, o privire de ansamblu asupra a ce trăise. Fusese de câteva ori aproape de moarte și nici măcar atunci nu își văzuse viața într-o singură clipire de ochi, dar cine știe, poate pentru că nu a murit, că dacă ar fi murit de-a binelea, poate o vedea; de ce să ni se refuze această ultimă – amărui-dulce – retrospectivă? Deci, ce trăise? Oare trăise? Avusese parte de o viață fericită cu flash-uri de tristețe, sau se consolase cu ferestre de fericire într-o casă tristă? Adevărul e că își amintea doar momentele frumoase! Bine, mai îi veneau prin cap și lucruri mai puțin plăcute, dar le îndepărta repede. Nimeni nu vrea să creadă despre el că a dus o viață proastă și, cu atât mai mult, nu vrea ca viața lui să fie considerată astfel de ceilalți. Uite așa, ajungem toți să ne săpăm morminte vii, din lucruri moarte. Ne îngropăm cu mândrie crasă și satisfacție nedisimulată în activități și posesiuni pe care nu dăm nici doi bani! Doar, de, nu pot eu să trăiesc mai prost ca altul, nerealizând că și el, în prostia lui, gândește la fel. Așa alergăm, clipă de clipă, în toate direcțiile, după tot ce se poate (și ce nu se poate), încercând să prindem fericirea, dar ea, săraca, unde să mai încapă? Până și telefoanele ne sunt “smart”; ea e de modă veche…

Viața lui nu ieșea deloc din tipare; pe alocuri chiar, era mult sub mediocritate. Se hrănise cu iluzii deșarte, își vânduse minciuni frumoase, își sfâșiase sufletul între oportunități ratate și eșecuri neasumate…Se mințise la fiecare pas că pe următorul o sa îl facă altfel, dar cum altfel? Oare nu toți se mint la fel? Adică nu, nu se mint la fel, fiecare o face în felul lui…

Se oprise de mult, dar goana prin gânduri mersese mult mai departe, fără el. Era exact ca în viață, care trecuse fără ca el să o trăiască! Adică trăise, după normele impuse și între limitele trasate. Dar el ar fi vrut altfel! Fără conformare ieftină garantată cu ochelari de cal și mai ieftini. Fără suflete încătușate în valori false, perisabile. Ar fi vrut libertate…libertatea aia fainâ, din care izvorăște pacea; pacea că ai trăit…frumos. Și cum ai vrut tu, aducând un strop de bine în lume.

Oftă ușor, dar apăsat, se întinse alene pe iarbă și închise cu grijă ochii. Sperând probabil, să-i deschidă într-o altă viață, pe care să o trăiască, pentru că acum știa cum.

Însemnat la 1 noiembrie 2013

Despre viaţă

Oul sau gaina…? Ai de ales…

Un taran descopera intr-o zi in cuibul uneia din gainile lui preferate un ou de aur. La inceput nu-i vine sa creada; se gandea ca e o farsa sau ceva asemanator. Vrea sa il arunce, dar apoi se razgandeste si pleaca in targ sa vada daca poate lua ceva pe el. Acolo afla ca oul e din aur curat. Taranului nu-i vine sa creada ca a dat asa noroc peste el. E si mai uimit, dar si mai neincrezator cand a doua zi gaseste un alt ou, tot de aur curat. Zi de zi, se trezeste si merge la cuib si zi de zi gaseste un alt ou. Devine putred de bogat; parca e prea frumos ca sa fie adevarat!

Odata cu averea ii cresc si lacomia, si nerabdarea. I se pare vremea prea lunga sa astepte oul in fiecare zi si se hotaraste sa taie gaina ca sa ia toate ouale dintr-o data, dar nu gaseste nimic. Nici macar un ou, ce sa mai zica de mai multe! De acum isi putea lua adio de la oua de aur. Cine sa le mai faca?

Morala: Cred ca in aceasta povestire exista mai multe invaturi, dar eu nu m-am oprit decat la doua.

Prima: ai grija pe ce pui accent in viata; nu uita ca pentru a reusi trebuie sa te concentrezi atat asupra reusitei, cat si asupra metodei prin care vrei sa reusesti. Orice dezechilibru intre aceste doua aspecte aduce cu sine un esec. Nu poti sa folosesti o masina fara sa-i dai combustibil, nu?

A doua: Lacomia nu e buna. De ce? Stim cu totii. Pentru ca nu vom mai vedea nimic altceva in afara de ceea ce ne dorim. De aici ura, invidia, egoismul si o doza mare de nemultumire. Ai grija! Si tu poti sa omori gaina daca te lasi condus de lacomie.

Ia aminte!…

“Privind azi in urma vietii mele – ceea ce mi se intampla uneori – sunt extrem de impresionat constatand ca lucrurile care in trecut mi se pareau pline de sens, ispititoare, azi imi apar inutile si absurde: de pilda succesul, sub toate infatisarile sale, a fi celebru si sarbatorit; placerile ostentative cum ar fi inavutirea sau cuceririle amoroase; sau calatoriile, a cutreiera lumea in lung si-n lat, precum Satana, explicand si traind tot ceea ce ofera Balciul Desertaciunilor.

Privind inapoi, toate aceste practici ale autosatisfactiei imi apar ca pure iluzii, ceea ce Pascal numea <<a linge pamantul>>.”

Semaforul vietii: galben intermitent-treci cu atentie!

A inceput sa incolteasca in sufletul meu o dilema, nici mica, nici mare. Poate unii nu o au si nici nu cred ca o sa se confrunte cu ea, poate unora nu le mai da pace. Nu am de unde sa stiu. Ceea ce stiu insa este ca aceasta dilema, aceasta intrebare care se ridica in mintea mea este indreptatita. Ce se intampla oare cu noi, cu lumea noastra? Din zi si pana in noapte alergam, alergam si iar alergam…dar la destinatie nu ajungem niciodata. Oare sa nu avem o destinatie? Eu nu cred. Toti stim pentru ce sau cine muncim, invatam sau ne straduim. Si atunci…? Care e problema? Sa fiu sincer eu nu cred ca stiu. Tocmai de aici si dilema. Avem case, dar nu locuim in ele. Avem masini, dar nu le folosim. Avem familii, dar uitam sa ne bucuram de ele. Avem bani, dar nu avem timp sa ii cheltuim. Interesant, nu? Ma intreb: atunci de ce mai traim? Ca sa putem sa umplem pamantul cu praful care ramane in urma alergarii noastre? Se poate numi asta viata, cand nu ai timp nici macar sa te bucuri de ceea ce realizezi, ce sa mai vorbim de relaxare, de o plimbare, sau de un moment de singuratate? Cati dintre noi nu ar vrea oare sa traiasca acum 200, 300 sau poate 500 de ani? Nu aveai masini, dar calatoreai mai mult. Nu aveai telefon, si totusi, stiai ce iti fac rudele de la mii de kilometri. De calculator sau internet nici nu mai poate fi vorba, dar parca scrisorile ajungeau mai repede…Atunci parca era ziua mai lunga…Sau asa vroiau oamenii sa fie? De ce oare alegem sa scurtam timpul, fericirea, viata? Nu cred ca ne place asa de mult sa alergam, pentru ca mai si obosim…De ce nu ne odihnim, chiar nu stiu…

Chiar daca dilema ramane, vreau sa lansez o provocare, atat pentru mine, cat si pentru voi: haideti sa lasam timpul sa fie timp, fericirea sa fie fericire, iar viata sa fie viata…Haideti sa nu ne multumim doar cu praful alergarii…Haideti sa ne bucuram de alergare, sa ne uitam si in stanga, si in dreapta si sa observam frumusetea care ne inconjoara, dar stiti, nu poti sa observi ceva din alergare, asa ca haideti sa incetinim ritmul…Ne impiedica cineva? Poate, daca ii dam voie: noi insine…

…”Ce faci?”…

Intr-un oras era in desfasurare o mare constructie la care lucrau mai multi muncitori. Un om care trecea prin apropierea santierului se opreste sa vorbeasca cu lucratorii. Se duce la unul dintre ei; acesta era transpirat, obosit si avea o fata trista. “Ce faci?” il intreba trecatorul. “Zidesc.” raspunse muncitorul. Trecatorul se duse la alt muncitor, care era in aceeasi stare ca si primul: obosit, transpirat si trist. Ii adresa aceeasi intrebare: “Ce faci?” Raspunsul nu intarzie sa vina: “Castig 20$ pe ora”. Omul nostru, inainte de a-si continua drumul, mai puse o data aceeasi intrebare unui alt muncitor. Acesta era si el transpirat, obosit, dar fata nu ii mai era trista; era chiar vesel. Raspunsul: “Construiesc o catedrala!”

Morala: felul in care privesti ceea ce faci este ceea ce conteaza; felul in care te raportezi la activitatile tale zilnice influenteaza si starea ta, dar si calitatea lucrului. Tu…”Ce faci?”…?

Comportamentul spune multe…

“Masina unui barbat este urmata de aproape de cea a unei femei care conduce grabita. El ajunge la intersectie, iar cand verdele semaforului se transforma in galben, calca frana. Femeia din spatele lui se enerveaza. Il claxoneaza; vocifereaza foarte explicit, tipa si gesticuleaza.

Cand femeia e in toiul scandalului, cineva ii bate usor in geam. Ea isi ridica privirea si vede un politist. Acesta o invita sa coboare din masina si o duce la un post, unde este perchezitionata, i se iau amprentele si este pusa intr-o celula. Cateva ore mai tarziu este eliberata, iar politistul care a arestat-o ii inapoiaza bunurile personale, spunandu-i: ‘Imi pare foarte rau pentru greseala, doamna. Eram in spatele dumneavoastra in timp ce claxonati, faceati gesturi urate si foloseati un limbaj urat. Am observat autocolantul cu inscriptia <<Ce ar face Iisus?>> de pe masina dumneavoastra, suportul tablitei de inmatriculare cu inscriptia <<Alege viata>>, semnul de pe geam pe care scria: <<Vino cu mine la scoala de Sabat>>, emblema crestina cu pestele de pe capota, si in mod firesc am presupus ca ati furat masina.’

Lumea se cam satura de oamenii care au lozinci crestine pe masina, simbolul pestelui pe capota, si au carti crestine in biblioteca; asculta posturi de radio crestine, au casete video crestine pentru copiii lor si reviste crestine pe masa, dar nu au de fapt viata lui Iisus in oase sau dragostea lui Iisus in inima.”

“a spune”/”a face”…ce contrast!

Stau uneori si ma intreb ce exemplu sunt eu pentru altii. Felul cum ma comport arata spre Isus sau totul ramane doar la nivelul cuvintelor? Va amintiti povestirea cu femeia suspectata de furtul masinii? Ma tem sa nu fiu si eu si voi in pielea ei, daca nu mai rau…De spus, spunem multe, putini fiind cei care ne intrec; cunostinte despre lucrurile de valoare si despre Isus avem o multime; cand se ajunge la “a face” insa, se rupe firul. Oare de ce? Ne-am invatat sa fim falsi? Ne-am facut din ipocrizie un mod de viata, sau poate facem casa buna cu comoditatea? E mult mai simplu sa spun ca trebuie sa facem bine celor apropiati decat sa ma apuc sa il ajut pe cel in nevoie. E mai usor sa incerc sa te schimb pe tine decat sa ma uit - macar la mine. Eu zic, nu fac. Imi amintesc de o povestire in care “nu se vorbea” despre fapte ci “se faceau” fapte. Se povesteste ca intr-un sat izolat de munte traia si un om foarte, foarte tacut. Nimeni nu stia altceva despre el decat ca nu prea vorbeste. Tot ceea ce puteai afla de la el era atat de sumar incat nici macar nu il mai intrebai. Traia singur intr-o casuta, vazandu-si linistit de treaba. Daca avea cineva nevoie de gazduire, i-o oferea; de putina apa sau mancare, nici nu se punea problema.El era cel la care oricand se gasea ajutor. Cu trecerea timpului a trecut si vremea omului acestuia si, intr-un sfarsit, a murit. Dupa ceva vreme, au venit in acest sat niste misionari sa Il vesteasca pe Isus oamenilor de aici. Locuitorii, fiind niste oameni deschisi, au venit plini de interes la intalnirile organizate de misionari. Misionarii au inceput sa li-L descrie pe Mantuitorul si felul Lui de a fi, dar ei au raspuns foarte promt:”Noi L-am vazut pe acest om; a locuit la noi in sat! Casa lui inca exista, mormantul este in apropiere, iar cei pe care i-a ajut pot sa confirme caracterul nepatat al acestui om.” Frumos, nu? Cand imi amintesc aceasta istorisire, imi amintesc si faptul ca exista un contrast imens intre mine si acel satean: el facea, nu spunea, dar eu spun, iar de facut…cam uit. Stiu ca nu e bine si de aceea sper ca sunt singurul in aceasta situatie. Si voi sperati, asa-i? Daca speranta mea e desarta, daca si voi va asemanati cu mine in unele situatii atunci haideti sa incepem, din acest moment, sa lasam vorbele in urma si sa ne focalizam atentia pe fapte; parca e mai frumos sa spui doar ceea ce faci, sau si mai frumos: sa faci tot ceea ce spui. N-am dreptate?

E rosu…Stai!!!

Ma uit in jur si nu pot decat sa ma mir. Care e cauza? Probabil ca nu stiu exact si probabil ca nici nu voi sti vreodata. Ceea ce mi-a sarit in ochi a fost viteza. Da, ai inteles bine, viteza. M-am uitat in stanga, in dreapta, inainte si inapoi si am fost lovit de viteza. Oameni plecau, oameni veneau. Unii munceau, iar altii pur si simplu alergau. Pare un scenariu desprins dintr-un film, sau dintr-o carte, dar nu e asa; e ceea ce am vazut langa mine si probabil ceea ce ai vazut si tu in jurul tau. Toata lumea alearga. Dupa ce, se pare ca nu stie nimeni cu adevarat. Ceea ce este mai frapant insa, este faptul ca nimeni nu stie cauza; ceea ce se stie este un singur lucru: lumea alearga, iar vorbele de pe buzele tuturor sunt: “Nu am timp!” sau, poate, “Am treaba acum.” .

Daca privesti in urma, la anii de mult apusi, vei observa ca lucrurile stateau altfel. Se mergea cu trasura, dar fiecare isi vizita rudele si prietenii mai des. Nu exista telefon, dar toti stiau cum o mai duc apropiatii si familia. De e-mail nici nu mai incape vorba, dar se comunica mai mult. Viata era altfel; simpla, dar frumoasa. Frumoasa in adevaratul sens al cuvantului. Daca te opreai pentru o clipa nu se uita nimeni ciudat la tine. Daca stateai o clipa pe o banca sa admiri o floare erai privit ca oricare alt om. Daca iti luai timp sa stai si sa meditezi nimeni nu te deranja. Acum de ce trebuie sa fie altfel? Nimeni nu mai sta sa priveasca in jurul lui. Nu avem timp sa ne relaxam, sa meditam sau pur si simplu sa privim la ceea ce a facut si face Dumnezeu pentru noi. Cum sa Ii multumim lui Dumnezeu pentru ceva ce nu observam ca vine de la El? Cum sa fim recunoscatori pentru ceva ce nu folosim?

Imi aduc aminte de o maxima care spunea in felul urmator:”Nu noi ne alegem viata, dar noi ne alegem felul in care o traim.” Cati dintre noi mai iau aminte si la ce se intampla in jurul lui? Cati dintre noi se mai opresc sa vada un apus de soare, sa asculte simfonia unei pasarele, sau balada unui vant de toamna? Cati dintre noi culeg o floare sau poate o frunza ingalbenita de toamna? Probabil nimeni, sau, in cel mai fericit caz, foarte putini. De ce? Nu avem timp. Nici Isus nu avea si totusi s-a oprit sa ajute, s-a oprit sa se relaxeze, s-a oprit sa doarma. Nici eu nu am timp si cred ca nici tu, dar vreau sa-mi fac timp, vreau sa ma opresc si sa privesc. Sa privesc ceea ce pana acum doar am vazut. Nu vrei si tu?

Parabola celor trei trandafiri

Se povestete ca intr-o gradina erau trei trandafiri. Unul era dintr-un soi mai rar; avea culoarea galbena cu nuante de albastru. De parfum, nici nu mai incape vorba, era recunoscut in toata gradina. Era floarea preferata a gradinarului si, in acelasi timp, floarea care primea cele mai multe laude si careia i se faceau cele mai multe poze.

Al doilea trandafir era si el special, dar nu avea atea lucruri minunate de oferit. Particularitatea lui era aceea ca statea inflorit cel mai mult timp. Nu se evidentia prin culoare, cu toate ca era de un galben stralucitor, si nici prin parfum.

Despre al treilea trandafir insa, nu se spune nimic care sa atraga atentia. Era mic, cu frunzele palite si lipsit de orice urma de floare. Nu avea nimic de oferit vizitatorului care se oprea in dreptul lui si nici gradinarului care, in ultimul timp, cam uitase sa ii mai dea chiar si o cat de mica atentie. Ii mai arunca din cand in cand cate o privire fugara si ii mai varsa cate un strop de apa, asa, ca sa nu se duca de tot.

S-a intamplat insa ca un nou gradinar sa ia in grija gradina imparatului. Acesta nu era atat de plin de experienta, dar era plin de pasiune si de iubire pentru flori. Asa cum se cere la orice nou loc de munca intai si intai s-a plimbat prin gradina si si-a notat in minte schimbarile pe care ar trebui sa le faca. In trecerea lui pe alei a observant si cei trei trandafiri. A sesizat parfumul si culoarea deosebita a celui dintai, mesajul cu “Mult timp inflorit” al celui de-al doilea, dar si starea jalnica a celui de-al treilea. S-a indreptat usor spre el, neluand in seama chemarile frumusetii celorlalti, l-a privit de aproape si a inceput sa il ingrijeasca. I-a mai rupt din frunze, i-a indepartat tepii care nu isi aveau rostul, l-a udat si i-a pus ceva ingrasamant. Aceasta a devenit activitatea numarul unu in agenda noului gradinar. In fiecare zi mergea la trandafirul acela deplorabil si il ingrijea, uneori vorbindu-i, iar uneori plangand. Isi sfasia mainile in tepi, se incurca printre tulpinile lui, dar asta nu avea nicio importanta; aceast trandafir avea nevoie de ajutor, nu cei de langa. Povestirea se incheie prezentand trei trandafiri deosebiti; celor doi li se alaturase si cel de-al treilea, imprastiind frumusetea in jurul sau si impartind parfumul sau cu oricine era dispus sa il primeasca.

Cu mai bine de 2000 de ani in urma Gradinarul acestui Pamant a decis sa vina personal in gradina Sa pentru a scoate florile fara nicio speranta din negura sfarsitului. Nu i-a fost deloc usor. A ales nu numai sa aiba grija de cei in nevoie, ci chiar sa isi dea viata pentru cei care aveau nevoie de salvare. Si-a indreptat atentia in special spre cei care nu aratau chiar bine, fie la interior, fie la exterior. Le-a acordat toata atentia, iar aceasta a dat roade. Au existat trandafiri care au inflorit care mai de care mai frumos, exista unii care inca mai infloresc si unii care vor inflori. Totul datorita iubirii manifestate de Gradinarul intregului Univers. Acest Gradinar vrea sa fie Cel care sa se ocupe de tepii tai, de frunzele fara rost, de ramurile rele. Ce zici, Ii dai voie? Simti ca ai nevoie de ajutor, ca vrei sa infloresti dar nu poti sau tu te regasesti in locul unuia din ceilalti trandafiri, avand frumusete, parfum, culoare? Chiar si asa, te rog nu uita: “Adevarata frumusete si implinire nu vine decat de la Cel care le-a creat”. Acest Gradinar vrea sa te faca si pe tine sa infloresti din pacat spre o vesnicie de lumina. Ce zici…Il lasi…?

Recunostinta de calitate

“Afara picura stopii unei ploi de toamna tarzie…in suflet ploua cu picuri de melancolie…Afara mai cade cate o frunza ingalbenita de vreme si timp…in suflet coboara usor o amintire ascunsa sub cartile uitarii…Afara e noapte si frig…in suflet s-asterne noaptea tristetii si frigul durerii…Afara e rece…in suflet e gheata…”

Probabil asa ar arata o paralela intre vremea de afara in aceasta perioada a anului si sufletul unui om fara motive de recunostinta. Zilele astea au existat anumite evenimente care m-au facut sa ma gandesc mai mult la ceea ce inseamna recunostinta adevarata. Nu stiu ce simte fiecare, dar mie mi s-a intamplat, nu numai o data, sa “uit” sa imi manifest recunostinta. Nu cred ca au vreo importanta motivele, ci ceea ce conteaza este ca am dat dovada de lipsa de recunostina. Probabil nu sunt singurul care mai are de lucrat la capitolul acesta din viata. Stiu ca am o problema si stiu ca avem cu totii o problema. Nu stim ce inseamna recunostinta si nici sa fim recunoscatori. Uneori avem impresia ca un simplu ‘Multumesc!’ arata cat de multumitori suntem, dar uitam ca nu am simtit nici macar o urma de tresarire, o vibratie in sufletul nostru…Ne aratam pe buze o recunostinta pe care in suflet nu o avem…O idee spunea astfel: ‘De cele mai multe ori recunostinta nu inseamna acelasi lucru cu multumirea; recunostinta vine din suflet, iar multumirea de pe buze.’ Traim cu impresia ca daca inganam ceva ce seamana cu o multumire ne-am achitat de inca o datorie, dar recunostina nu e o datorie, o obligatie, ci o virtute, ‘cea mai importanta dintre virtuti’, spunea un mare invatat. Noi o consideram o datorie si asta face ca sa ii scada din valoare; nu mai are asa relevanta un ‘multumesc’, o floare, sau un gest…pentru ca ne-am obisnuit sa le facem formal, doar de fatada…Ar trebui probabil sa amintesc si cate ceva despre cum sa descoperim motive de recunostinta, dar acesta o sa fie subiectul unui articol viitor. Ceea ce vreau sa subliniez acum nu este ‘cantitatea de recunostinta’ ci ‘calitatea recunostintei.’ Vreau sa spun ca trebuie sa simtim intai noi recunostinta si apoi sa ii facem si pe ceilalti sa o simta…numai asa vom gasi noi si noi modalitati prin care sa ne eliberam de ‘povara’ recunostintei…Doar atunci vom invata ce inseamna, de fapt, banalul ‘MULTUMESC’…Eu sunt mai curios din fire si chiar vreau sa aflu…Tu nu vrei?

“Entuziasm” vs. “Dezamagire”

M-am oprit pentru o clipa sa ma intreb ce sa fac. Nu stiu cum sa reactionez in continuare, daca sa merg mai departe sau daca sa raman aici, daca sa incerc sa schimb ceva sau daca sa las totul asa cum e, daca sa ma gandesc si la ceva nou, sau daca sa las banalul sa faca casa buna in continuare cu viata mea.

Nu am putut niciodata sa inteleg cum se poate ca un plan atat de perfect intocmit in minte sa devina atat de gol in momentul in care e pus in practica. Nu am putut niciodata a intelege de ce e atat de usor sa te entuziasmezi si sa te bucuri anticipat pentru ceva ce sti ca o sa fie un lucru cu adevarat benefic si totusi, de ce e si mai usor sa te descurajezi. Stiu ca nu putini sunt cei care prefera sa ramana la adapostul umbrei; le e teama ca odata iesiti in bataia razelor soarelui se va ivi si acel nor care le va lua toata seninatatea si mai stiu ca exista si persoane care prefera ca la primul obstacol sa se opreasca doborati; prefera sa stea decat sa incerce sa sara. Ceea ce mai stiu e ca astfel de obstacole intalnesti la fiecare pas, la fiecare gand, in fiecare clipa. Aici exista de fapt o lupta: o lupta intre entuziasm si dezamagire. Se spune ca nu e de ajuns sa castigi o lupta pentru a castiga razboiul si totusi, chiar daca dezamagirea castiga o lupta minora, neinsemnata, la ultima intalnire, sau la ultimul proiect, sau poate la ultima ta incercare de a face ceva, suntem de fiecare data gata sa-I oferim, fara nici macar un minimum de efort, victoria. Suntem tentati sa uitam de entuziasmul care a condus totul pana atunci; suntem tentati sa lasam la o parte bataliile castigate de acesta. Ne atintim privirea asupra insuccesului, a lipsei de cooperare, sau poate a lipsei timpului. Incet, incet ne schimbam tabara; trecem de sub steagul “entuziasmului” sub steagul “dezamagirii”. Asa este, ea are o armata mai mare, dar entuziasmul are o armata mai selecta. Toti se entuziasmeaza, dar nu toti raman asa.

A, mi-am amintit ca a trecut ‘clipa’. M-am intrebat; si mi-am si raspuns. Prefer sa fiu un ostas select, decat un ostas necunoscut. Asa ca ma ridic, ma uit in zare, departe, dincolo de orizontul intunecat de nori care mai de care mai negri, si zaresc soarele; soarele entuziasmului, ascuns de acesti nori ai dezamagirii. Fac un pas, mai fac unul si apoi altul. Parca soarele e mai aproape, parca e mai luminos, parca e mai frumos! Nu mai vad nori, nici albi, nici negrii si asta nu pentru ca nu exista, ci pentru ca mi-am amintit ca nu e de ajuns ca acestia sa castige o batalie. Am ales sa tin la entuziasm.

Tu…care acum oscilezi intre dezamagire si entuziasm, intre bucurie si tristete, intre renuntare si a merge mai departe…Tu…care esti atat de tentat sa accepti toti acei nori care te inconjoara si sa uiti de soarele din spatele lor…Tu…adu-ti aminte ca totul depinde de tine: mergi mai departe spre varf sau te opresti, dar nu uita: privelistea cea mai frumoasa se vede de sus…

Cand esti ingropat…

Mi-am amintit ca nu am mai postat de mult o povestire asa ca m-am hotarat sa fac asta chiar acum. Stiu ca este destul de cunoscuta aceasta istorisire, insa mai stiu si ca este foarte interesanta. Cineva spunea astfel: “Oamenii nu au nevoie de invataturi noi, ci de a li se aminti cele vechi.”. Dupa asta m-am ghidat si eu cand am ales aceasta povestire si acum, lasand vorba deoparte, ascultati povestirea:

Într-o bunã zi, mãgarul unui tãran cãzu într-o fântânã. Nefericitul animal se puse pe zbierat, ore întregi, în timp ce tãranul cãuta sã vadã ce e de fãcut. Pânã la urmã, tãranul hotãrî cã mãgarul si-asa era bãtrân, iar cã fântâna, oricum secatã, tot trebuia sã fie acoperitã odatã si-odatã, deci nu mai meritã osteneala de a-l scoate pe mãgar din adâncul fântânei. Asa cã tãranul îsi chemã vecinii, cã sã-i dea o mânã de ajutor. Fiecare dintre ei apucã câte o lopatã si începurã sã arunce de zor pãmânt înãuntrul fântânei. Mãgarul pricepu de îndatã ce i se pregãtea si se puse si mai abitir pe zbierat, dar spre mirarea tuturor, dupã câteva lopeti bune de pãmânt, mãgarul se potoli si tãcu. Tãranul privi în adâncul fântânei si rãmase uluit de ce vãzu. Cu fiecare lopatã de pãmânt, mãgarul cel bãtrân fãcea ceva neasteptat: se scutura de pãmânt si pãsea deasupra lui. În curând, toata lumea fu martorã cu surprindere cum mãgarul, ajuns pânã la gura fântânei, sari peste ghizduri si iesi fremãtând…

Morala: Exista multe persoane in lumea asta care sunt foarte dispuse sa te ingroape, de viu…reusita lor depinde insa de atitudinea ta. Vei pasi si tu pe pamantul aruncat de ei sau te vei lasa acoperit? Ramane de vazut…

Cat mai ai de gand sa astepti?…

> “Se povesteste ca intr-o zi, in parcarea din fata unei importante companii pentru intretinerea avioanelor, si-a facut aparitia un bivol. Mai multi muncitori in uniformele rosii ale companiei au incercat sa il goneasca inapoi pe pajiste. Intarat, animalul s-a repezit la unul dintre functionari, fugarindu-l de-a lungul holului, pana in biroul managerului. Muncitorul a scapat prin usa din spate in timp ce bivolul a ramas blocat in biroul sefului, fara cerere de audienta. In trei ore bivolul a distrus masuta de cafea, a daramat masa, a spart peretii in cateva locuri si a zdrobit floarea ornamentala din incapere. La sosirea ajutoarelor, oaspetele neinvitat a parasit linistit biroul, fara nicio impotrivire, intrand in camionul pentru transport de animale. “

De multe ori, incercarile noastre de a renunta la obiceiurile rele nu sunt venite din inima. Aceasta este ca si cum am incerca sa alungam un bivol fara sa ne dam seama ca purtam uniforme rosii. Satana a trecut de indicatorul “Accesul persoanelor straine interzis!” mai inainte ca noi sa prindem de veste si s-a instalat in biroul managerului nostru. Daca luam lucrurile in serios cu adevarat, primul lucru pe care trebuie sa-l facem este sa ne luam un angajament total de a inlatura cu desavarsire obiceiurile rele. Cat mai ai de gand sa astepti…?

Pilda raului

“Au fost odata cinci fii, care traiau intr-un castel in munti impreuna cu tatal lor. Fiul cel mai mare era ascultator, dar ceilalti patru frati erau cu totii razvratiti. Tatal ii avertiza sa nu se apropie de rau, dar ei nu il ascultau. Ii sfatuia sa nu se apropie de maluri, ca sa nu fie luati de ape si purtati la vale, dar chemarea raului era prea puternica.

Zi dupa zi, cei patru frati razvratiti se aventurau din ce in ce mai aproape, pana cand unul dintre ei a indraznit sa-si afunde mana in valuri. ‘Tineti-ma de mana sa nu cad’, a zis el, si fratii l-au ascultat, dar cand a atins undele raului, curentul l-a smuls impreuna cu ceilalti trei si l-a luat la vale.

Au saltat peste pietre, s-au rostogolit urland prin meandre, purtati pe crestele valurilor. Strigatele lor dupa ajutor s-au pierdut in furia raului. Desi luptau sa-si pastreze echilibrul, erau neputinciosi in fata puterii curentului. Dupa ore intregi de lupta au capitulat in fata fortei raului. In cele din urma apele i-au aruncat pe mal intr-un tinut ciudat, intr-o tara indepartata, intr-un loc pustiu.

Tinutul era locuit de salbatici. Nu erau in siguranta, ca acasa.

Tinutul era batut de vanturi inghetate. Nu era cald, ca acasa.

Tinutul era marginit de munti stancosi. Nu era imbietor, ca acasa.

Cu toate ca nu stiau unde se afla, de un lucru erau siguri: Nu era locul lor acolo. Mult timp cei patru frati au zacut pe mal, uluiti de caderea lor si nestiind incotro sa se indrepte. Dupa o vreme si-au adunat curajul si au intrat din nou in ape, sperand sa-si croiasca drum in amonte. Dar curentul era prea puternic. Au incercat sa urce de-alungul raului, dar terenul era prea abrupt. S-au gandit sa urce muntii, dar crestele erau prea inalte. In plus, nici nu cunosteau drumul.

In cele din urma au facut un foc si s-au asezat. ‘Nu ar fi trebuit sa nesocotim poruncile tatalui nostru’, au recunoscut ei. ‘Suntem tare departe de casa’.

Cu trecerea timpului, fratii au invatat sa supravietuiasca in tinutul strain. Se hraneau cu nuci si vanau animale pentru blana. Au hotarat sa nu-si uite tara si nici sa nu renunte la speranta de a se intoarce. In fiecare zi porneau sa caute hrana si sa-si construiasca un adapost. In fiecare seara faceau focul si povesteau despre tatal lor si despre fratele lor mai mare. Toti cei patru frati tanjeau sa-i revada.

Apoi, intr-o seara, unul dintre frati nu a mai venit la foc. Ceilalti l-au gasit in dimineata urmatoare in vale, impreuna cu salbaticii. Isi construia o coliba din paie si noroi. ‘M-am saturat sa tot povestim’ le-a zis el. ‘La ce bun sa ne amintim? La urma urmei tinutul acesta nu e chiar atat de rau. Imi voi construi o casa trainica si ma voi stabili aici.

‘Dar asta nu poate fi casa ta, nu poate fi casa noastra’, au obiectat ceilalti.

‘Nu, dar va fi daca nu ne mai gandim la cea adevarata.’

‘Dar cu tata cum ramane?’

‘Ce e cu tata? El nu e aici. Nu e nicaieri in apropiere. Trebuie sa-mi petrec toata viata asteptandu-l sa sosească? Eu imi fac prieteni noi si invat lucruri noi. Daca vine, va fi aici, dar eu n-am de gand sa ma omor cu firea asteptandu-l.’

Asa ca ceilalti trei frati l-au lasat pe cel de-al patrulea sa-si construiasca noua locuinta

si au plecat. S-au intalnit in continuare in jurul focului, vorbind despre casa si visand la reintoarcere.

Cateva zile mai tarziu nici al doilea frate nu a mai venit la foc. A doua zi dimineata fratii l-au gasit pe coama unui delusor privind tinta coliba fratelui sau.

‘Dezgustator’, le spuse el celor doi care se apropiau. ‘Fratele nostru este un ratat. O insulta adusa numelui familiei noastre. Va puteti imagina o fapta mai vrednica de dispret? Si-a contruit o coliba si l-a uitat pe tatal nostru.’

‘Ce face el este gresit’, a incuviintat mezinul, ‘dar si ce am facut noi e gresit. Am fost neascultatori. Am intrat in rau. Am ignorat avertismentele tatalui nostru.’

‘Mda, poate am facut si noi o greseala – doua, dar in comparatie cu mizerabilul din coliba noi suntem sfinti. Tata va lasa la o parte pacatele noastre si il va pedepsi pe el.’

‘Vino’, l-au indemnat cei doi frati, ‘intoarce-te la foc impreuna cu noi.’

‘Nu, cred ca raman aici sa stau cu ochii pe fratele nostru. Cineva trebuie sa tina evidenta greselilor lui ca sa i le arate tatei.’

Asa ca cei doi au facut cale-ntoarsa, lasandu-si fratii acolo – unul construind, iar celalalt judecand.

Cei doi frati ramasi stateau langa foc, incurajandu-se si vorbind despre casa lor. Apoi intr-o dimineata mezinul s-a trezit singur. A pornit in cautarea fratelui sau si l-a gasit aproape de rau, cladind piatra peste piatra.

‘Nu are rost’, i-a spus acesta. ‘Tata nu va veni dupa mine. Trebuie sa merg eu la el. L-am ofensat. L-am insultat. L-am dezamagit. Am o singura optiune: Voi contrui o cale inapoi prin rau si ma voi inoarce la tata. Voi cladi piatra pe piatra pana voi aduna suficiente pietre sa calatoresc in amonte pana la castel. Cand va vedea cat am muncit si cat de sarguincios am fost, nu va avea de ales, imi va deschide usa si ma va primi in casa.’

Cel mai mic dintre frati a ramas fara cuvinte. S-a intors sa stea singur langa foc. Intr-o dimineata a auzit un glas cunoscut venind din spatele lui.

‘Tata m-a trimis sa te aduc acasa.’

Mezinul a ridicat ochii si a vazut chipul celui mai mare dintre fratii sai. ‘Ai venit dupa noi!’, a strigat el. Cei doi s-au imbratisat si au ramas asa multa vreme.

‘Si ceilalti? Unde sunt?’, a intrebat fratele cel mare in cele din urma.

‘Unul si-a facut casa aici. Al doilea il urmareste. Al treilea construieste un drum in susul raului.’

Si astfel Intaiul-nascut a pornit sa-si caute fratii. Mai intai s-a dus la coliba de paie din vale.

‘Pleaca, straine!’ a strigat fratele pe ferestra. ‘Nu esti binevenit aici!’

‘Am venit sa te duc acasa.’

‘Nu e adevarat. Ai venit sa imi iei conacul.’

‘Acesta nu e conac,’ a replicat Intaiul-nascut. ‘E o coliba.’

‘E un conac! Cel mai frumos din vale. L-am construit cu mainile mele. Acum pleaca. Nu iti dau conacul meu.’

‘Nu iti mai amintesti de casa tatalui nostru?’

‘Eu nu am tata.’

‘Te-ai nascut intr-un castel dintr-un tinut indepartat, unde briza e calda si fructele sunt din belsug. Ai nesocotit poruncile tatei si ai ajuns in acest tinut strain. Eu am venit sa te duc acasa.’

Fratele caruia i se vorbea a privit atent prin fereastra la Intaiul-nascut, de parca ar fi recunoscut un chip pe care si-l amintea dintr-un vis. Dar aceasta a fost scurt, caci dintr-o data salbaticii din casa s-au ingramadit toti la fereastra.

‘Pleaca, intrusule!’, i-au cerut noului venit. ‘Aceasta nu e casa ta.’

‘Aveti dreptate’, a raspuns fiul intai nascut, ‘dar nu e nici a lui. ’Privirile celor doi frati s-au intalnit din nou. Din nou fratele care construise coliba a simtit un imbold in inima, dar salbaticii ii castigasera deja increderea.

‘Nu vrea decat sa-ti ia conacul.’, i-au stigat ei. ‘Spune-i sa plece!’

Si asa a facut.

Si asa, Intaiul-nascut a pornit in cautarea celui de-al doilea frate. Nu a fost nevoie sa mearga prea departe. Pe delusorul din apropierea colibei, destul de aproape ca sa ii vada pe salbatici, statea fiul critic. Cand l-a vazut pe Intaiul-nascut apropiindu-se, a inceput sa strige: ‘Ce bine ca ai venit sa vezi pacatul fratelui nostru! Stii ca a intors spatele castelului? Stii ca nu mai vorbeste despre casa? Stiam ca vei veni. Am tinut evidenta faptelor lui. Pedepseste-l! Iti voi aplauda mania. O merita! Ocupa-te de problema pacatelor fratelui nostru.’

Intaiul-nascut i-a spus cu blandete: ‘Mai intai trebuie sa ne ocupam de problema pacatelor tale.’

‘Pacatele mele?’

‘Da, ai dat dovada de nesupunere fata de tata.’

Fratele Intaiului-nascut a zambit afectat si a facut cu mana a lehamite. ‘Pacatele mele sunt nimic. Acolo e pacatosul’, a spus el, aratand spre coliba. ‘Stai sa-ti povestesc despre salbaticii care locuiesc acolo…’

‘As prefera sa-mi povestesti despre tine.’

‘Nu-ti fa griji pentru mine. Hai sa-ti arat cine are nevoie de ajutor’, a spus el alergand spre coliba. ‘Vino, ne vom uita pe furis pe fereastra. Nu ma vede niciodata. Hai sa mergem impreuna.’ Ajunsese deja la coliba cand a observat ca Intaiul-nascut nu il urmase.

Apoi, fiul cel mai mare a pornit spre rau. Acolo l-a gasit pe cel din urma dintre frati cladind pietre in apa ce ajungea pana la genunchi.

‘M-a trimes tata sa te aduc acasa.’

Fratele lui nici nu si-a ridicat privirea. ‘Nu pot vorbi acum. Trebuie sa muncesc.’

‘Tata stie ca ai cazut. Dar te va ierta…”

‘Poate’, l-a intrerupt fratele lui in timp ce se lupta sa-si pastreze echilibrul impotriva curentului, ‘dar mai intai trebuie sa ajung la castel. Trebuie sa construiesc o cale pe rau in sus. Mai intai ii voi arata ca merit. Apoi ii voi cere indurare.’

‘El ti-a dat deja indurarea lui. Eu te voi purta pe rau in sus. Nu vei reusi niciodata sa construiesti o cale. Tata m-a trimis sa te port spre casa. Eu sunt mai tare.’

Pentru prima oara fratele care cladea pietre si-a ridicat ochii. ‘Cum indraznesti sa vorbesti cu atata ireverenta! Tata nu ma va ierta pur si simplu. Am pacatuit. Pacatul meu e mare! El ne-a spus sa nu ne apropiem de rau, iar noi nu l-am ascultat. Sunt un mare pacatos. Am nevoie de multa munca.’

‘Nu, frate, nu de multa munca ai nevoie, ci de mult har. Distanta dintre tine si casa tatului nostru este prea mare. Nu ai suficienta putere si nici destule pietre sa construiesti drumul. De aceea, tata m-a trimis pe mine. Vrea ca eu sa va port spre casa.’

‘Vrei sa spui ca nu sunt in stare? Vrei sa spui ca nu sunt suficient de puternic? Priveste lucrarea mea. Priveste pietrele mele. Deja pot urca cinci pietre!’

‘Dar mai ai de urcat inca cinci milioane!’

Fratele mai tanar il privi pe Intaiul-nascut cu manie. ‘Stiu cine esti. Esti vocea celui rau. Vrei sa ma ademensti de la lucrarea mea sfanta. Inapoia mea, sarpe!’ Si zicand aceasta, arunca spre Intaiul-nascut piatra pe care se pregatea sa o aseze in rau.

‘Ereticule!’ striga constructorul. ‘Paraseste acest tinut. Nu ma poti opri! Voi construi acest drum si voi sta inaintea tatalui meu, iar el va trebui sa ma ierte. Ii voi castiga bunavointa. Ii voi merita indurarea.’

Inataiul-nascut dadu din cap. ‘Bunavointa castigata nu mai e bunavointa. Indurarea meritata nu e indurare. Te implor, lasa-ma sa te port pe rau in sus. ‘

Raspunsul fu inca o piatra aruncata. Asa ca Intaiul-nascut se intoarse si pleca.

Mezinul il astepta langa foc.

‘Ceilalti n-au venit?’

‘Nu. Unul a ales sa se desfete, al doilea sa judece, iar al treilea sa munceasca. Nici unul dintre ei nu l-a ales pe tata.’

‘Si vor ramane aici?’

Fratele cel mare aproba incet din cap. ‘Deocamdata.’

‘Iar noi ne vom intoarce la tata?’ intreba mezinul.

‘Da.’

‘Ma va ierta oare?’

‘M-ar fi trimis daca nu ar fi asa?’

Astfel mezinul se urca in spatele Intaiului nascut si incepu calatoria spre casa.

Toti cei patru frati au auzit aceeasi invitatie. Fiecare a avut ocazia sa fie purtat spre casa de fratele mai mare. Primul a spus nu, alegand o coliba de paie in locul casei tatalui sau. Al doilea a spus nu, preferand sa analizeze greselile fratelui sau decat sa le recunosca pe ale sale. Si al treilea a spus nu, considerand ca e mai intelept sa faca o impresie buna decat o marturisire sincera. Al patrulea a spus da, alegand recunostinta in detrimentul vinovatiei.

‘Ma voi desfata’, hotaraste un fiu.
‘Ma voi compara’, alege altul.
‘Ma voi mantui’ , determina al treilea.
‘Ma voi incredeinta tie’, decide al patrulea.
Imi dai voie sa-ti pun o intrebare vitala? Ai citit despre cei patru frati – care dintre situatii descrie relatia ta su Dumnezeu? Ai recunoscut ca nu poti face singur calatoria spre casa, ca cel de-al patrulea fiu? Ai acceptat mana intinsa a Tatalui tau? Te-ai prins in mana harului Sau?

Sau esti ca unul dintre ceilalti trei fii?”

Max Lucado, Uimiti de atata har

- Am micsorat distantele si totusi, distantele dintre noi ca oameni s-au marit.
- Am avut grija sa avem minute incluse in abonamentele noastre de telefon, dar nu am avut grija sa le si consumam.
- Avem scoli si universitati, dar de pe bancile lor iesim orice ne dorim, numai oameni nu.
- Exista mai multi credinciosi, dar si mai putina spiritualitate.
- Dispunem de laboratoare de cercetare, descoperim numeroase medicamente si noi metode chirurgicale, dar bolile nu s-au imputinat.
- Lucram doar 8 ore pe zi,in loc de 12, sau mai multe, cum lucrau inaintasii nostri, dar nu avem timp sa stam alaturi de cei dragi.
- Avem biserici mari si frumoase, dar de cele mai multe ori, goale.
- Avem mai multe carti, dar mai putina cultura.
- Avem mijloace de informare cum n-au existat niciodata, dar nu stim ce se intampla cu vecinii sau cu prietenii nostri.
- Credem intr-un Dumnezeu mare, puternic si iubitor, dar ne comportam ca si cand El nu ar exista.
- Si, cel mai mare paradox: Suntem de acord cu toate aceste cuvinte, dar nu facem nimic. Si, ceea ce este si mai trist, este faptul ca probabil si pe viitor situatia va ramane la fel. Asta daca tu si eu nu ne ridicam sa schimbam ceva…

Necrolog pentru Viata

Nimeni nu stie momentul nasterii vietii, asa cum nimeni nu stie exact cand aceasta a incetat sa mai existe. Este cert insa ca fiecare isi inmormanteaza propria viata, dar si pe a altora, in fiecare clipa, cu fast, cu flori si cavou sau cu un pahar de amar si un mormant simplu si gol. Fiecare o face in stilul sau. Nu asta are insa relevanta, ci faptul ca viata s-a stins. “Am adaugat ani vietii noastre, dar nu si viata anilor nostrii” spunea Lincoln. Traim, dar nu o viata. Mergem, dar nu pe un drum, iar asta pentru ca viata noastra este undeva jos, la “-2” sau, daca nu este, o sa fie in curand. Doar din cauza asta ne-am adunat acum, aici. Nu? Nu ne-am strans sa aruncam prima mana de tarana peste propria viata? Si daca nu ne-am strans o facem singuri, in fiecare clipa si la fiecare pas avem grija sa mai aruncam cate un pumn peste viata pe care am primit-o in dar…Imi amintesc de felul in care traiau oamenii in timpurile apuse…case mici, dar familie mare…bani putini, dar fericirea nu se putea numara…viata mai grea, dar o viata vie…Astazi avem grija sa agonisim, tot ce putem, de la bogatii pana la titluri academice…de la nimicuri pana la nimicuri! Daca te uiti in spate nu vezi aproape nimic remarcabil in viata ta, iti poti da seama chiar ca nu traiesti! Ba nu, scuze! “Traiesti”, dar numai pentru tine! De asta a murit viata din viata ta, pentru ca ai avut grija sa incerci prea mult sa pastrezi viata in ea! Nu conteaza ca cineva nu are loc in autobuz, bine ca ai tu. Nu are nicio importanta faptul ca vecinul tau nu are ce manca, bine ca tu ai, si inca din belsug! Chiar nu conteaza ca cineva are probleme atata timp cat pe tine nu te priveste…

Priveste in timp, in spate. Incearca sa descoperi atitudinea oamenilor care si-au perindat vietile prin negura timpului, inaintea ta. Mergi, mergi si opreste-te. Ai ajuns la Isus. Il observi. Ajuta pe altii, vindeca, salveaza. Ai impresia ca viata Sa e moarta, dar la o privire mai atenta iti dai seama ca e exact invers. Paradoxal, viata Sa e atat de plina de viata incat isi revarsa din plinatate si in vietile altora si apogeul a fost la cruce, pe Golgota. A ales sa isi dea toata viata din viata Sa pentru vietile noastre moarte. Acum insa “lopata” e la mine. Pot sa aleg sa sap o gropa, sa imi ornez frumos sicriul vietii si sa il cobor in adanc, dar pot insa sa iau “lopata” si sa ajut la aducerea la lumina a vietii altora! Depinde de mine si de ceea ce vreau sa fac din viata mea…Tu ce faci cu “lopata” ta? Inainte sa iti raspunzi insa, adu-ti aminte sa nu uiti: eram la inmormantarea vietii tale! Continua tu discursul: “Ne-am adunat toti aici pentru a ne ……viata noastra si a altora. Asadar…….”. Sa stii ca mi-ar placea sa stiu continuarea ta! Pana atunci insa ma bucur ca am descoperit cum suna a mea!

Jocul de-a Viata

Of! Tehnica si-a spus din nou cuvantul…m-a lasat balta si o data cu asta mi-a lasat balta si ultimele insemnari. Asta ca sa ma invat sa mai iau si creionul sau stiloul in mana, nu sa stau tot timpul cu degetele pe tastatura. Nu mai stiu exact despre ce scrisesem putin mai devreme, dar ceea ce stiu e ca acum aceste ganduri s-au dus…pentru totdeauna. Nu le mai pot recupera, niciodata nu le voi mai putea reconstitui in forma pe care tocmai am pierdut-o. Aceasta intamplare ma trimite cu mintea la un titlu pe care ma tot chinui de ceva vreme sa il astern pe hartie: Jocul de-a Viata…Cum ar fi daca ideile pe care vroiam sa le organizez sub acest titlu le combin cu ceea ce ocupa un loc primordial in gandurile mele? Nu stiu, dar sunt dispus sa incerc. Voi nu va veti da seama unde se intrepatrund ideile si, cel mai probabil, nici eu nu imi voi da totdeauna seama de acest lucru.

Am ramas uimit de valoarea pe care o are viata in ochii oamenilor. Nu ti s-a intamplat sa mergi pe strada si sa vezi tineri aprinzandu-si o tigara? Sau sa vezi persone imbracate doar de saracie, dar avand o sticla de alcool in mana? Sunt sigur ca aceste scene iti sunt extrem de familiare, doar si tu traiesti pe pamant, nu? M-am intrebat si ma intreb de fiecare data cand vad astfel de persone: ‘Oare ce valoare are viata pentru el?’ Cred ca acestia sunt cei mai extremi jucatori ai acestui joc numit Viata…Am incercat sa vin mai aproape, sa ma privesc pe mine, dar intr-un mod sincer. Care e diferenta dintre mine si el? Realizez eu ca fiecare clipa a jocului sta cu mine doar o clipa si apoi dispare? Ca la fel ca si cu insiruirea mea de ganduri distrusa de catre Office, viata nu mai trece a doua oara prin acelasi loc? Inteleg eu ca fiecare secunda e unica? Sau fiecare persoana, fiecare floare, fiecare strop de roua…? Cu inima grea de tristete, imi raspund, ca un ecou:’Nu! Nu! Nu!’…Viata nu e un joc, chiar daca noi l-am inventat! Jocul de-a Viata e doar un vis, un proiect care nu va fi niciodata adus la indeplinire. Viata e o realitate, crunta uneori, dar este o realitate. De aceea cred ca trebuie sa realizez acest lucru! Numai atunci voi refuza sa mai fac lucrurile triviale pe care le faceam, numai atunci voi aprecia ceea ce merita apreciat, numai atunci voi intelege ca viata are valoare…O sa ma gandesc de 10 ori inainte de a lua o decizie, pentru ca stiu ca nu am buton de derulare inapoi…Voi avea grija ca sa traiesc frumos din prima…Gandul mi se intoarce la toti cei care isi irosesc viata intr-un mod mai flagrant decat o fac eu. Sunt tentat sa ii acuz, sa ii condamn, dar nu o fac. Ceva imi spune ca ei stau mai bine ca mine. Ei sunt mai constienti ca mine de starea in care se afla…unii dintre ei. Altii se opresc insa doar la clipa de fata, la distractia de moment, uitand ca viata isi continua cursul si, atunci cand se vor trezi, nu vor putea calatori in timp pentru a-si schimba propria istorie…

Iti amintesti de introducerea ceva cam brusca pe care am facut-o, nu? Ce scrisesem s-a dus si oricat de mult mi-as da silinta, tot nu pot sa readuc totul cum a fost. Jocul de-a Viata este un altfel de joc. Iti ofera (dez)avantajul clipei unice. Asadar, poti sa ai momente unice de fericire, dar si momente unice de nefericire…Tu alegi care dintre acestea se astern pe filele vietii, dar nu vreau sa uit/sa uiti ca exista un coechipier care vrea sa ne ajute in acest joc al vietii. Este Isus, care, prin sacrificiul suprem a castigat dreptul de a fi partenerul tau si al meu in acest Joc de-a Viata. Ramane insa la latitudinea mea daca ii pasez clipele vietii, sau le pastrez pentru mine…eu decid daca Il las pe El sa decida…Haide sa nu uitam insa ca viata e formata din clipe unice, care sunt fie irosite, fie castigate! Acest lucru e un avantaj si pentru tine…? Pentru El este…Oh, cat mi-as dori sa fie si pentru mine!

Ia aminte!

“Critica-ma, o fac eu insumi, dar critica-ma pe mine, nu calea pe care o urmez si pe care o arat oricui ma intreaba unde cred eu ca ea se afla. Daca stiu drumul catre casa si merg pe el ametit de bautura, este mai putin bun drumul din cauza ca ma impleticesc dintr-o parte in alta?! Daca nu este drumul cel bun, atunci arata-mi altul; dar daca ma impleticesc si ratacesc calea, trebuie sa ma ajuti, trebuie sa ma pastrezi pe adevarata cale, la fel cum sunt si eu gata sa te sprijin. Nu ma indruma gresit, nu te bucura ca m-am ratacit, nu striga bucuros: <<Uita-te la el! Spunea ca merge acasa, dar iata-l tarandu-se prin mocirla!>> Nu te bucura, ci ajuta-ma si sprijina-ma.”

“Un om care proclama o lege exterioara este asemeni unuia care sta in lumina unui felinar fixat pe un stalp. Este inconjurat de lumina, dar nu are unde sa mearga mai departe. Un om care proclama invatatura lui Hristos este asemeni unuia care poarta inaintea sa un felinar agatat pe o prajina mai mult sau mai putin lunga: lumina este in fata sa, luminand mereu un teritoriu nou si indemnandu-l mereu sa mearga mai departe.”

Ca și când…

Zilele trecute, in timp ce ma pierdeam printre paginile virtuale ale internetului, am dat peste un sondaj care incerca sa afle opiniile oamenilor cu privire la sfarsitul acestei lumi. M-am abtinut de la a vota, dar nu m-am putut abtine si de la a vizualiza statistica raspunsurilor. Recunosc ca am ramas uimit sa observ ca raspunsul cel mai votat era “in mai putin de 10 ani”. De ce? Pentru ca am privit in jurul meu si am sa va spun ce am observat. Oameni care alearga, alearga, alearga. (Daca ii intrebi dupa ce, probabil ca nici ei nu ar sti sa raspunda). Oameni care se urasc, se cearta, se bat. Oameni care uita ca nu sunt singuri prin aceasta lume. Am mai vazut si oameni care uita sa traiasca; nu vad floarea de langa alee, nu percep adierea vantului prin par, nu simt mangaierea soarelui. Oameni care nu dau un colt de paine unui sarac, sau, poate, unui cersetor. Apoi am privit in oglinda. Si sincer vorbind, am observat o persoana care are cate putin din toate acestea. Nu mi-a placut.

M-am intors la sondaj si am votat:”in mai putin de 10 ani”. Si m-am intrebat: *Daca asta crezi de ce traiesti altfel? Nu ar fi normal sa actionezi in conformitate cu credinta ta?* Si nu am putut sa nu ma gandesc la ceea ce am vazut in lume, in jurul meu, dar si in oglinda; oare nu si acestia au votat acelasi lucru? Nu cred si ei la fel? Cum ar fi oare viata mea si a ta daca am trai asa cum ne dicteaza credinta si constiinta? Nu conteaza care va fi sfarsitul acestei lumi. Ceea ce este cert este ca unul va fi si, dupa marea majoritate, acesta va avea loc foarte curand. Poate intr-un an, doi, cinci sau poate in zece, sau in o suta. Nu putem sti, dar trebuie sa traim in felul in care credem. “In mai putin de 10 ani”…ma intreb cum ar arata viata oamenilor daca acestia ar fi constienti de ceea ce implica un asemenea raspuns. Cine ar mai alerga dupa o “fata morgana” moderna? Cine s-ar mai certa cu fratele, cu prietenul, sau cu vecinul lui? Cine ar putea sa treaca pe langa o floare fara sa ii simta mirosul, fara sa ii observe culoarea? Nimeni. Nimeni nu ar putea si, totusi, nimeni nu face astfel, pentru ca ne-am obisnuit in acest fel. Credem, spunem…dar nu facem. Uneori ma indoiesc si de ceea ce cred. Mai am eu credinta? Faptele nu ar spune asta; aleg o afirmatie, pe care cred ca o cred, dar nu actionez in conformitate cu ea. Asta mai e credinta? Mie nu prea imi pare…

Sa mergem totusi si pe varianta cealalta. Poate ca sfarsitul lumii nu va veni niciodata, soarele nu se va stinge, resursele pamantului nu se vor termina, Isus nu va reveni, dar te-ai gandit vreodata ca peste 10 ani, peste un an, sau peste o clipa poate veni sfarsitul tau? Traim intr-o lume in care parca viata nu mai are valoare; nu mai conteaza varsta, oameni se sting in fiecare clipa. Accidente, boli, propriile alegeri. Cum ar trebui sa traim, noi, eu si tu, acestea fiind spuse? Probabil in niciun caz in felul in care o facem. Tolstoi, marele scriitor rus, spunea in jurnalul sau astfel: *“M-am gandit ca trebuie sa ne pregatim pentru a muri cum se cuvine. Si mi-am amintit ca intreaga viata incepand cu copilaria este moarte treptata, de aceea trebuie sa ne pregatim mereu, fara incetare.”* Parca a scris si printre randuri Tolstoi, dar intr-un mod special. A scris nu numai in propriul jurnal, pentru sine, ci a scris pentru fiecare in parte; si pentru mine, care am ales sa cred intr-un apropiat sfarsit, dar si pentru tine care ai ales altfel. A scris pentru toti, in incercarea lui de a ne determina sa nu facem unele din greselile pe care el le-a facut…si pe care le-a regretat. Si, din pacate, cam are dreptate…

Totul are un sfarsit…Lumea, eu, tu…*Traieste ca si cand ai muri maine…sau ca si cand lumea ar fi aceea…*

Dând cartea pe carte

Nu a trecut mult timp de cand am realizat ceva ce m-a facut sa imi doresc sa nu ma fi intalnit niciodata cu acea realitate. Fara a da nume si detalii, spun doar situatia pe scurt. Intr-o seara, atunci cand niste persoane au fost puse in fata provocarii de a merge pentru a se bucura de ceea ce ofera lectura, au ales sa aduca in discutie lipsa timpului, iar mai apoi, sa se pronunte, mai in gluma, mai in serios: "*Haide mai bine sa jucam o carte.*"

Nu conteaza daca aceasta situatie a fost sau nu una singulara. Ceea ce este important este adevarul general valabil care se ascunde in spatele ei. Traim intr-o societate care si-a uitat valorile, cultura, istoria. O societate in care oamenii au uitat ca mai exista si carti "reale", nu doar cele de pe net si, ceea ce pe mine ma doare cel mai tare, este faptul ca nici cei care obisnuiau sa mai petreaca din timpul lor si cu cate o carte in mana, acum tin altfel de carti intre degete. Fie ca e vorba intr-adevar de carti de joc, sau de televizor, de computer sau cu orice altceva. Fiecare si-a creat o "carte", pe care isi schimba cartea.
S-ar mai putea spune destule pe acest subiect, dar ceea ce vreau sa fac in aceasta seara este sa incerc sa trag un semnal de alarma. Sa incerc sa aduc in atentie ceea ce nu mai ocupa de mult un loc primordial in viata pamanteanului contemporan! Citeste, acesta este cel mai bun lucru pe care il poti face! Fie ca esti copil, adult sau batran, in carte vei gasi totdeauna un prieten, dar si in orice altceva vei gasi oricand o alta "carte"…de schimb!

E timp de amintit…

Sunt clipe în viață când îți dorești să aduci trecutul înapoi, când vrei să vezi, să simți sau să auzi lucruri de mult apuse… Există momente când vrei ca tablourile conturate de amintiri să devină, pentru secunde, realitate, dar nu se poate. Și regretul îți inundă inima…

Nu știu încă de ce, dar "vremea lui decembrie", a Sărbătorilor – să-i spun așa – aduce în sufletul meu asemenea clipe… Probabil atmosfera specială, sfântă – aș putea spune – este vinovată de acest lucru și, dacă nu mă crezi, uită-te în jur: vei vedea luminițe ce parcă fac ca bolta cerească să se continue și pe pământ, vei auzi colinde ce încearcă să coboare armoniile corurilor îngerești printre muritori, vei simți atingerea plăcută și caldă a unei Nașteri ce chiar a reușit să aducă, pentru veșnicie, cerul pe pământ. O atmosferă de vis, de poveste, care reușește, fără greutate se pare, să adune praful din ungherele sufletului meu și să scoată la iveală gânduri și amintiri… de vis, de poveste… Râset cristalin de copii se aude de dincolo de tabloul de gheață al iernii; frigul nu îi împiedică să se bucure de darurile anotimpului rece. Zăpada, căzută din abundență, dă peisajului un aer de tablou, proaspăt ieșit de sub ustensilele unui pictor celebru. După un timp, se aude un glas, parcă șoptit, care îi cheamă la masă. E mama. Aroma de pâine proaspătă, abia scoasă din cuptor, împletită cu cea a cozonacului aburind de pe masă, îi face pe copii să se grăbească și mai tare. Stând câteva clipe, pentru a se încălzi, parcă uită de bunătățile de la masă; valurile roșiatice ale focului îi trimite într-o altă lume…o lume a viselor sau, poate, a visurilor…

Nu pot să nu mă gândesc la amintirile care apar, în această perioadă a anului, în sufletul lui Dumnezeu. Stau și mi-L imaginez pe Dumnezeu convocând o adunare în cer. Îi pot vedea pe îngeri începând să se adune în sala de consilii. După ce sosesc cu toții, Cineva, îmbrăcat în lumină și slavă, își face apariția. E Dumnezeu. După o scurtă introducere, are loc o reevocare a evenimetelor. Imagini de vis, de poveste, se perindă prin fața fiecărui spectator în parte, purtându-l prin 'netimp'. Se face noapte. Doi călători, așa obosiți de drumul lung pe care l-au avut de parcurs, ostenesc în căutarea unui loc de înnoptat, dar cetatea Betleemului, un loc nu prea aglomerat de obicei, în această seară nu mai are niciun loc disponibil. Hanurile sunt deja pline, iar localnicii nu pot să-și deschidă ușile în fața unor necunoscuți și totuși, când ultimele speranțe rămâneau în urmă, odată cu casele din cetate, un strigăt îi cheamă. După câteva clipe, iată-i într-un staul. Doar atât s-a găsit și pentru ei; dar e cald, e liniște, e bine și după un timp, în iesle, printre paie aspre de fân, se vede un copilaș. Un copilaș uitat de lume și de timp… Îmi îndrept privirea spre Tatăl. Lacrimi mari Îi brăzdează constant obrajii. Fața reflectă o tristețe profundă. Suspine negrăite parcă I se aud din piept. Nu mai pot privi și mă uit spre Copilaș, redevenit acum ceea ce a fost dintotdeauna, Isus Hristos. Și El plânge, dar abia perceptibil. Nu îmi pot da seama dacă sunt lacrimi de fericire sau de tristețe. Pe Duhul Sfânt nu Îl zăresc, dar sigur e acolo. Ttrebuie că și El plânge; nu știu. Încerc să mai prind din imagini, dar nu mai apuc. Aud însă un glas care spune: Născut pentru a schimba lumea – Acesta a fost, este și va fi – Isus Hristos.

Știu, mi-am lăsat imaginația să meargă puțin cam departe, dar nu m-am putut abține! Atmosfera e de vină. E sărbătoare. O sărbătoare dată de Naștere. Chiar dacă cei mai mulți dintre noi uităm ceea ce reprezintă de fapt această comemorare, ea nu își pierde semnificația. Are aceeași menire, de a ne aminti de Nașterea Celui născut pentru a schimba lumea și de a ne ajuta să renaștem. Nu ca pasărea Pheonix din propria cenușă, ci să renaștem din cenușa iubirii unei nașteri… cerești. Nu lăsa să ți se fure amintirea Nașterii! Pentru că doar așa vei experimenta Bucuria ReNașterii.

Povestea din spate

Nu era prima oara cand ma aflam in acea sala si nu era nici prima ocazie in care ii priveam pe acei oameni, dar era prima data cand imi venea in minte un gand – gandul “Povestii din spatele chipului”. Mi-am lasat privirea sa se odihneasca pe fetele lor…dar mintea a trecut dincolo, aducand in prim-plan cateva semne…de intrebare. Oare ce poveste ascunde el? Ce se gaseste in spatele chipului ei angelic? Mi-a luat doar o secunda sa reflectez, dar implicatiile acesteia vor fi, cu siguranta, vesnice. Cum m-as purta cu oamenii daca le-as cunoaste istoria? Ce as gandi despre ei daca as putea da cortina la o parte? Nu cred ca mi-as permite sa judec, sa critic…sau sa urasc, ori sa nu iert…

Ca sa afli povestea trebuie sa-l cunosti pe personaj, iar ca sa-l cunosti pe acesta trebui sa ii descoperi povestea…Un cerc vicios, dar e singura solutie. Asa ca, in caz ca pe viitor vei avea probleme in a-i iubi sau intelege pe ceilalti, nu uita sa incerci sa le descoperi povestea. Poate ii vei intelege…poate ii vei iubi…

“I-am iubi mai mult pe oameni daca i-am intelege.”

Singur pe lume

Motivul pentru care scriu acum nu este acela ca, de cand am lipsit de pe blog, idei s-au strans atat de multe, ci tocmai invers: pentru ca nu am mai scris de mult. Timpul stiu ca ma preseaza, asa ca intru in subiect.

Vreau sa relatez ceva…interesant, zic eu. Cei din Bucuresti stiu ca in RATB ai parte de cele mai multe surprize. Ei bine, am vazut si eu azi ceva inedit. Sa spun si ce anume. Este vorba despre un barbat, cam de 40 de ani, care isi vedea linistit de treaba lui, stand pe un scaun. Pe langa asemanarea uimitoare cu un foarte cunoscut personaj de film, ceea ce mi-a atras atentia a fost faptul ca vorbea…singur. Da, chiar vorbea singur! (M-am asigurat ca nu il asculta nimeni, inainte de a trage concluzia aceasta.) Poate ca tie nu ti se pare nimic ciudat; poate ca uneori ti se si intampla. Mie insa mi s-a parut si m-a facut sa-mi pun si niste intrebari (de parca nu aveam capul plin cu asa ceva). *Oare de ce vorbeste singur? De ce priveste pe geam, pierdut, iar apoi se intoarce pentru a comunica ceva, nimanui? Este chiar atat de singur? Sa nu aiba oare pe nimeni?* Se poate ca aceste ganduri sa nu aiba nicio legatura cu realitatea, dar totusi, daca tot am ajuns aici, hai sa te intreb ceva: cand te-ai oprit ultima data din rutina de zi cu zi pentru a reobserva cat de fericit esti pentru ca ai prieteni? Poate ca nu esti tipul popular cu jumatate de scoala in jurul tau si nici angajatul pe care il admira toata compania, dar refuz sa cred ca esti singur. Atat de singur. Cand ti-ai facut timp sa te duci la prietenii tai si sa le multumesti pentru ca iti sunt aproape? Cand ai facut ultimul gest frumos pentru ei? Nu-ti mai amintesti, asa-i? Eu unul o fac cu greu, din pacate, dar vreau ca lucrurile sa fie altfel. Asa ca am decis. O sa ma autoprovoc sa-i fac pe cei din jurul meu sa se simta pretuiti. Poate prin gesturi mici, nesemnificative, sterse, prin gesturi care sa le aminteasca ca sunt importanti. Imi dai voie sa te provoc si pe tine?

Daca chiar crezi ca nu ai pe nimeni, vreau sa nu uiti ca exista Cineva care vrea sa-ti fie cel mai bun prieten. Trebuie doar sa Il lasi. Nu stiu cum iti va deveni apropiat, dar El stie asta si vrea asta. Lasa-L pe Isus sa-ti intre in viata, iar apoi lasa recunostinta si aprecierea sa curga din al tau suflet. Sa-i inunde pe toti, dar mai ales pe prieteni. Accepti provocarea?…

Promisiuni uitate

Au fost doua evenimente care au contribuit la alegerea subiectului din postarea urmatoare si anume:

1. Saptamana aceasta cineva care facuse o promisiune, fara ca aceasta sa-i fie ceruta, si-a onorat promisiunea, doar ca nu fata de persoana in cauza. Nu dau mai multe detalii pentru ca nu vrea ca cineva sa creeze anumite conexiuni (nu despre asta vreau sa vorbesc).

2. In timp ce ma gandeam la ce anume am sa scriu, mi-am amintit ca, in urma cu ceva timp, mi-am promis ca voi scrie cel putin o postare pe saptamana. Asta in ciuda programului care si asa imi e foarte incarcat. Motivul nu ar fi fost acela ca nu mai vreau sa imi las cititorii sa astepte (nici nu stiu daca am asa ceva, dar totusi sper ca da), ci m-am gandit ca acest lucru m-ar ajuta sa ma dezvolt. (Stiu, motiv egoist, dar macar sincer) Cred ca se intuieste relativ usor tema abordata. Promisiuni uitate, le-am spus eu, dar se pot numi in multe feluri (dar nu asta e important). Pentru ca stau putin cam rau la capitolul timp(dar stau bine la capitolul oboseala) am sa ma rezum la a puncta cateva idei care mie mi se par relevante.

De cand ma stiu, nu mi-au placut oamenii care nu sunt punctuali, cei care nu se tin de cuvant si cei care spun ca fac, dar nu fac. Pe scurt, cei care promit, “uitand” apoi de promisiune, dar dupa ce am stat si am analizat putin, mi-am dat seama ca nici pe mine nu ma plac. Imi promit multe, dar nu le fac. Ma hotarasc sa schimb cate ceva, dar uitarea e mai puternica. Spun, dar nu fac. Pe scurt, doar promit. Insa exista o problema: ajung la o contradictie. Pe mine ma iubesc. Cred ca sunt singura persoana de pe lumea asta pentru care chiar as face totul, daca ar fi nevoie si, asa se ajunge la o alta problema, despre care am amintit putin in postare trecuta, cred. Ce vreau sa subliniez? Ai grija ca ceea ce iti promiti sa si realizezi si fi cu ceilalti macar la fel de ingaduitor ca si cu tine!

Cred ca nu sunt singurul caruia ii place ca ceilalti sa isi tina promisiunile. De fapt, hai sa fim sinceri, tuturor ne place, dar ne gandim ca si celorlalti s-ar putea sa le placa acest fel de a ne purta? In ciuda faptului ca noi ca indivizi suntem diferiti, exista aspecte in care suntem foarte asemanatori unii cu altii, iar acesta este unul dintre ele. Te-ai gandit ca un cuvant dat, trebuie si respectat? Imi amintesc de o perioada cand lucram cu niste colegi la o anumita activitate si stiu ca ceea ce ma deranja cel mai tare nu era faptul ca intarziau cu partea lor (cei care intarziau, normal si care erau in numar minim, de obicei), ci ca nu anuntau ca mai au nevoie de timp. La ce vreau sa ma refer? Incearca intotdeauna sa iti tii promisiunea; vei creste mult in ochii celorlalti! Si inca ceva: in caz ca nu iti mai poti tine promisiunea (dintr-o cauza fie obiectiva, fie subiectiva) discuta cu cel caruia i-ai promis; in majoritatea cazurilor te va intelege si aprecia.

In incheiere vreau sa amintesc ceva: oamenii de cuvant sunt singurii oameni in care ceilalti au incredere! Nu crezi? Intreaba-ti familia, prietenii, cunoscutii, sau mai bine pe tine. Ti-ar placea sa ai ca angajati persoane care iti spun ca vin la 9.00, dar sosesc pe la 10.00, sau stii ca primesti proiectul pe 15, iar el nu e gata decat pe 21, sau mergi la intalnire, iar ea/el nu mai vine? Cine s-ar putea baza pe astfel de oameni? Cred ca stii raspunsul, dar lasa-ma sa il spun si eu: NIMENI.

Inca ceva, asa, ca un post-scriptum: nu mi-au placut niciodata baietii care vrajesc asa, aiurea(si nici fetele cu atitudine asemantoare). Sa ma explic putin. Exista o multime de persoane care spun si fac atatea minciuni, promisiuni(vorbe de iubire spun ei), incat ajung si ei sa se creada. Uneori ma intreb daca fetele chiar nu s-au invatat ca toate vorbele pompoase ale unora sunt doar atat, vorbe. Sau poate ca cele serioase stiu deja asta, dar lucrurile merg si invers. Un sfat, neavizat: cand promiteti, promiteti doar lucruri pe care stiti ca le puteti realiza! (Asta si in general, nu doar in cazul mai sus amintit.)

De ce vreau sa fiu bogat!?!

Ce intrebare, as putea spune! Pai, sa fim sinceri, cine nu vrea sa fie bogat? Dar “de ce” vrea toata lumea asta? Nu conteaza. Conteaza de ce imi doresc eu sa fie bogat, sau cel putin asa spunea autorul unei carti care imi place foarte, foarte tare. Acesta sublinia importanta “de ce”-ului, in defavoarea “cum”-ului: Nu conteaza “cum” devii bogat, ci “de ce”.

Si, pentru ca – recunosc – si eu imi doresc sa fiu bogat, am decis sa aflu “de ce”. Iata la ce concluzii am ajuns:

1. **Pentru ca vreau independenta**. Nu vreau sa depind de altii, mai ales atunci cand vine vorba de domeniul financiar.
2. **Pentru ca imi place sa fac tot ceea ce imi doresc**. Vreau sa calatoresc, sa-mi cumpar diverse lucruri (scumpe), sa ma bucur de viata etc.
3. **Pentru ca nu vreau sa fac parte din multime**. Majoritatea nu este bogata; de ce sa ma gasesc acolo?
4. **Nu imi place si nu vreau sa muncesc toata viata**. De ce sa depind de un sef sau de o companie atunci cand vine vorba de veniturile mele?
5. **Vreau ca sa nu fiu nevoit sa refuz familiei mele diverse lucruri din cauza lipsei banilor**. Din alte motive o voi face, dar nu vreau sa fie cel financiar acesta.
6. **Vreau sa am un cuvant de spus in societatea in care voi trai**, iar daca esti sarac nu te baga nimeni in seama. Asta in cazul in care nu te urci pe vreo cladire.
7. **Vreau sa pot fi de ajutor**. Sunt atatea cauze in lume care merita sprijinite. Nu ai cum sa faci asta daca esti sarac.
8. **Vreau sa nu repet istoria**. Nu vreau sa calc pe urmele altora.

Probabil ca lista ar fi putut fi mai lunga, sau mai scurta. Este, insa, suficient, iar pentru cei care spun ca “Banii nu aduc fericirea”, nu le spun nici eu: “Nu, dar o intretin.” Le spun o idee preluata din cartea de care vorbeam: poate ca banii nu aduc fericirea, dar iti aduc posibilitatea sa faci ceea ce vrei, cand vrei, cum vrei si, eventual, sa nu faci ceea ce nu vrei sa faci, sau dupa propria mea formulare: “Banii nu aduc fericirea (la tine), dar te duc pe tine la ea.”

P.S: Tu de ce vrei sa fii bogat? Sau, in cazul putin probabil: de ce nu vrei sa fii bogat?

Cu sau fara?…Bani, normal!

Aseara m-am luat la joc cu tati si frate-miu; am jucat “Monopolys”, un joc cunoscut de toata lumea, cred si am ramas surprins de ceea ce am observat. Dar, mai intai, pentru cei care nu stiu in ce consta jocul, o scurta prezentare. Ceea ce trebuie sa faci in joc este sa cumperi proprietati, sa construiesti case, hoteluri si sa incasezi chirii de la ceilalti jucatori. Cu cat ai mai multe proprietati si mai multe case, cu atat chiria este mai mare, deci sansele de a castiga sunt mai mari. Cam asta ar fi jocul, pe scurt.

Acum, de ce mi-a placut in mod special jocul de aseara? Trecand peste faptul ca am castigat (si imi place sa castig), mi-a placut ca am observat diferenta de mentalitate, atunci cand vine vorba de bani si investitii. Este exact cum spune Robert Kyosaki in cartile sale: unii au mentalitate de investitori, iar altii de muncitori. Eu nu aveam decat doua cartiere, adica doar pe aceste proprietati le puteam dezvolta, iar tati ajunsese, prin cumparari de la fratele meu si cateva si de la mine, sa detina aproximativ 80% din suprafete, iar aici intervine diferenta esentiala. Eu am ales ca ture bune sa stau aproape fara cash si sa investesc banii in proprietati, iar tati a ales sa stranga bani si sa incaseze chiriile foarte mici de pe terenuri. Eu am ales investitia, el a ales economisirea. Doua mentalitati. Doua moduri diferite de a aborda aceleasi situatii. Desi in prima instanta se parea ca el va castiga, deoarece eu o duceam din ce in ce mai rau cu banii, lucrurile nu au stat altfel. Deviza lui: “Mai bine putin si mereu”, a fost mai slaba decat a mea: “Mai bine nimic la inceput si mult mai mult mai tarziu”. Investitiile mele mi-au intors banii inzecit, iar tot ce stransese el a trecut in mainile mele. Nu a asteptat pana la final sa isi recunoasca infrangerea. Si-a dat seama ca a gresit, dar era deja prea tarziu.

Stiu ca totul poate parea o coincidenta, sau o exagerare, dar eu am vazut clar o diferenta de perspectiva si stiu ca aceasta diferenta exista si in realitate. Din nou ma intorc la cuvintele lui Robert: incercarea de a schimba mentalitatea nu are niciun rost. Am esuat de multe ori incercand sa-i fac pe ai mei sa inteleaga ca lucrurile pot sta si altfel, dar probabil ca ar trebui sa fiu multumit. Daca toata lumea ar intelege si ar deveni bogata nu ar fi prea bine, nu? Asa macar nu ne facem griji…

In final nu spun decat atat: atentie la felul in care priviti lucrurile! Acesta va va determina modul de a actiona si viitorul intr-un fel in care nici nu va dati seama.

‘bun si rau’ sau ‘rau si bun’ (?)

Societatea in care traim imparte oamenii in doua categorii: buni si rai. Dupa ce criterii? Asta depinde. Astazi am avut ocazia sa iau parte la o discutie care a incercat, cumva, sa descifreze (sau, mai bine zis, sa clarifice) care sunt oamenii buni si care rai. Nu cred ca mai e nevoie sa spun ca nu s-a ajuns la nicio concluzie – se intelege de la sine.

Atunci cand incerc sa dezbat asemenea subiecte, am impresia ca merg pe un taram minat. E foarte usor sa fii convins ca tu esti singurul care ai dreptate si sa nu tii cont de parerile celorlalti; si, in plus, se poate ajunge la o multime de concluzii nu tocmai de dorit.

Eu unul am ajuns la concluzia ca nu exista oameni buni, la fel cum cred ca nu exista oameni rai. Spuneam odata: “Nu exista oameni cu defecte, ci doar oameni cu calitati prost intrebuintate.” Poate ca nu e adevarat, dar mie asa imi place sa cred, iar acum sa incerc sa ma explic. M-am tot gandit ce ne face pe noi sa consideram o persoana buna sau rea. Raspuns: felul in care se poarta cu noi. De obicei, chiar daca persoana in cauza nu se comporta ca o persoana buna cu altii, daca cu tine se comporta asa cum tu iti doresti, e ok. Deci, perceptia noastra este cea care ne face sa categorisim persoanele. Atunci se ridica intrebarea: de unde stiu ca perceptia (parerea) mea despre respectiva persoana este cea corecta? Nu stiu, iar atunci, este foarte posibil ca a mea clasificare sa fie eronata.

Un al doilea punct: intr-un mediu o persoana poate fi considerata buna, iar in altul, rea. Un exemplu extrem: teroristii in mijlocul organizatiilor lor sunt considerati buni, iar toti ceilalti rai. In societatea obisnuita, orice terorist este considerat rau, iar aceasta situatie se repeta, la scara si implicatie mult mai mici, in fiecare zi, cu fiecare. E adevarat ca relativismul da multe batai de cap, dar mai ales cand vine vorba de acest subiect, acesta ocupa un loc de frunte. Imi place mult un gand: “Nu vedem lumea asa cum este ea, ci asa cum suntem noi.” Este foarte adevarat; iar atunci, omul nu este bun sau rau decat daca il vedem noi astfel.

Imi mai vine in minte un gand. In desfasurarea discutiei, cineva a ridicat o intrebare:”Un om trebuie sa aiba 50%+1 fapte bune ca sa fie considerat bun?” Mi se pare o intrebare pertinenta si inteligent pusa. In 99% din cazuri asa ii judecam pe cei din jur, dar este drept? Cu siguranta ca nu. Este foarte probabil ca un om care este considerat rau sa fie, de fapt, mai bun decat cei mai “buni” si spun asta, gandindu-ma la o persoana care este considerata de toti ca fiind buna. Ei nu stiu (sau poate ca stiu – nu are importanta) ca acel comportament face parte din felul de a fi al acelei persoane. Prin educatie sau conjunctura a devenit ceea ce este si are mai mult de 50%+1 fapte bune. Nu spun ca este neaparat o problema aici, dar ma gandesc la altceva. Imi amintesc de un citat care spunea ceva de genul:”Un om curajos nu este cel care iese in fata atunci cand nu ii este frica, ci cel care iese in fata in ciuda fricii pe care o simte.” Cred ca acest lucru se aplica si exemplului de mai sus. Un om nu este bun daca face fapte bune, ci daca face fapte bune atunci cand ar vrea sa faca rau. In acest sens, o persoana rea poate fi buna; daca inclinatia ei este spre rau, dar alege sa faca bine, este un lucru mare si, desi sigur nu are 50%+1 fapte bune si nici ceilalti nu o considera astfel, este o persoana buna. Adica, eu asa cred.

Ma gandesc ca Dumnezeu ne considera pe toti buni, iar comportamentul nostru rau nu este decat o deraiere de la ce ar trebui sa fim. De asta atunci cand sufletul intra in legatura cu El, se produce o schimbare. Parca are loc o apropiere de acel etalon al bunatatii ceresti, desi poate ca omul este in continuare considerat un om rau.

Sunt sigur ca exista multe de spus pe aceasta tema si sunt sigur ca multe aspecte relevante nu le-am atins. Mai vreau sa mai ating unul: este periculos sa gandesti astfel (sa-i consideri pe toti buni). Exista “sansa” sa incerci sa-i intelegi, sa iti dai seama ca si tu ai fi facut la fel, in locul lor si atunci, in lume nu ar mai fi loc pentru certuri, neintelegeri, si altele de genul. Ati prins ideea?

5 aspecte si o cioara in mana (fiecaruia)

Imediat dupa ce am terminat o discutie cu un prieten mi-a venit in minte o carte pe care ar fi trebuit sa i-o recomand si am gandit despre ea ca este extraordinara. Insa nu am terminat-o inca! De fapt, de abia am inceput-o si m-am intrebat atunci de ce imi pierd vremea cu alte prostii, cand stiu sigur ca daca as citi si reciti acea carte as avea numai – dar numai – de castigat.

Mi-am amintit si de o prezentare la care am fost cu ceva timp in urma sustinuta de Lorand Soares. Printre altele, a lansat o provocare care merita amintita in contexul de fata. Totul consta in a-ti alege 5 lucruri, care stii ca iti vor aduce succesul in viata (prin succes intelegand fiecare ce anume doreste) si in a le realiza zilnic. Indiferent daca afara ploua, daca esti trist sau nu ai timp. Cinci lucruri esentiale pentru succesul personal, realizate zilnic. Desi la inceput totul e simplu, pe parcurs lucrurile se cam complica dar chiar cred ca cinci lucruri puse in aplicare cu constiinciozitate garanteaza reusita!

Problema cu noi, oamenii, este ca ne multumim cu cioara din mana, cand am putea avea vulturul de pe piscuri.

Regrete si alegeri

Azi dimineata am dat peste un articol care prezenta cele mai mari 5 regrete are oamenilor inainte de moarte. Iata-le mai jos, asa cum le prezinta scriitoarea Bonnie Ware:

1. *Regret că mi-am trăit viaţa mai mult cum se aşteptau alţii de la mine şi mai puţin aşa cum simţeau eu.*
2. *Mi-aş fi dorit să muncesc mai puţin de-a lungul vieţii şi să mă bucur mai mult de viaţă.*
3. *Regret că nu am avut curajul să îmi exprim sentimentele.*
4. *Îmi pare rău că nu am petrecut mai mult timp cu prietenii.*
5. *Nu înţeleg de ce nu am făcut totul ca să fiu fericit.*

Citind, m-am intrebat de ce lumea are aceste regrete. De ce in o viata intreaga nu faci ceea ce iti place, cum iti place, cand iti place. De ce traiesti viata altora, in loc sa iti vezi de a ta. De ce nu esti fericit, de ce te chinui sa muncesti si, astfel, nu mai ai timp de prieteni si de familie. Probabil raspunsul este, pe cat de simplu in aparenta, pe atat de greu in profunzime: pentru ca asa ai ales.

Pana la urma, viata e o alegere. O alegere mare compusa din alegeri mai mici si fiecare alegere mica, influenteaza alegerea cea mare – viata. Pana la urma fiecare doarme asa cum isi asterne; adica traieste asa cum alege.

Frumos din picuri de ploaie

Nu am reusit sa inteleg pana acum – si nu stiu daca voi reusi nici in viitor – de ce lumea uraste ploaia. M-am tot lovit de expresii de genul:”dupa ploaie soarele rasare”, “daca nu ar ploua, nu ar fi curcubeu” sau “in spatele norilor tot timpul sta soarele”. Aceeasi idee, spusa cu alte cuvinte, dar eu, de cand ma stiu, iubesc ploaia. Intr-adevar, nu-mi place atunci cand imi incurca planurile (ca acum, cand nu ma lasa sa dorm :d), dar alea sunt exceptii – lucruri bune, la momentul nepotrivit.

Insa intotdeauna ploaia are ceva special! Sa alergi descult printre stropii mari de apa, sa simti atingerea lor rece pe fata, sa simti mirosul de praf umed si sa sari in baltile proaspat aparute sunt senzatii pe care de oricat de multe ori le-ai trai, tot nu te saturi de ele, fiecare ocazie fiind unica, de poveste. Iar daca asa ceva nu ai trait, nu ai cum sa iti imaginezi ce ai ratat…

Imi place ploaia pentru ca imi aduce odihna in viata. Fie ca imi intrerupe alergarea neintrerupta de pe afara, fie ca are grija sa ma lase fara electicitate, obligandu-ma sa particip la o sedinta de Interneto-dezintoxicare, viata mea se linisteste. Uneori prea putin, alte ori prea mult, dar intotdeauna o pauza este binevenita. In plus, sentimentul ala de melancolie calda pe care doar ploaia il poate aduce in suflet si toate gandurile de pace, nu ca e super? Parca timpul se opreste pentru ca stropii fiecarei ploi sa lege, chiar daca pentru putin, cerul curat de murdarul de pamant.

Ca sa nu intelega nimeni gresit: iubesc vremea frumoasa, dar iubesc si ploaia! Daca soarele este elementul care ma face sa pulsez de energie, ploaia este cea care linistestele apele. Parca echilibrul – si asa destul de greu de gasit – se stabileste de la sine.

Daca faci parte din majoritatea care nu agreeaza ploaia, nu ma supar sa te consolezi cu citate ca cele din inceput, dar de ce sa nu te bucuri de fiecare experienta a naturii? De ce sa nu incerci sa lasi deoparte inhibitiile si sa iesi sa alergi putin pe afara? Sa te invarti, sa te tot invarti, si sa te invarti…ca atunci cand erai copil si nu-ti pasa de nimeni si nimic? De ce sa nu redescoperi una din frumusetile uitate ale vietii? Acum, eu am pus intrebarile; tu esti cel care are raspunsurile! Cum vor fi acestea?

O buna exemplificare a ceea ce inseamna sa umblii cu mai mult de o oca…Sau o ilustratie sugestiva despre obiectivitate…

> *“Cand celuilalt ii ia prea mult timp, este incet; cand mie imi ia mult timp, sunt meticulos.*
>
> *Cand celalalt n-o face, e lenes; cand eu n-o fac, sunt ocupat.*
>
> *Cand celalalt face ceva fara sa i se spuna, isi depaseste atributiile; cand eu o fac, asta se numeste initiativa.*
>
> *Cand celalalt incalca o regula de eticheta, este grosolan; cand eu incalc cateva reguli, sunt original.*
>
> ***Cand celalalt il multumeste pe sef, este un lingau; cand eu il multumesc pe sef, este cooperare.***
>
> ***Cand celalalt avanseaza, a umblat cu linguseala; cand reusesc eu sa avansez, este doar o recompensa pentru o munca sustinuta.”***
>
> *Cum sa devii o persoana cu influenta, John Maxwell*

Urmarile nu sunt greu de anticipat: adio relatiilor sanatoase cu ceilalti!

Vise dulci pentru vieți amare

Mi-aș dori să fiu din nou copil! Nu din cauza zilelor petrecute pe stradă, nici din cauza vieții trăite fără griji sau a bucuriilor nevinovate. Nu, deși toate acestea pot fi motive mai mult decât întemeiate. Mi-aș dori să fiu din nou copil…ca să visez. Să pot să mă uit la cer și să îmi imaginez că îl pot atinge. Să pot, din nou, să fiu orice vreau eu să fiu. Să-mi schimb viața de câte ori lumea își schimbă înfățișarea. Să pot să mă uit la stele și să visez că zbor printre ele. Să văd un vârf de munte și să știu că îl voi atinge. Mi-aș dori să visez…din nou.

Din păcate, lucrurile s-au schimbat. Am crescut și am lăsat în urmă toate aceste visuri copilărești. Am descoperit că viața e grea, ca lumea-i rea. Am descoperit că, de fapt, lucrurile nu au nicio tentă de roz, ci bat serios spre cenușiu. Am aflat, cu stupoare poate, că nu merită să visezi. Încet, încet, ne-am ancorat bine de tot în realitatea cotidiană, matură. Mergem pe drumul pe care merge toată lumea și ajungem, inevitabil, acolo unde ajunge toată lumea. Împlinirea sufletească, însă, – succesul, cu alte cuvinte – nu vine decât din parcurgerea propriului drum sau, dacă ne întoarcem puțin, din urmărirea propriilor visuri. Steve Jobs spunea:”Pentru că aceia care sunt suficient de nebuni încât să creadă că pot schimba lumea sunt cei care o schimbă cu adevărat.” Da! Cei care sunt suficient de nebuni încât să creadă că pot schimba lumea! Cei care sunt suficient de nebuni încât să viseze că pot schimba lumea!

Uităm, cu toții, prea des, că visul este primul pas spre realizare. Cădem în capcana de a-i ironiza sau izola pe cei care mai au încă tăria să viseze. Le spunem “cu capul în nori”. Nu ne place să privim în urmă la toți cei care au fost considerați (așa cum bine observa Jobs) “nebuni” (oare a trecut și el prin asta?), dar care au dat, la propriu, lumea peste cap. Fără visele și “nebunia” lor încă am fi mers pe jos, am fi citit la lumânare și am fi crezut că pământul eeste plat. Când eram copii, aveam o calitate (considerată de toți defect): nu ascultam de adulți și nu luam lucrurile ca atare. “Nu te apropia de priză!” nu era de ajuns, dar după “experimentare” ne convingeam definitiv. Acum, am devenit mai ascultători. Luăm aminte la fiecare vorbă “înțeleaptă” care se aude: “Nu poți să o faci!”, “E imposibil!”, “Au mai încercat și alții!”, “Ce, tu crezi că ești mai bun?”, “Hai, nu mai fi cu capul nori!” etc. Credința aia puerilă, unde totul era posibil, a ajuns să ni se pară o așa prostie!…

Ne mai lovim, din când în când, de momente de melancolie, de regret. Ne amintim atunci de visele, aspirațiile, speranțele de demult și cu frică parcă, ne imaginăm ce viață am fi putut trăi. De abia atunci realizăm cât am crescut și cu ce preț. Ne-ar plăcea să dăm puțin timpul înapoi, să ne încărcăm cu energia aia molipsitoare de visător, dar nu putem. După ce ne tragem o mușturuială, ne întoarcem în prezent, acolo unde realitatea bate, în sensul mai puțin plăcut, visul. Cam asta este tot ce ne-a rămas: câteva vise dulci, aruncate prin cotloanele unei vieți amare.

Despre visare și capete sparte sau Între vis și realitate

Nu cred că e zi care să treacă fără să mă lovesc de visători. Și nu, nu la ciocniri pe stradă datorate capului lor printre nori mă refer, ci la întâlnirile obișnuite, cotidiene. Aceste întâlniri nu au loc, din păcate, decât în planul ideilor. Nu aflu că respectivul/respectiva este un visător decât dacă dicut puțin mai mult și aici apare problema. Dacă m-aș ciocni de el/ea pe stradă fiindcă e prea cu capul în nori, ar fi scuzabil și de înțeles. Adică omul nu are de ce să mai fie atent la pământul nostră muritor; este în altă lume, mai bună, nu? Sau dacă aș identifica visătorul după luptele pe care le duce, barierele de care se lovește, eșecurile pe care le suferă ar fi de apreciat, dar lucrurile nu stau deloc așa! Ca să aflii de visurile cuiva trebuie să te înarmezi cu răbdare și perseverență și să sapi, să sapi, să sapi și, dacă persoana respectivă nu și-a îngropat visurile la și mai mare adâncime, o să le găsești. Nu se știe starea în care or să fie, dar vor fi acolo.

Trebuie să recunosc că sunt și persoane care își trâmbițează visurile oridecâteori au ocazia. Nu cred că o fac atât pentru a adăuga o doză de responsabilitate în urmarea acestora, cât în a vedea ceilalți cât de departe țintesc. Visul nu este o etichetă cu care să te mândrești în lume. Nu este nici o aspirație de care să îți fie rușine. Visul este un țel nobil pentru care trebuie să lupți chiar și atunci când rămâi fără puteri. Cei care se laudă cu ele, la fel ca și cei care se rușinează de ele, nu sunt meritorii de ele. Este adevărat că există avantaje în a spune lumii ce îți dorești de la viață, dar nu cred că acestea bat dezavantajele. Până la urmă e vorba de visul tău, de dorințele tale, de viața ta!

Închid paranteza și mă întorc la așa-zișii visători declarați. Mă uit la mulți dintre ei și observ că toată această risipă de visuri pe care o fac nu îi apropie cu nimic de realizarea lor. De ce așa? E simplu. A vorbi despre ceea ce îți dorești nu te ajută deloc în procesul de realizare. Nu contează cât de multe lucruri vrei să ai, câte proiecte să realizezi sau câți oameni vrei tu să ajuți. Nu contează nici dacă vorbești zi și noapte și nici dacă te gândești tot timpul la asta. Ceea ce contează este cum acționezi. Dacă acționezi! Nu spun că a te gândi la ceea ce vrei să realizezi nu e important. Nici că a vorbi despre asta (atunci când trebuie) nu are rostul lui. Ceea ce vreau să spun este că majoritatea dintre noi ne oprim la această primă etapă, dar așteptăm rezultatele ca și când am fi departe. Și, după cum este normal, ele întârzie să apară.

Trăim într-o lume în care se aruncă în toate direcțiile cu afirmații care mai de care mai pompoase, mai siropoase. Politicienii ne mint ca pe niște copii de grădiniță, băieții vrăjesc fetele cu clișee ieftine, se fac promisiuni parcă din cer venite. Ce e mai trist, este că prind foarte bine, dar atunci când vine vorba de visuri și realizări lucrurile nu mai sunt la fel de roz. Poți să arunci cu ce vrei tu, dar dacă nu pui mâna pe treabă, degeaba. Dacă nu renunți la plăcerea de acum pentru plăcerea (mai mare) viitoare, dacă nu ieși din zona de confort și nu lupți pentru ceea ce visezi, nu are niciun rost. Mai bine renunți și la visări; nu te vor face decât, eventual, să te ciocnești pe stradă de ceilalți visători. Și la ce bun? Nu te alegi decât cu capete sparte și ceva înjurături.

Eu mă încadrez de multe ori în aceeași categorie, dar când mă gândesc că trebuie să renunț la tot ce visez, parcă îmi vine să mă apuc de treabă. Nu am ajuns la nivelul să renunț la tot pentru un vis. Există aspecte în care trebuie să învăț să fac astfel. Se spune că visurile care merită urmate nu se găsesc la câțiva metri depărtare, ci la kilometri. Probabil că de aceea atât de puțini reușesc să le transforme în realitate, dar și cei care reușesc…

Pentru că tot se apropie sfârșitul de an și pentru că toată lumea se apucă să facă analize a ceea ce a trecut și să spere că vor face mai multe pe viitor, iată un sfat: pentru fiecare vis, fă-ți un plan de atac. Scrieți obiectivele și tot ce trebuie să faci pentru a-ți îndeplini visul. O statistică realizată pe studenți arată că cei care și-au scris scopurile și și-au întocmit planuri au ajuns să câștige de până la 10 ori mai mult decât ceilalți care nu aveau nimic definit clar. Un pont despre cum sa fie obiectivele: fiecare obiectiv trebuie să fie **SMART** (Specific, Măsurabil, Accesibil, Relevant, ancorat în Timp).
Cu un plan pe măsura visului, nu ai cum să nu reușești. O spune realitatea.

Este păcat ca atâtea visuri mărețe să rămână doar visuri, fie ele mărețe. Este păcat ca atâta potențial să fie irosit. La fel cum este păcat să duci o viață mediocră, doar pentru că nu îți concentrezi eforturile pentru a duce o viață excelentă. Oricât de mult ai visa, e loc de mai bine. Oricât de multe visuri ai realiza, întotdeauna se poate mai mult. Se spune că nu există limite, decât cele pe care ni le stabilim noi înșine. Dacă eu aleg ca limita mea să fie cerul, cine poate să zică altfel? La fel și în cazul tău. Ai o singură viață! Așa că visează, acționează, trăiește! Cine te oprește?

Imaginație de câine

Am dat de fabula de mai jos într-un scurt material audio realizat de Lorand Soares-Sasz. Mi s-a părut că merită împărtășită. Am “omis” însă concluziile lui, din dorința ca fiecare să își ia învățăturile de care are nevoie.

> Se povestește că un câine de vânătoare s-a pierdut de stăpânul său, pe undeva prin Africa. La un moment dat vede o panteră venind spre el, decisă să ai aibă parte de un prânz bun. Puțin speriat, începe să gândească și să caute o soluție. Găsește în preajmă câteva oase și se așază, cu tact, cu spatele la pantera care era aproape deja. În momentul în care aceasta se pregătea să atace, câinele se întoarse și zise:”Ce panteră bună am mâncat!”. Pantera o rupse imediat la fugă de unde venise, gândidu-se cât este de norocoasă că a scăpat cu viață din fața acestui câine rău. O maimuță care văzu însă scena alergă repede după panteră să-I povestească cum stau lucrurile, de fapt. Pantera, când auzi realitatea spuse:”Ah!Să vadă ce o să pățească câinele ăla!” Și porni din nou în viteză către câine, cu maimuța în spatele ei. Când văzu câinele cum stau lucrurile și ce a făcut maimuța își zise:”Of, maimuță proastă! Eu cum scap acum?” Își păstră însă stăpânirea de sine, se întoarse spre oase și așteptă. Din nou, când pantera era pe punctual de a-l ataca, se întoarse și îi spuse maimuței:”Maimuță leneșă! Te-am trimis de o oră să-mi faci rost de o altă panteră și tu abia acum vii?”

A fi sau a nu fi (bine) echilibrat

Cand vine vorba de bine si de ce inseamna acesta parerile sunt impartite. Am putea zice cum zice romanul, “cate bordeie, atatea obiceie” si am avea perfecta dreptate. Oamenii au propriul mod, proprii ochelari (mai mult sau mai putin de cal) prin care privesc notiunile importante ale vietii, din care face parte si starea de bine. Probabil ca idea “vedem lumea cum suntem noi, nu cum este ea”, isi gaseste aplicabilitatea si in definirea binelui. Cu toate acestea, exista aspecte ale vietii in care relativismul cu privire la bine chiar daca nu este exclus, cel putin nu este acceptat. Neaceptat de societate, de religie, de prieteni, de individ insasi. Lucrurile stau exact ca in cazul libertatii: “libertatea pumnului tau e ingradita de libertatea nasului meu.”

Dar nu la relativism sau la o cautare a ceea ce inseamna binele vreau sa ma refer, desi modul in care definim un obiect, o notiune, o intrebare este punctul de plecare atat pentru viziunea formata, cat si pentru comportamentul ulterior. Pentru cei care accepta un Dumnezeu in viata lor (indiferent de ce inseamna aceasta acceptare), binele devine mult mai rigid, mai ingradit. Nu ca nu ar putea fi relativizat, nu ca nu este relativizat (o bine venita gura de aer proaspat, uneori), dar, exact cum spuneam, apare acceptarea unei anumite “versiuni”. Cu toate acestea, domeniul religiei nu este, asa cum le place multora sa creada, un teritoriu cu un contrast crescut intre liniile albe si liniile negre, ci seamana mai mult cu un desen in tonuri de gri. Iar individul are misiunea (ingrata, as putea spune), de a-si stabili propriile limite, pe baza acestui amestec de linii neclar trasate.

Cand vine vorba de a lega binele de Dumnezeu are loc o pasire pe nisip (mai mult sau mai putin, depinde) miscator. Multi au disecat problema aceasta, multi o vor face si, cu toate acestea, este foarte probabil ca unele aspect importante sa ramana neobservate. Discutia despre bine si Dumnezeu ar puta fi terminata scurt, transant:”De ce ma intrebi ce bine? Binele este Unul singur.”(Matei 19:17), dar raspunsul dat de Isus in contextul aminitit nu aduce, asa cum ar fi de asteptat, raspunsuri. Intr-adevar, defineste conceptul (de bine), dar nu lamureste care sunt implicatiile. E cert ca binele izvoraste din Dumnezeu, acesta putand fi considerat barometru in studierea problemei, dar modul de raportare al individului la Dumnezeu va crea, implicit, o anumita viziune.

In lumea in care traim exista o tendinta de a cauta echilibrul. Cand spun lumea, nu ma refer la lumea fizica (in natura tendinta este entropica, de distrugere a echilibrului), ci la societate. Cu mici exceptii, echilibrul este cea mai buna pozitie care poate fi adoptata. Iti ofera, pe scurt vorbind, o pozitionare la egala distanta de doua pareri diametral opuse. Cand suntem, ca oameni, nevoiti sa punem in aceeasi oala binele si pe Dumnezeu, ne lovim de aceleasi tonuri de gri. Desi conceptia majoritatii este aceea ca Dumnezeu este bun, cand incercam sa facem un pas mai in spre noi si sa integram aceasta bunatate in vietile noastre, lucrurile se cam complica. Asa cum spuneam, echilibrul ar fi cel mai de dorit, dar, din pacate, este cel mai greu de gasit.

Exista doua moduri fundamental diferite de a vedea implicarea lui Dumnezeu in viata individului, intre acestea avand loc o multime de combinatii in care ponderea difera dupa cum gaseste fiecare de cuviinta. Cele doua viziuni sunt: 1)orice bine care mi se intampla, ca individ, este de la Dumnezeu si 2) Dumnezeu are treburi mai importante de facut ca sa stea sa imi ofere mie din binele Lui. Cum spuneam, acestea sunt extremele, majoritatea gasindu-ne undeva intre, dar sa le luam pe rand, de la coada la cap.

Conceptia ca Dumnezeu nu se implica este una foarte intalnita si acceptata pe scara larga. Pornind de la modul in care functioneaza universul si terminand la individ, lucrurile stau cam asa: Dumnezeu cu treaba Lui, noi, oamenii, cu a noastra, dar daca lucrurile sunt astfel, se ridica intrebarea daca putem sa ne bucuram vreodata de bine. Adevaratul bine, cel absolut, izvorat din “Unul”, nu un bine relativ, fantasmagoric, pamantesc. In aceasta situatie faptul ca Dumnezeu exista acolo, undeva, nu ofera absolut niciun confort in plus. Aceasta distantare de Dumnezeu are si o parte buna, insa: asumarea responsabilitatii. Individul care nu Ii pune in spate lui Dumnezeu binele din viata lui,

nu Ii va pune nici raul. Pentru el nu Dumnezeu e responsabil de atrocitatile Holocaustului, de exemplu, ci Hitler este. Nu este Dumnezeu vinovat de deciziile proaste pe care el, ca persoana, le-a luat. O asumare a responsabilitatii cu pretul scoaterii lui Dumnezeu din ecuatie, parca costa, totusi, cam mult.

Acum sa mergem si in cealalta parte a balantei. Aici oamenii sunt mai modesti, de felul lor. Dumnezeu este cel care ofera, cel care asigura, cel care realizeaza. Daca vrei sa cauti individul in propria lui viata iti dai seama ca trebuie sa pui justificata intrebare : care individ? (sau, poate, care viata?). Dumnezeu este “vinovat” de binele din viata, toate lucrurile bune vin de la El. Daca persoana are si ea un cuvant de spus nu are nicio relevanta. Omul este multumit cu starea lui de ignorant liber. Are libertatea sa aleaga, dar el alege sa-L lase pe Dumnezeu sa aleaga pentru el. Interesant. Nu numai interesant, ci si comod, foarte comod. E un mod simplu de a-ti trai viata, fara responsabilitate. Tot ce realizezi nu realizezi prin propriile forte, ci Altcineva realizeaza prin tine. La fel si cand o dai in bara: te consolezi ca trebuie sa inveti o lectie, ca e o incercare de la Cel de Sus. Astfel, individul dispare, ramanand doar carcasa. Cat de bine o fi, o cat de rau…nu stiu.

Oricum, imi place sa cred ca ambele extreme sunt…pe alaturi. Nu cred ca Dumnezeu ne-a conceput sa fim roboti, la fel cum nu cred ca ne-a conceput sa fim niste mici zei. Putem realiza multe fara Dumnezeu (exemple in societate sunt cu duimul), dar, la fel de bine, putem realiza aproape nimic cu Dumnezeu. Binele vine dintr-un echilibru a carui origine se gaseste in impletirea uniforma a celor doua extreme. Dumnezeu ne vrea oameni responsabili, rationali, dar sensibili la nevoi. Vrea ca din binele suprem, absolut, care este El, sa luam mici parti si sa le punem in vietile noastre. Cred ca Dumnezeu vrea ca noi sa fim constienti atat de puterile si realizarile noastre (de copii independenti), cat si de momentele in care El intervine. Vorba populara “Dumnezeu iti da, dar nu-ti baga si in sac”, cred ca rezuma, printr-o profunzime prea simplu de observat, problema binelui din viata oamenilor. Dumnezeu este Cel care da (direct, indirect, cine stie), noi suntem cei care (putem, sau nu, sa) primim.

“Warren Buffett se destainuie”

Am gasit niste carti saptamana trecuta la niste preturi foarte, foarte bune, cartile fiind mult peste cat s-a cerut pe ele. In una dintre ele, “Warren Buffett se destainuie”, am gasit niste idei foarte faine, destepte si amuzante. Iata cateva dintre ele, din prima jumatate a cartii:

- “Sa ai succes inseamna ca oamenii care vrei sa te iubeasca sa te si iubeasca.”
- “Lanturile obisnuintei sunt prea usoare ca sa le simti pana cand devin prea grele ca sa le mai poti rupe.”
- “Esti norocos in viata daca ai idoli potriviti. Pentru a reusi mai bine, va sfatuiesc pe toti sa va alegeti cativa idoli. Nimic nu se compara cu niste idoli de calitate.”
- “Daca iubesti pe cineva, cea mai buna cale de a-i face bine nu este aceea de a-i da ceva nemeritat.”
- “Daca cedezi indisciplinei in lucrurile marunte, este foarte probabil sa ajungi indisciplinat si atunci cand vine vorba de lucruri importante.”
- “Ma bucur mai mult de actiune decat de venituri, desi m-am obisnuit sa traiesc si cu acestea din urma.”
- “Daca eu nu sunt in situatia de a face ce vreau, atunci cine este?”
- “Te sfatuiesc sa nu faci niciodata ceva pentru ca ai impresia ca pe moment este mizerabil dar peste 10 ani va fi foarte bine, sau pentru ca tu crezi ca acum primesti X dolari, dar vei ajunge sa primesti de 10 ori mai mult, la un moment dat. Daca nu te bucuri de ceea ce faci in prezent, probabil nu te vei bucura nici peste 10 ani.”
- “Ceea ce nu merita facut nu merita facut bine.”
- “Singura cale de a incetini este sa te opresti.”
- “Daca nu te-ai bucurat de succes de la bun inceput, renunta sa mai incerci.”
- “Intr-o situatie fianciara nu-ti poti telegrafia loviturile.”
- “Imi plac cei care dau uitarii faptul ca mi-au vandut mie afacerea si continua sa se poarte ca niste proprietari. E acelasi lucru ca si cand iti dai fiica spre maritat si apoi ea continua sa locuiasca impreuna cu parintii.”
- “Ii poti explica unui peste ce inseamna sa pasesti pe uscat? O zi petrecuta pe uscat valoreaza cat o mie de ani in care doar vorbesti despre ea, iar o zi in care te ocupi de o afacere are exact acelasi gen de valoare.”
- “Regula numarul 1: sa nu pierzi niciodata bani. Regula numarul 2: sa nu uiti niciodata regula numarul 1.”
- “Principiile nu mai sunt principii daca ajung sa se invecheasca.”
- “Faptul ca oamenii vor fi plini de lacomie, teama sau nebunie este predictibil. Succesiunea nu este predictibila.”
- “Piata, aidoma lui Dumnezeu, ii ajuta pe aceia care se ajuta singuri.”
- “Pretul este ceea ce platesti. Valoarea este ceea ce obtii.”
- (Despre alegerea unei afaceri:) “Seamana mult cu alegerea unei sotii. Te poti gandi mult si bine pentru a selecta calitatile pe care ti-ai dori sa le aiba, dupa care, dintr-o data, intalnesti pe cineva si te casatoresti pur si simplu.”
- “Nu vei realiza niciodata nimic daca vei pasi intotdeauna pe calea lipsita de riscuri.”

Fără rătăciri pe poteci înghesuite în insignifiant!(BANI vs. PLĂCERE)

E trecut de miezul nopții, dar somnul nu vrea să dea pe la mine. Nici el măcar. Și pentru mâine am (vreau, nu vreau) gânduri mari. Nu știu dacă gânduri neconștientizate nu îmi dau pace nici acum, sau poate speranțe plăpânde ori speranțe distruse, dar să trec la subiect.

Era cu ceva timp în urmă când am fost în prima mea excursia mai lungă cu bicicleta. Lăsând frumusețile naturii și amintirile culese cu grijă în urmă, m-am întors cu un mod nou de a vedea viața. Am conștientizat care ar fi cele două motivații majore ale vieții și cum ne influențează ele felul în care trăim. Deși dacă despicăm firul în patru putem găsi o mulțime de motivații care ne conduc viețile, la nivel macro lucrurile se reduc doar la două: PLĂCEREA și BANII. Să le luăm pe rând.

PLĂCEREA. Este, probabil, cea mai motivantă forță de pe lumea asta. Oamenii aleg să facă lucrurile care le oferă plăcere. De la o plimbare în parc în week-end, până la alegerea unei cariere, plăcerea își găsește locul ei de cinste. Se spune că plăcerea ar trebui să fie cea care ne conduce viețile. Să ne **placă** job-ul pe care îl avem, să ne **placă** familia pe care ne-o întemeiem, să ne **placă** activitățile pe care le întreprindem etc. Mă gândesc că extrema ar fi aceea în care am face doar ceea ce ne place. Nu zic că ar fi bine, nu zic că ar fi rău.

BANII. Ochiul dracului, ar spune unii. Un rău necesar, ar gândi alții. O resursă, pentru cei mai realiști. Nu contează. Oricum i-am privi, banii sunt o forță motrice importantă, care ne poate determina serios modul în care ne trăim viața. Să mă explic puțin. Trăim într-o societate în care se pune mare accent pe nivelul social: pe casă, pe mașina, pe haine etc. Astfel, nu e de mirare că banii sunt atât de importanți pentru oameni. Ideea e că dacă ai bani, ai cam de toate. Spun “cam”, pentru că e posibil ca să îți mai lipsească câte ceva.

E important să conștientizezi ce anume te ghidează în viață, PLĂCEREA sau BANII. Am descoperit o chestie interesantă, însă. Dacă alegi PLĂCEREA există șanse foarte mari ca să nu ai parte de bani în viață. Nu spun că e imposibil să faci și bani din ceea ce îți place, dar nu asta va fi primordial; dacă vor veni, vor fi doar un bonus. Și invers. Dacă alegi BANII, vei avea foarte puține activități care îți vor face plăcere. Deși te vei bucura de libertate, independență, confort momentele de plăcere autentică vor fi rare și scurte.

Dacă privim în jur vedem oameni care și-au ales drumul. Cei care au bani îi au pentru că au decis să îi aibe, iar ce i care sunt fericiți sunt astfel pentru că au ales plăcerea. Majoritatea, și fără bani și fără fericire, sunt cei care toată viața se zbat între cele două drumuri. Au și momente de bunăstare și mai au și momente de fericire, dar dacă ar fi să privești la viața lor, ai observa că, per total, nici BANI, nici PLĂCERE nu au. Zac sfâșiați undeva între cele două căi. Pașii care îi fac în direcția plăcerii, îi pierd apoi întorcându-se spre mirajul bogăției. Apoi invers, intrând într-un cerc vicios, aproape imposibil de învins.

Privesc în jur și mă întreb ce e de făcut. Să nu faci parte din gloata blocată în mizerie și nefericire e greu, dar merită efortul. Lucrurile sunt mai ușoare pe hârtie. Tot ce trebuie făcut este ca fiecare să își aleagă drumul: BANII sau PLĂCEREA, dar niciodată pe amândouă, niciodată pe niciunul și mai trebuie ca fiecare să aibă curajul să trăiască cu decizia luată. Să alergi de la un drum la altul toată viața nu te va duce mai departe de mediocritatea mulțimii. Pare riscant, limitativ, aberant, dar acestea sunt cele două drumuri pe care se poate merge în viață. Restul nu sunt decât rătăciri fără rost pe poteci înghesuite în insignifiant. Nu știu care drum e bun, nu știu care drum e rău. Se poate să fie bune amândouă, se poate să fie rele amândouă. Important e ca tu să ți-l alegi pe al tău, iar apoi să o rupi la fugă pe el, fără să îți mai întorci gândul înapoi. Fără rătăciri pe poteci înghesuite în insignifiant!

Idei de la Lorand. Idei de la mine.

Stăteam în sala deloc urâtă numai urechi și sorbeam cu mare entuziasm fiecare cuvânt pe care speaker-ul îl spunea. Era unul din cei mai tari, poate cel mai tare: Lorand Soares Szasz, iar prin pauzele de mesaj mă tot gândeam la multitudinea aia de directori și directorași, cum de or fi reușit să ajungă până acolo? Acolo, în afaceri mă refer, nu la hotelul unde se ținea conferința.

Am aflat o mulțime de lucruri interesante la conferința lui Lorand și, că tot veni vorba, mi se pare o chestie extraordinara ce face el, să ofere conferințe gratis. Da, știu, e o strategie de marketing profitabilă, dar asta nu schimbă beneficiul pe care îl aduce oamenilor.

Însă există o mare problemă atunci când vine vorba de conferințe, coaching, training-uri…când ești acolo ti se pare că ești erou: poți să fii ce vrei tu să fii, poți să faci ce ai tu chef să faci, poți să mergi oriunde îți dă prin cap să mergi etc. Eh, adevărul e că nu prea e așa! Pleci și te întorci exact unde erai înainte de eveniment. Asta în cazul în care nu ești mai slab de inimă și te cuprinde deprimarea. Speaker-ul se spală pe mâini, îți spune că nu poate trece la treabă pentru tine și o spune pe bună dreptate. El a făcut deja în dreptul lui destule, nu?

Teoria ca teoria…dar ce am făcut eu de atunci, în ultimele 24 de ore? Nimic altceva decât ce fac de obicei. Nu, nu se pune problema că fac tot ce am învățat de la Lorand, în niciun caz, dar pur și simplu, nu am disciplina să mă apuc de treabă.

Cam așa face toată lumea, din păcate. Cei care nu fac astfel se știe, ajung departe. Așa cum spunea Lorand aseară: “Nu se pune problema DACĂ vor ajunge unde și-au propus, ci doar CÂND vor ajunge”! Cam aici se rupe firul: la disciplina de a acționa constant pentru visul tău. Unul din exercițiile propuse de Lorand a fost următorul: fiecare să își stabilească 5 activități care îl conduc la succes și să le facă zilnic! Da, zilnic: și de Crăciun și de Paște și în concediu și când plouă și când ninge, pentru că doar asta e determinare! Asta e voință și disciplină, nu consolările ieftine cu care ne liniștim conștința când nu avem chef de treabă!

Adevărul e că “dacă mergi pe drumul pe care merge toată lume, ajungi acolo unde ajunge toată lumea”. Fair enough, nu? Dacă faci ce fac toți cum poți să ai pretenția să obții rezultate diferite? Nu știu, parcă suntem bătuți în cap rău de tot, pentru că asta facem zi de zi!

De ceva timp am început să lucrez într-un domeniu interesant și cu mare potențial, dar care necesită foarte, foarte multă muncă și învățare continuă. Am dat și peste un model demn de urmat, un tânăr compatriot care a reușit să câștige peste 50.000$ în vreo 3 ani din munca asta, plecând de la zero (barat!). După ce i-am citit povestea pe Internet, i-am dat un mail curios fiind cum a reușit. Răspunsul? “Am învățat cât de mult am putut și am lucrat ca un nebun!” Rezultatele? S-au văzut din plin.

Mă uit la mine. Am pretenția să câștig mai mult decât el – mult mai mult – și să ajung mult mai departe decât a ajuns el, dar muncesc mult mai mult decât a făcut-o el? Învăț cu aceeași dorință și disciplină? Nici pe departe! Pe mine mă macină problemele existențiale, lipsa de chef, ieșitul prin oraș etc. Rezultatele? Eu zic că se văd din plin…

Napoleon Hill, cred, spunea:”Problema cu visele care merită urmate e că ele nu se găsesc la depărtare de sute de metri, ci de kilometri”. Ce face diferența între cei care le ating și cei care nu? Unii muncesc – cum trebuie, cât trebui, când trebuie -, alții nu muncesc. Data viitoare când lucrurile nu au ieșit așa cum ți-ai dorit, întreabă-te dacă ai muncit atât cât trebuia să o faci!

De ce deștepții sunt proști, iar proștii, deștepți

A trecut ceva timp de când am citit un articol care arăta de ce proștii reușesc în viață, dar și de ce deștepții dau greș. Lista era lungă iar motivele variate, dar a fost unul care mi-a atras atenția și de care mi-am amintit astăzi. Citeam într-un articol de-al lui Florin Roșoga că oamenii fericiți învață să înlocuiască “aș vrea/ar fi bine” cu “fac”; și așa mi-am amintit de diferențele între proști și deștepți.

Așa cum spuneam, în articolul respectiv erau prezentate multe motive, dar eu vreau să mă leg de unul singur care, zic eu, este baza celorlalte. Despre ce e vorba? Ei bine, despre acțiune! Proștii sunt deștepți pentru că acționează, iar deștepții sunt proști pentru că (doar) gândesc! Da, știu, proștii o dau în bară des de tot, dar tocmai pentru că își permit să o dea în bară, reușesc! Ei nu stau prea mult pe gânduri, ei trec la fapte, iar dacă se lovesc de obstacole, găsesc atunci, pe loc, metode de a le depăși.

Proștii ascultă. Iau aminte la sfaturi, înțeleg că nu le știu pe toate, acceptă ajutor. Știu că nu sunt buricul pământului și se comportă ca atare. Proștii știu că nu s-au născut învățați, dar își permit să riște să învețe din mers. Ei nu se mulțumesc cu statutul de “couch expert”, ci preferă rușinea învățării.

Dar deștepții? Ei, cu deștepții e mai complicat puțin! Ei gândesc și gândesc și gândesc, iar când termină, o iau de la capăt! Acțiune? Rezultate? Nu, nu încă! Trebuie ca mai întâi să aibă toate lucrurile gândite, abia apoi trec la treabă. Când începe acțiunea? Cam niciodată sau, de multe ori, prea târziu!

Deștepții gândesc. S-au născut învățați. Sunt pe aici de când e lumea și pământul. Știu totul, li s-a spus lor! Deștepții nu iau aminte la sfaturi, nu le trebuie. Nu acceptă să învețe, dar nu acceptă nici să dea greș. Deștepții devin experți de pe canapea, iar cei mai deștepți dintre ei devin aprigi și pesimiști critici ai proștilor care se ridică și încearcă.

Uite așa, proștii reușesc, iar deștepții dau greș! De ce? Pentru că, de fapt, prost nu e cel care nu știe, ci cel care nu vrea să învețe, iar deștept nu e cel care gândește, ci deștept e cel care acționează! Viață nu înseamnă să vrei, să gândești, să vorbești, ci viață înseamnă să vrei să gândești ca să faci!

Cum tragem jar pe turta noastră sau De ce nu ieșim din situațiile neplăcute

E aproape 11.00 PM și tocmai am avut unul din momentele "Evrika!", iar concluziile acestuia trebuie notate cât lucrurile sunt proaspete. O să încerc să fiu scurt, să punctez ceea ce trebuie și să ridic semnele de întrebare de cuviință, iar dacă se poate să aduc și ceva răspunsuri, vor fi bonus.

De ce aleg oamenii situațiile neplăcute?

Despre ce e vorba? Care situații neplăcute? Ei bine, e simplu! Mă refer la lucrurile alea des întâlnite, gen job-uri pe care le urăști, școli care nu îți oferă niciun viitor, relații fără șanse de reușită etc. Unde e alegerea? În faptul că nu faci nimic ca să le schimbi, pentru că da, să nu acționezi, tot o alegere implică.

Deci…de ce ne comportăm astfel? De ce ne distrugem viețile, pas cu pas, în activități care nu ne aduc fericirea? Concluzia mea: ca să avem scuze, să avem motive să ne plângem, să avem pe cine da vina, să avem lucruri care să ne ocupe timpul etc. Poate că acest comportament nu e unul conștient, dar asta nu îl face inexistent, nu?

Pentru cei care nu cred, dau exemple. Ce exemple ar fi mai bune, dacă nu cele personale? Pentru cei care zic că eu sunt o excepție, le spun să se mai gândească și, eventual, să privească mai atent în viețile lor. Ne deosebim foarte puțin între noi, ca oameni, atunci când vine vorba de comportament (și, uneori, gândire).

Iar acum exemplele…

Când eram la facultate îmi spuneam că nu am timp să fac lucrurile pe care mi le doresc, sau că sunt prea obosit să mai citesc, să lucrez, să fac chestii constructive. Acum…nu mai sunt la facultate, dar sunt departe de a realiza ce îmi propuneam atunci că o să fac și, dacă atunci aveam o scuză (întemeiată, poate), acum nu o mai am.

Alt exemplu: anul trecut, pe vremea asta, așteptam cu nerăbdare primăvara (și acum o aștept…nici acum nu mai vine!). De ce? Ca să vină căldură, să se usuce pământul și să pot merge cu bicicleta și/sau la munte. Îmi făceam atâtea planuri, atâtea trasee, atâtea speranțe…Am dus lucrurile la capăt? Nici pe departe! A fost una din cele mai sărace veri în ale pedalatului! Acum, aștept iar primăvara, din aceleași raționamente. Sper ca istoria să nu se repete.

În loc de încheiere…

Ce am prefațat eu mai sus e doar o mică parte din problemă, lucrurile pot merge mai departe de atât. Știu că tiparul există și, deși nu am pretenția ca aceasta să fie cauza general valabilă, a avea scuze pentru nereușite în viață poate fi unul din motivele întemeiate ale lipsei noastre de acțiune. Ce am mai face, dacă am ieși din situațiile alea nasoale în care trăim? Cum ne-am mai justifica eșecurile, în fața noastră, în fața celorlalți? Pe ce am mai da vina? Ce ne-ar mai împiedica reușita? Nu, nu pun la îndoială capacitatea noastră de a furniza alte scuze, în cazul în care am renunța la cele "clasice"; ne-ar fi însă, cu siguranță, mult mai greu.

În loc de încheiere, întreabă-te dacă am dreptate. Încearcă să realizezi ce te ține în loc și, dacă preferi nefericirea doar de dragul justificării, schimbă lucrurile. Cât mai poți. O să vină o zi în care îți va fi imposibil să conștientizezi asta. O să vină un timp când, chiar dacă realizezi, o să fie prea târziu să mai schimbi ceva.

De ce mai aștepți? Nu ai timp, bani, energie, nu e momentul potrivit sau nu ai curaj? Nu știi care e drumul sau ți-e frică să te desprinzi de trecut? Dacă așa e, mai citește, te rog, încă o dată, de la capăt!